

СТЪПКИ 9

ПОЕЗИЯ
ОТ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ

ЕВРОПЕЙСКА НОЩ НА УЧЕНИТЕ

2018

СТЪПКИ 9

Стихове от български учени

Сборникът се издава с любезното съдействие на
Съюза на учените в България

Съставители:
Пенка Лазарова
доц. д-р Мариана Кънева
д-р Орфей Петков

Художник на корицата:
доц. д-р Мариана Кънева

ISBN 978-954-9928-31-0

Изданието се реализира по проект H2020-MSCA-NIGHT-2018-818757
K-TRIO 3 за Европейска нощ на учените, финансиран от Европейския
съюз по дейностите „Мария Склодовска Кюри“ на програма
„Хоризонт 2020“.

СЪДЪРЖАНИЕ

Румен Цанев, Наука и изкуство.....	7
ЛИРИКА	
<i>Антоний Стоев, Лятна речна идилия.....</i>	9
<i>Атанас Тачев, Не се влюбвай в мене момиче!!!.....</i>	10
<i>Бистра Ранева (Маркова), Остани си... Детството.....</i>	11
<i>Ваня Захариева, Достатъчно ли е?!.....</i>	12
<i>Венета Тодорова, Човекът. Нов герой.....</i>	13
<i>Венци Росманов, Една снимка. Без заглавия.....</i>	14
<i>Венцислав Йорданов, Разпознаване. Искам да ти подаря.....</i>	15
<i>Весела Кънчева, Да обичаш.....</i>	16
<i>Виктория Радева, Без заглавия.....</i>	17
<i>Виолета Борисова, Магията на пролетта. Кръговрат.....</i>	18
<i>Вичо Балабанов, Песничка. Весела песничка за тъгата.....</i>	19
<i>Владка Бакърджиева-Андреева, Вяра. Любов.....</i>	20
<i>Гена Велковска, Стихотворение за суетната ябълка. Сладка ягодка.....</i>	21
<i>Георги Константинов, Талантът на артиста.....</i>	22
<i>Георги Пеев, Накъде без романтика. Четири годишни времена.....</i>	23
<i>Григор Марков, Разлъка. Пролетна песен.....</i>	24
<i>Гюлшен Алиева, Пасхална литургия. Кора от габър.....</i>	25
<i>Данаил Таков, Намерих те. Крила ми трябват.....</i>	26
<i>Даниела Табакова, Черешова задушница. Опрощение.....</i>	27
<i>Дарина Минева, Като нишка нежна... ..</i>	28
<i>Денка Куцарова, Софийска нощ. Път.....</i>	29
<i>Десислава Петрова-Антонова, Обичай ме. Без заглавие.....</i>	30
<i>Добрин Паскалев, Гробището на Монмартър.....</i>	31
<i>Добрин Желева-Мартинс, Старата църква.....</i>	32
<i>Дора Милева, Преживе. Копнежната мелодия на лятото.....</i>	33
<i>Елена Диварова, Застанала съм... Нощ през юни. Към Гърция.....</i>	34
<i>Елена Каишчиева, Помогни ми, Господи. Да се събудим.....</i>	35
<i>Елена Николова, Без заглавие.....</i>	36
<i>Ели Василева, Нощ край Тевното езеро. Край Тевното езеро.....</i>	37
<i>Емил Томов, Съдба. Скитник.....</i>	38
<i>Живодар Душков, Когато... Обичам те!.....</i>	39
<i>Иванка Денева, Соната. Зов.....</i>	40
<i>Ирена Иванова, Експресия.....</i>	41
<i>Йордан Калайков, Случка. Предчувствие. Тази нощ.....</i>	42
<i>Камелия Каман, Припомняне в Уелс. Вятър в клоните.....</i>	43
<i>Канелия Божинова-Славчева, Мед във хляба. Празник на розата. Една детска сълза.....</i>	44
<i>Катя Симеонова, Романтично.....</i>	45
<i>Кирил Боянов. Тишина.....</i>	46
<i>Константин Мутафчиев, Лято Господне 19.. г.....</i>	47
<i>Лилия Белчева, Спомени.....</i>	48
<i>Любомир Пировски, Танц. Сътворение. На брега.....</i>	49
<i>Людмила Тодорова, Животът. Без заглавия.....</i>	50
<i>Марин Братков, Пъзел. Вчера. МълчаНИЕ.....</i>	51
<i>Мариана Кънева, Почистване. Желание.....</i>	52
<i>Мария Георгиева, Птица в клетка.....</i>	53
<i>Мария П. Петрова, В съня си... Нестинарка.....</i>	54
<i>Мария Панчовска, Лудост. Детелини.....</i>	55
<i>Мая Кисьова, Хайку.....</i>	56

<i>Меглена Китанова, Без заглавие. Самота. Опит.....</i>	57
<i>Милан С. Димитриевич, Утро. Без заглавие.....</i>	58
<i>Милена Николова, Ноктурно. Без заглавие.....</i>	59
<i>Милчо Кирилов, Нищо не искам. В този живот.....</i>	60
<i>Минко Танев, Мигновения. Бдения.....</i>	61
<i>Надя Витанова, Цвят на дюли. Вдъхновение.....</i>	62
<i>Надя Луканова, Без заглавие.....</i>	63
<i>Невсе Арнауд, Щастие.....</i>	64
<i>Никол Клим, Молитва. Изкуство.....</i>	65
<i>Николета Цанкова, Равносметка. Блян.....</i>	66
<i>Орфей Петков, Копнеж по лятото. Любима моя.....</i>	67
<i>Павел Цветанков, Замъкът.....</i>	68
<i>Павлина Гатева, Картичка от морето. Зависимост.....</i>	69
<i>Петя Ганова, Нормално. Сложно.....</i>	70
<i>Поли Муканова, Бурята на вгледащите се. Синева. Пристигащи – заминаващи</i>	71
<i>Радка Гайдарова, Нестинарка. Люляков аромат.....</i>	72
<i>Росица Копукова, Обичам лятото.....</i>	73
<i>Росица Христова, Утре може да е късно! Две шепи само.....</i>	74
<i>Руген – Румен Генов, Не заспивай. Благодаря Му.....</i>	75
<i>Румяна Лазарова, Научно ежедневие. Без заглавие.....</i>	76
<i>Руси Русев, Любов. Внучка и дядо.....</i>	77
<i>Сава Джонев, Да летиш. Август.....</i>	78
<i>Светла Манева, Утро след рибарска нощ. Море.....</i>	79
<i>Сергие Димитриевич, Нищо повече не желая. Дунаве.....</i>	80
<i>Стела Ташева, Тичам. Гост.....</i>	81
<i>Стефан Станимиров, Магия за дъб. Самотата.....</i>	82
<i>Стефания Цанкова, Високото. За любов. Необратима.....</i>	83
<i>Стоянка Боянова, Съновидения в Долината на розите. Вариации по здрач.....</i>	84
<i>Тамара Драганова, Вино пих!.....</i>	85
<i>Цветанка Горанова, НЕЩО ТВЪРДО.....</i>	86
<i>Цветелина Хаджиева, Сърце, разбито.....</i>	87

РАЗМИСЛИ

<i>Александра Николова, Стара любовница. Пунктури.....</i>	89
<i>Анжела Димчева, Колизеум.....</i>	90
<i>Антоанета Караиванова-Павлова, Без заглавия.....</i>	91
<i>Боян Лазов, Самота. Неврони.....</i>	92
<i>Валери Иванов, Свобода. Земянин.....</i>	93
<i>Вероника Преждарова, Наследници – изкупители.....</i>	94
<i>Гергана Маринова, Маркетинг.....</i>	95
<i>Добрин Паскалев, Вододел.....</i>	96
<i>Елена Алекова, Елегия 2014.....</i>	97
<i>Красимира Димитрова, Откровено. От името на Всемира.....</i>	98
<i>Латинка Хитова, Помни.....</i>	99
<i>Магдалена Гарванова, Ние, междинните хора.....</i>	100
<i>Невена Стоянова, Absinthium.....</i>	101
<i>Петя Марчева-Йошовска, Преследване. Изкуство. Без заглавие.....</i>	102
<i>Пламен Пъчев, Злобна равносметка. Инфантилно предсказание.....</i>	103
<i>Сергей Методиев, 19 февруари. Плодът е истината на цвета. Икар.....</i>	104
<i>Слава Славчева, Накъде.....</i>	105
<i>Славей Горанова, (Анти)утопично. Без заглавия.....</i>	106
<i>Христо Христов, Автобиографично.....</i>	107

ПОСВЕЩЕНИЯ

<i>Ангел Смрикаров, 25 причини да се върнеш в България.....</i>	109
<i>Ангелина Д. Тодорова-Трифенова, Магьосникът на четката.....</i>	110
<i>Бойко Вачев, Слово възхита... Алфа.....</i>	111
<i>Венета Стефанова-Сплендит, Родино моя.....</i>	112
<i>Веселин Борисов, Лунни съновидения.....</i>	113
<i>Виолета Борисова, На учителите с обич!.....</i>	114
<i>Вичо Балабанов, На Е.....</i>	115
<i>Владимир Савов, Рождени дни, Без заглавие.....</i>	116
<i>Гергана Славова, Писмо до Дъщеря ми.....</i>	117
<i>Данаил Таков, На Боян Петров (Съни). Небето заплака.....</i>	118
<i>Евгения Сендова, 120 години от създаването на ФМД</i>	119
<i>Камелия Миладинова-Георгиева, За Боян Петров.....</i>	120
<i>Люба Панайотова, Среца в Париж, Близост.....</i>	121
<i>Михаил Иванов, Софийска приказка.....</i>	122
<i>Орфей Петков, Откакто се познаваме.....</i>	123
<i>Сергей Илиев, На сина ми. Без заглавие.....</i>	124
<i>Станка Михалкова, Учи!.....</i>	125
<i>Стефка Белчева, На теб, единствения. Без заглавия.....</i>	126
<i>Юлия Мутафова-Заберска, Психея. Студентките на НСА.....</i>	127

ХУМОР И САТИРА

<i>Александър Милчев, Случва ми се.....</i>	129
<i>Боян Бончев, Дядо хапна авокадо.....</i>	130
<i>Ваня Захариева, Един ден, 9.04.2017, 23:57 ч.....</i>	131
<i>Веселин Борисов, Биография на български евроексперт. Епиграми.....</i>	132
<i>Веселин Босаков, Епиграми.....</i>	133
<i>Виктория Радева, Съвременно.....</i>	134
<i>Деян Градинаров, Слънчево.....</i>	135
<i>Дора Милева, Епиграми. Самоиронично.....</i>	136
<i>Красимира Димитрова, Диалог (Монолог) на инвеститора и българският учен.....</i>	137
<i>Милчо Кирилов, Моята борба. Намалявай, намалявай.....</i>	138
<i>Таня Желязкова-Тея, Триптих за учени.....</i>	139
<i>Христо Христов, Аз съм българче. Аз съм варварче.....</i>	140

Акад. Румен Цанев

НАУКА И ИЗКУСТВО

Какво е наука?
Какво е изкуство?
Едното е мисъл,
другото чувство.
Едното – истина
за тази Вселена.
Другото – истина,
в душата родена!

(Румен Цанев. *Вселена. Размисли, настроения, фантазии.*
ДИАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)

Акад. Румен Цанев (1922 – 2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Academia Europaea (Лондон) и на редица международни организации, учен генетик с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата“ – ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст“ от Гьоте.

ЛИРИКА

Лятна речна идилия

При реката на моето детство се върнах,
поглед хвърлих от нейния бряг,
босоного момче посред бързея зърнах
и унесе ме споменът благ.

В раки така стаил съм се с въдица
и представям си улов богат,
как ще люшна наниз от риба
пред моя по-голям брат.

Виждам майка да идва на бързея
и нагазва до коленé,
брат ми с ръчна количка след нея
вози черги за лятно пране.

Пъстри черги лудуват в бързотечна вода,
диплят – раздиплят се, сякаш искат да бягат,
но, скатани от силни умели ръце,
върху топлите камъни лягат.

Майка удря по мократа тъкан
енергично с перачна бухалка
и сред пръските водни дъга
се усмихва, прозрачна и малка.

Изпод моста стоманеновъжен
детска глъчка звънко извира,
риболова приключвам и хуквам
да се къпя на воля във вира !

Доц. д-р Антоний Стоев. Агроном, специалност „Растителна защита“. Завършил Висшия селскостопански институт (днес Аграрен университет). Специализирал в областта на растителната вирусология – вирусни болести по стопански важни за България културни растения (семкови и костилкови овощни видове и житни) и фунгицидната ефикасност. Автор е на повече от 80 публикации в областта на растителната вирусология и екологосъобразния контрол на стопански важни болести по културните растения. Интересува се от история и философия. Участва в обществени обсъждания по политически и религиозни теми. Планинар, носител на отличие на БТС за изкачени планински първенци на България.

Не се влюбвай в мене момиче!!!

Обичай моя шепотен глас,
сякаш от арфа роден,
като отронен от житния клас ,
но не се влюбвай в мен!

Ти обичай нежния стих,
с нежност от мен подарен
и огнесъл те в залива тих,
но не се влюбвай в мен!

Ти обичай тази прохлада,
подарена в знойния ден,
но не искам сърце ти да страда.
Ти не се влюбвай в мен!

Ти обичай цветята безумно,
с които аз взех те в плен,
и повярвай, ще бъде разумно
да не се влюбваш в мен !

Ти обичай грубите длани,
недокоснали нежния тен.
За да няма сърцето ми рани,
ти не се влюбвай в мен!

Не се влюбвай в мене момиче.
Ти не се влюбвай в мен,
защото, когато започна да сричаш,
аз бях вече ОТДАВНА роден!!!

Доц. д-р Атанас Славчев Тачев, д.б.н. Завършил Медицински университет, Пловдив. Един от основателите на катедра „Анатомия и физиология на човека“ на Биологическия факултет и на ПУ „Паисий Хилендарски“, гр. Пловдив. Ръководител на катедрата в продължение на 11 години (1989 – 2000) Автор на над 50 самостоятелни и в съавторство научни публикации, резултат от специализации и научно сътрудничество в Санкт Петербург, Гент, Лондон, Оксфорд, Лийдс, Бирмингам, Лайпциг и др. Научни интереси: регулация на сърдечно-съдовата система. Хоби: поезия, туризъм, пътешествия, фотография и др.

Остани си кехлибарено момиче
с гъст танинов евин чар!
Залези милиони са се вричали
свойто злато да ти носят в дар.
Край брега Морето плискало
вечните вълни – въпроси,
а скалите силно, много силно искали
те да бъдат също русокоси.
Те да бъдат кехлибарени, усмихнати,
край брега в очакване се сгушили,
от Морето ласките поискали,
от Морето обич не получили.
Времето една от тях обикнало.
Със магия своя я погубило.
И орисало я да остане винаги
в кехлибареното минало зазидана.
Кой ли би могъл да каже колко
хубаво е да си в кехлибара вечен –
мъничка, забравена мушица –
Времето поискало да я обича...
Господи, нали не ме обичаш толкова,
че да ме заключиш вътре в болката?

(Из „Приказки за Космическия
дърводелец“, 1998)

Детството – небесно,
в очаквания и блясък,
усмихнато, чисто, искрено,
доверчиво и вярващо.
Самоуверено, дръзко,
че може всичко!
Шампанско – искри и пръска
светлина и надежда!
Детството – грейнало
в мигове кънтящо,
лелящо щастие...
Изведнъж – сляпа и бясна стихия,
лавина отприщена – х е р о и н а !
Щастие, гибел, съдба...
Вика и води С м ъ р т т а !

(Из „Деца срещу дрогата“, 2010)

Гл. ас. Бистра Ранева (Маркова). Инженер химик. Работила в ЦЛЮЗОИ – БАН, ИОМТ „Акад. Йордан Малиновски“ – БАН. Научни интереси: среди за оптичен запис, холография, наноматериали. Хоби: литература, рисуване върху коприна, текстил и стъкло. Издадени книги: пет с приказки и неприказки за Космическия дърводелец, поемите „SOS! Децата ни – наркомани са“, „Мое Съвремие, Ножовремие“, „Ножовремие, НАТОвремие“, „Разстреляните Поети“, „Иракли, Поезия и Мутровремие“, „Самотна майка“, биографичния роман „Иван Абаджиев – тайни, възход и Голгота“. Инициатор и председател на Национално движение „Деца срещу дрогата“ – www.nddsd.eu

Достатъчно ли е?!

Достатъчното винаги ли е достатъчно?!
Желяя Ви го, искам го, сега!
За срещата ни, милата, незабравимата,
за споделеното ни утре; и кога?
Не искам много, мъничко ми е достатъчно
от обичта, поднесена с финес,
със стръгче цвете, синичко мънисто,
с усмивка блага за късмет.
Че ти си тук до мене, аз го зная:
седиш смълчано срещу мен,
ръката ми погалваш тихо в мрака;
по полъха в косите ми разбрах...
Достатъчно ли е това – не мисля.
Ти липсваш ми и ден след ден,
с усмивка малко крива и с искра в очите,
ти идваш в спомена при мен.
Копнежът ми по твоите топли длани,
копнежът ми по тихия ти глас,
копнежът ми по страстните ни нощи
нараства като топка във снега.
Достатъчно ли е да искам да го имам?!
Достатъчно ли е да копнея за това?!
И мъничко да искам, то не става,
ще стане някога във друг живот.

24.06.2018, 02:09 ч.

Ваня Захариева. Преподавател по математика и информационни технологии в 137 СУ „Ангел Кънчев“. Работи като учител вече 35 години. Участва като съавтор в написване на сборник по математика за 8 клас. Работила и като редактор по математика. От 2 години създава уроците по математика в сайта „Уча. Се“. Член на Съюза на учените от 2014 г.

Човекът

Човекът, умислен и сам:
със сградата спори.
Тонът му мек, а в очите му плам,
за свободата говори.

„От години живея в затвор,
направен от мене самия.
Всеки ден се превръщам в актьор,
играя в пиеси, лицето си крия.

А имах някога блян
да чуя отблизо морето.
Да клекна пред него и там
да си заровя сърцето.

Исках смирен да погледна надолу в пастта
и вътре да хвърля тежкото бремене.
После да мога гордо да срещна смъртта,
и тихо да свърши моето време“.

Често човекът говореше сам,
или с къщи, пътеки, заводи.
И до днес тоя горестен плам
всяка нощ към морето го води.

Нов герой

За мене хората са книги.
Разлиствам ги, зачитам и със тях живея,
да ги видя как си носят тежките вериги,
да науча песните им, с тях да пея.

В тъмна нощ твоята книга прелиствах,
в някакво загънтено антре.
Леко страницата ти натиснах,
да те видя малко по-добре.

Извикаха от болка всички твои думи,
падна книгата на колене.
Изстреля яростно стрели, куршуми,
изплака най-тежките си стракове.

Жадно ги изпих и те прегърнах.
Знаех си – в момента ти си мой.
Но не знаех, че със теб разгърнах,
мойта книга с нов герой.

Венета Боянова Тодорова. Родена в Пловдив, живее в Лондон. Бакалавър по биотехнологии (Cardiff University), (2013 – 2017). Магистър по биомедицина. Докторант по регенеративна биология (Imperial College London) (2017 – 2022). Стихосбирка онлайн: Нещо като рими (Фейсбук). Други интереси: музика, сноуборд.

Една снимка

Детето е с лице на възрастен.
Години – десет. Ръст – нормален.
Писмата му са пълни с мъдрост.
Душата му е още бяла.
Детето е с лице на възрастен.
Чело – високо. Устни – свити.
Очите му излъчват твърдост.
Навикнал е да го изпитват.
Детето е с лице на възрастен.
Преди година беше малък.
Но с детството е вече свършено.
Започнал е борба за залък.
Детето е с лице на възрастен.
Наясно е със много истини.
Сълза, случайно неизбърсана,
на снимчицата се е плиснала.

* * *

Приех от болката да взема.
Оттам във мойта да прибавя.
Съдбата ми е друга тема,
неблагодарна за разравяне.
И в храм да вляза, не се моля.
И дар по милост не приемам.
Това е родов знак отколе.

От нас се дава. Други вземат.
Защото всичко съм получил
от Слънцето и от Земята.
На мама сълзите ме учеха
да ненавиждам самотата.
А мен ще ме четат. Със сигурност.
В сърцата си ще ме обичат.
За себе си аз бях безмилостен
и се терзаех до отричане.

* * *

Защо живеем по мнозина
и се усмихваме за здрасти?
А паднеш ли, ще те подминат,
подгонени от низши страсти.
Защо е тихо във трамвая,
та тракат релсите зловещо?
И вечно казваме „Не зная!“,
когато ни попитат нещо.
Защо се гледаме в очите,
а удряме отзад коварно?
И си играем на родители:
„Лъжи, та да изглежда вярно!“.
Защото сме разумни твари,
най-висшите под небосклона.
А според учения Дарвин
седим добре, но режем клона.

(От стихосбирката „Аз не живея от поезия“, 2009)

Доц. д-р Венци Росманов. Завършил Медицинския университет в Плевен. Ортопед травматолог. Преподавател от 1984 г. Специализирал дългосрочно във водещи центрове на Франция, в САЩ, Швейцария и Австрия. Гост лектор на Академия Пелоритана, Италия. Един от най-талантливите български ортопеди – хирурзи, в момента той е началник на Клиниката по ортопедия и травматология в частната клиника „Св. Панталеймон“ в Плевен. Председател на местното Сдружение за национално съхранение. Автор на стихосбирката *Аз не живея от поезия* (2009). Интереси: заклет меломан, разполага със стотици аудиовизуални записи на класическа музика в своя компютър и си пуска поне по 1-2 от тях в своите кратки минути на отход, обича да чете книги. Хоби: алпинизъм и туризъм.

Разпознаване

Сърцето се стопля със много любов,
а тя когато дойде, не пита.
Разпаля пожари, изгаря до гроб,
а всещност е плаха и лесно отлита.

Сърцето те тества дали си готов,
да я следваш във битките смело.
Да даваш, да жертваш в живота суров
дори да загубваш, пак тръгваш начело.

Сърцето се стопля със много любов,
а тя е дошла и не пита.
Почуква ти с „код със познатия зов“,
отваряй, приемай, защото отлита.

Искам да ти подаря

Искам да ти подаря една звезда,
дето да ти свети нощем в мрака.
Искам да ти подаря едно сърце,
дето в тишината да те чака.

И една изстрадала душа,
дето все за тебе да копнее
и в прегръдка нежна две ръце
с обич кротко да те полюлеят.

И мечти във този свят суров,
дето с топлина да те обгръщат.

И една изгаряща любов,
дето все при мене да те връща.

Маг. инж. Венцислав Йорданов. Завършил специалност „Мениджър по телекомуникации“ в Нов български университет, докторант в ТУ – София, катедра „Автоматика“, отчислен с право на защита. Държавен служител в дирекция КИС на МВР – системен администратор в сектор „Радио и комуникации“. Преподавател в Нов български университет, хоноруван асистент на проф. д-р Симо Лазаров по компютърно музициране и звуков дизайн. Член е на секция „Акустика“ на Института по механика на БАН и на Сдружение ФЕМА към НТС. Негови стихотворения са превърнати в песни. Издадена стихосбирка: *Тихи нощи* (изд. „Мабис“, С., 2014). Интересува се от наука и изкуство. Определя себе си като свободен човек, инженер, музикант и творец.

Да обичаш

или да си обичан –
туй е въпросът,
взаимността е рядко чудо.

Да приемеш
със достойнство отказът
на обичта си,
макар и да боли...

Да можеш да откажеш
от теб несподелена обич,
без да нараниш –
туй е въпросът...

Животът ни поднася
често изпитания
за наш`те чувства
и много ни боли...

Едни обричат се
за цял живот на самота
и на мечти по любовта
несподелена, но единствена...

А други пък живеят
цял един живот
със нелюбим човек,
боейки се от самотата...

Та кой ще каже:
Кой е крив?
Кой прав?
Туй е въпросът?

Животът преминава
във мечти и блянове.
Дай, Боже, повече любов,
взаимна, истинска и споделена!!!

Проф. д-р инж. Весела Кънчева. Ръководител на изследователска група „Окислителна стабилност на липиди и зависимост структура-антиоксидантна активност“ в Лаборатория „Химия на липидите“ – Института по органична химия с Център по фитохимия –БАН. Завършила ВХТИ – София (сега ХТМУ), специалност „Органичен синтез“. Обича поезия и музика. Публикувани стихове на руския сайт за поезия stih.ru, псевдоним Смуглянка, в „Алманах на българската поезия“, на сайта за незрящи „ bezmonitor.bg, на сайта “откровения”. Летец на безмоторен самолет, обича всичко, свързано с авиация и космонавтика. Има син и дъщеря, 3-ма внука и една внучка и е много щастлива баба!

„Няма път към щастието.
Щастието е пътят...“
Д-р Уейн У. Дайър

Върви!
Не спирай!
Продължи по пътя!

Щастието е у тебе
дори неосъзнато –
в звездите и цветята,
в съня и в Светлината,
и в мисълта с приятел споделена,
и в тръпката в душата притаена...

Дори и да не е широка
шумна магистрала,
а тихата самотна
пътечка през гората,
не спирай, продължи
по своя път –
усмивка подарена
от Съдбата.

„...Дали е възможно
и да се пише шепнешком?...“
Маргъорит Юрсенар

Нашепва тихо
розов облак
своята
небесна тайна.
Приема я
съчувствено
лазурната
безкрайност.
Но може ли
да шепне,
когато пее
Обичта
в сърцата
с възторга
на душата
като Всемира
необятен?!...
За Обичта
не е възможно
и да се пише
шепнешком!...

Проф. д-р Виктория Радева, д.м.н. Дългогодишен преподавател по анатомия на човека, невроморфология и неврофизиология и функционална морфология на детето. Научни интереси: обособяването на нервната тъкан в ранното зародишно развитие – ранна невроембриогенеза. Автор е на над 100 публикации в авторитетни наши и международни научни списания, монографията „Морфология на неврулацията“, учебни помагала и др. Членува в Научното дружество по анатомия, хистология и ембриология в България, Немското дружество по анатомия, Международното дружество по невронауки – IBRO. От детска възраст пише стихове. Ранните ѝ поетични опити са публикувани във в. „Септемврийче“, „Медицинска трибуна“, „Здравен фронт“. Автор на 26 поетични книги. Хоби: поезия и музика.

Магията на пролетта

Пролетта е влюбено момиче,
хукнало да търси принца свой.
В устрема си смел да го обичат
не търпи изчакване, застои...

Бърза да достигне до дъгата,
да се слее с чудни цветове,
да се гмурне... и в зелената
да открие нови светове...

Да събуди младостта желана
на дървета и цветя чудати,
да изчисти и небето рано –
приказна роса да ни изпрати.

Аз в прегръдката и свежа, мека –
пеперудени усмивки хващам...
Радостта преляла у човека –
нова сила с обич му изпраща!

Кръговрат

Разперени крила на птици
зареждат мислите ми в Сидни,
а заливите – огърлици,
надиплят спомените свидни.

Като на филм се укротява
голямата река в скалите,
а океанът уплътнява
сребриста пяна по вълните.

Тук кораби платна надигат
по графика на радостта ми –
препълнени едни пристигат,
а други тръгват с младостта ми.

И в кръговрата на живота
една въздишка има смисъл –
щом пътя кратък към Голгота
с вода и камък е орисан.

12.07.2007 г., Сидни

Проф. д.п.н. Виолета Борисова. Завършила педагогика и българска филология. Професор по възрастова психология и социализация и ресоциализация във ФНПП – СУ „Св. Климент Охридски“ (1984 – 2012). Научни интереси: психология и педагогика; социално-психологическа помощ и консултиране на деца и възрастни; отклонения в поведението на малолетни и непълнолетни с оценка на деформации в развитието и социална работа с деца в риск. До пенсионирането си и след това като хоноруван преподавател използва творчески поетичните и приказни форми в преподавателската дейност като емоционални стимули за мотивация при учене. Член на секция „Педагогика и психология“ към СУБ и на Световната организация за предучилищно образование (ОМЕП), на която е била секретар до февруари 2017 г. Извън научните си разработки – учебници, статии, студии и учебни помагала, има публикувани 10 стихосбирки.

Песничка

Сега, когато лятото догаря
на края в парка, скупчено набързо,
и старецът със пуканките зъзне,
димът във шепите му се разтваря,
изтича между пръстите и скрива
за миг и циганката, и метлата,
и тя, самата уж, измела лятото,
зиморничаво в дрехата се свива...
Отнякъде пак се домъкна мрака,
не го усетих, може би защото
димът с опашка бръкна ми в окото,
така дълбоко, че без звук заплаках...

Весела песничка за тъгата

Тя днес не закъсня!
Дали ще завали?
Във края на деня
дъждът боли, нали!

Тя днес не закъсня!
Вълшебен амулет –
в длан капчица една
си стискам! За късмет!

Тя днес не закъсня!
И значи съм щастлив!
И пръска топлина
дори паважа сив!

А облак притъмнял
от вечерта краде...
Тя днес не закъсня.
Тя не дойде!

Вичо Балабанов. Инженер химик. Работил като научен сътрудник в областта на индустриалната химия, ръководител на секция в ДНИ към „Енергопроект“, радиоводец, сценарист. Автор на множество съвременни нормативни документи в областта на изолационните и смазочни енергетични масла, 7 изобретения, 17 радио- и 6 драматични пиеси, 7 книги (драматургия и поезия); сценарии за анимационни филми, стотици стихове. Носител на близо 20 национални награди за драматургия и поезия, както и на награда на Европейския съюз за радио и телевизия.

Вяра

Времето лети, лети...
Иска ми се да извикам:
„О, време, мъничко поспри!
Любовта ми пожали...
Притворя ли очи,
пред мен изплуват
спомени красиви,
окъпани със светлина...
Плаж златен край морето,
чайки с пляскащи криле,
синевата на небето...
Малка пътека в планината,
тънеща в тишина...
Паркът, събуден от деца.
И ресторантът, сгушен
всред пъстроцветни дървеса...
И глътката от питието,
сякаш стопля ми сърцето...
Тръскам аз глава.
Не! Със спомени не се живее!
Живее не вчера, а сега!
Жива е, жива е любовта!
Щастлива съм, че е така!

Любов

Двете ни житейски пътеки,
преплетени се сляха
в общия ни път.
Музика странна отекваше
нейде в нощта...
И топлина някаква
докосваше нашите сърца...
Думите са малко,
думите са слаби
да опишат таз магия,
тази чудна орисия,
това чувство красиво
и толкова неповторимо...
То се сля с морето,
с бушуващите там вълни...
Огря го слънцето в полето,
стигна чак до гордите ни планини...
Да! Никой и нищо
не можеше да ни смути!
Бяхме сякаш сами...
Само аз и ти...
Дните, уви и годините,
бягаха в лудешки бяг...
Но ние пак сме – аз и ти...
Това чувство стопля
нашите души!

Гл. ас. д-р инж. Владка Бакърджиева-Андреева. Завършила „Химия на полупроводниковите материали“. Работила в Централна лаборатория по слънчева енергия и нови енергийни източници към БАН (до 2011 г.). Научни интереси: химия и технология на фотоелементи; химическо отлагане на тънкослойни материали. Хоби: поезия, море, пътешествия.

Стихотворение за суетната ябълка

Ябълка с червени бузки –
кой ли сладко ще я схруска?
Киприла се отвисоко,
люшкала се нашироко

сред зелени, китни клони,
без и дума да отрони
с други ябълки – сестрици...
Но те не са хубавици!

Като нея те не греят,
ветровете не ги веят
и дъждът не ги облива,
слънчев лъч не ги покрива!

Дребни ябълки – съседки,
те дори не са кокетки
като тази хубавица –
но все пак тя им е сестрица!

Може и да е суетна,
но все пак е и приветна –
скоро някой ще я схруска
рано, рано за закуска!

Сладка ягодка

Ягодка със остро връхче
и облечена във мъхче,
плаче под листа зелени
със очички зачервени!

Е-е-е-х, кога ли ще порасне
и листата ще надрастне,
и главичка ще покаже
на света, във който даже

е любимка на децата,
и не само с красотата,
а със сока си вълшебен –
на мъници, тъй потребен!

Ягодка със остро връхче
и облечена във мъхче –
вече с телце наедряло!
Гладно врабче я съзряло,

с остро клонче, без да пита,
от месцето ѝ опита –
стори му се много вкусно
и направи си... закуска!

Доц. д-р Гена Велковска. Преподавател по демография, устройство на територията, геоикономика и други дисциплини. Почетен професор по демографска политика. Има над 150 научни публикации, учебници, монографии, студии, речници и др. у нас и в чужбина. Член на СУБ и на Съюза на българските журналисти, на две международни редколегии извън страната и на една редколегия у нас. Адвокат и медиатор. Интереси извън научните: поезия в т.ч. детска поезия, музика, живопис, класическа архитектура. Носител е на Национален златен приз „Човешки ресурси“ за 2014 г. Издадени шест стихосбирки.

Талантът на артиста

Завесата се вдига.

Оркестърът гърми.

Публиката гледа без да мига.

На сцената – магия на човешките съдби.

Героите са двама,

а талантът им – за сто.

Те пресъздават и комедия, и драма,

реално едно към едно.

Талантът на артиста

е божи дар.

Той история и бъдеще разливта

с думи, с музика и с чар.

След пиесата „Шах“

07.05.2018 г.

Лондон

Проф. д-р Георги Петров Константинов. Завършил минно инженерство, специалност „Технология на открития добив на полезни изкопаеми“ в Минната академия в Санкт Петербург, Русия. Преподавател в Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски“. Научни интереси: проектиране на открити рудници; управление на качеството на полезните изкопаеми в открити рудници; технология на открития добив на полезни изкопаеми. Издадени литературни публикации: „Десет дни, които разтърсиха душата ми (пътуване до Демократична република Конго в Африка)“ (2008); „Любовна трансформация“ (2008).

Накъде без романтика

Къде изчезваш ти, романтико младежка?
Дали звездите станали са дребни
или над морето чайки не летят?
Или пък чувствата човешки
станали са вече непотребни?
Вторачени в таблета търсим верния си път!?

И бутаме картинките напред-назад,
за да ни каже някой от монитора,
кое е вярно и кое е маскарад,
и как безгрешно да си изберем кредитора.

Но отговорите са тъй различни!
Зависи кой сайт си ти избрал
и кликваш с пръсти динамични,
кое разбрал, кое недоразбрал.

А времето да търсиш четирилистна детелина
и да се радваш на сребърния лунен морски път
изглежда безвъзвратно си отмина?!
Романтика младежите ни пишат, ни четат!?

Четирите годишни времена

Пролет е с южен лъх
и небе с влажен дъх,
с облаци тичащи,
и гора с много мъх,
с пъпки надничащи.

Лято е с гола гръд
и море с лунен път,
с чайки прелитащи.
Чака те роден кът
със спомени бликащи.

Есен е в кръговрат
с плодове, листопад,
с първолаците, сричащи,
за широкия свят
думички нови изричащи.

Зима е – сняг вали,
лифтове и шейни,
с празници, посвещаващи
мразовитите дни
на светци благославящи.

И редят се пролет, лято, есен,
зима.
Отминават си година след
година,
без да мислим, че ще дойде
краят
със далечен път за ада или
рая!

(Публ. във в. „Петро“, бр.20,
год.VI)

Проф. д.т.н. Георги Пеев. Завършил Химикотехнологичния и металургичен университет – София през 1958 г., пенсионер от 2001 г. Научни интереси: процеси и апарати в химичната технология. Член на СУБ и СХБ. Издадена стихосбирка „Бягство от прозаичните делници“, София, 2015 г.

Разлъка

Не ме очаквай пак да дойда с пролетта
и с ромона на весели капчуци –
с последните акорди глъхне песента
в сърцето ми, която не заключих!...

Пътеката ще се покрие пак с трева,
безсилна моите стъпки да заличи!...
И само твоят смях и чистата зора
ще ми напомнят за едно момиче!...

Тъжиш?! Защо? Нали така ти пожела
да се разминем чужди и несвои!...
И ще ли моята любов да съхраниш,
поне в прегръдките на спомените твои?!...

В пътеката тревата вече ще презрее,
но в нея всяка моя стъпка ще личи!...
За мен понявга обич нежна в тебе пак ще
грее
и сълзи ще бистреят в твоите очи!...

Пролетна песен

Свири южнякът пролетна песен:
ту ще смълчи се, ту пак запее.
На кокичето бяло аромата разнесе,
синчецът плахо цветчета люлее.

Любовно вятърът игликата гали –
нежно я милва с леки вълни.
Полето цяло с минзухари запали!...
Земята в родилни тръпки кълни!...

Облаци луди в небето танцуват!...
Кротко стадата тревата целуват!...
Слънцето жадно изпива мъглите!...
В простора ведър запаха звездите!...

Григор Марков. Завършил българска филология и педагогика в СУ „Св. Климент Охридски“. Основният му трудов стаж преминава в Етнографския институт с музей при БАН, където се занимава с научнодокументационна и научноизследователска работа. Участва с доклади и съобщения в много научни форуми: конгреси, конференции, симпозиуми. Написал е над 100 научни и научнопопулярни публикации: студии, статии, съобщения, реферати, библиографии и др. Издал е 3 самостоятелни книжки. По това време е в ръководството на Българското историческо дружество (БИД). Член на ръководството на Столичния клуб на Българската генеалогична федерация (БГФ) „Родознание“. Лауреат на Шестия републикански фестивал на художествената самодейност (1984). Носител е на златен медал за етнокултура – художествена публицистика, както и на сребърен медал за хумор и сатира и на званието „Заслужил родоизследовател и краевед“.

Пасхална литургия

Пасхална литургия във душата ми.
Презполовено ли е лятото в чеибера ми
или ония две гугутки още
сгушени под стряхата си шепнат.
Дали пораснах, да съм сенокосна
да сграбча наръчните обич с тънки шепи,
или очите ми играят сини,
очите ми в мънистено начало.
Дали узрях да бъда високосна,
и да ношувам топла във ръцете ти,
да нося къшейчета нежност в бяла пазва,
да крия във вързоп оранжев залез.
Дали пораснах да съм зрънце житено,
чешма крайпътна, непотекла още,
или съм амфора, в мълчания несподелена.
Дали пораснах да съм сенокосна ?

Кора от габър

Салкъмено ухание във дивите ми плитки,
ръцете ми дали разстилат лятото,
или оная двойка бели лебеди
по глезени се къпят във росата.
Валяло ли е, да съм чемерика,
да съм походката на дива антилопа,
и в сушата да съм протяжна селска песен,
а по кора от габър – сплит мълчание.
Греховна ли съм с белите магии,
да съм къпинено тръпчива в есента,
или докосната от тишината бяла
да бъда кълн от просенични семена.
Жадна ли съм или ожаднели
на портите ми цвилят сто коне,
пшениците дали се ронят разлюлени,
дали във скута си разсъмвам цветове.

Гюлишен Алиева. Завършила Медицинския институт във Велико Търново. Пише стихове от дванадесетгодишна възраст. Авторка е на шест стихосбирки. Носителка на над 14 награди от национални поетични конкурси. Член на Дружеството на писателите в град Плевен и на Плевенския клон на СУБ. Работи в Клиника по пневмология и фтизиатрия.

Намерих те

Намерих те – във тъмното светулка,
в небето нощно – падаща звезда.
Звукът във тишината – на цигулка,
проблясващ лъч сред гъстата гора.

Намерих те – морето те донесе,
послание в бутилка си за мен.
Онази тъжна, но красива песен
и щом те чух, осмисли моя ден.

Намерих те – ключът си от вратата,
на онзи чудотворен светъл храм.
Със тебе аз изгубих самотата,
а сто години бях прекарал сам.

(Из стихосбирката „Околомемно
мечтание“, 2017)

Крила ми трябва

Не ми трябва храна и вода,
нито дрехи, обувки, кола,
нито дребни и едри похвали,
а да имам две мощни крила.

Да издигна се там във простора,
над градини, села и отгоре,
да почувствам се истински волен –
искам просто две силни крила.

Ще кача ви върху мен тогава,
да се вдигнем над пошлата слава,
да погледнем със страст отвисоко
и отворим сърцата широко.

За да видим тез наши проблеми,
колко малки са, колко големи?
И отивайки все по-високо,
по-далеч да оставяме злото.

Нека стига ни въздухът само,
обкръжил ни в небето голямо.
Искам го туй небесно изгнание –
най-велико, последно желание...

Доц. д-р Данаил Таков. Завършил биология в СУ „Св. Климент Охридски“. Защитил докторска дисертация в Института по зоология – БАН (2008). Работи в Института по биоразнообразие и екосистемни изследвания – БАН в областта на протозоологията, патологията на насекомите и биологичната борба със стопански значими горски и земеделски насекомни вредители. Автор на публикации в специализирани биологични национални и международни научни списания. Участник в научни конференции и проекти у нас и в чужбина. Член на Българското паразитологично дружество. Публикува свои творби в сайта „Откровения“ (<https://otkrovenia.com/bg/profile/dansyto>). Автор на две стихосбирки през 2017 г. – „Разярена стихия“ и „Околомемно мечтание“ (изд. Арена Принт).

Черешова задушница

Аз знам, че съм като една троха
от божията съботна трапеза.
Ще си изчакам кротичко реда
и ще се моля да ме забележи.
Да си изпрося нова среща с теб
(аз знам, че само в сън е разрешено),
но Бог е милостив, заради мен
ще ми отстъпи пет минути време.
Да ти разкажа как я карат внучките
и третата, че ти открадна името.
На село нощем още вие кучето,
а тя на гроба все прелива вино.
Да си избълвам всички криви думи
и да прегърна здравите ти плещи ...
И знам – ще ме гълчиш за сълзите
за новите и старите ми грешки ...
Ще ти оставя няколко цигари
и ще побързам... времето изтече.
Като се върна с джоба ще намеря
кесия райски, пролетни черешки.

Опрощение

Простих Ви, че ми сложихте отрова
и сол във раните, а имам ги за трима.
И ми изрязахте хартиена корона.
Повярвайте! И тази ми отива.
Простих си, че отворих като бездна
душата си. За Вас е нерв оголен.
И всяка мъка, радост и безчестие
лежат на шкафчето като завет настолен.
Простих Ви съдната тирада, аз разбирам,
не всеки е създаден за причастие,
сковахте със гредите си камина,
а сламката в окото не надраснахте.
Оставихте трошите си за мене,
докато в чашите Ви аз разливах вино.
Честта човешка падна на колене,
а мама ме роди с красиво име.
Коя съм всъщност аз, да Ви прощавам?
И огледалото насреща е Икона...
Простена в себе си се разпознавам.
Приседнах в празника и Ви отстъпих
трона.

Д-р Даниела Табакова. Завършила ВМИ – гр. Плевен. Работи като лекар – образна диагностика, в УМБАЛ „Сърце и мозък“ в Плевен. Има една издадена стихосбирка – „Другата Марлене“, както и публикации в сп. „Жената днес“. Интереси: художествена и научна литература, кино, музика и изобразително изкуство, фотография.

Като нишка нежна...

Мойта есен многолика –
чувство някакво смути:
радост, а навява мъка,
сладост от любов горчи.

Малка глътка старо вино,
вкус на горест ми разкри:
*„женска обич – цвете мило,
мъжка гордост покоси“.*

Сякаш клонче оголяло,
счупено телце трепти –
нишка на дървото старо,
здраво корена държи.

Чувство като нишка нежна,
днес, живота ми крепи.
То е живо, младост – вечна,
във самотните ми дни.

Януари, 2018 г.

Д-р Дарина Минева, д.м. Завършила медицина в Тракийски университет – Стара Загора. Придобива научна и образователна степен „доктор“ по медицина в Медицинския университет – София. Магистър по стопанско управление и здравен мениджмънт от ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ – Велико Търново. Има придобити специалности по вътрешни болести, социална медицина и здравен мениджмънт. Работила е като: клиничен лекар – терапевт, заместник-директор на лечебни заведения в София и страната, на експертни и на ръководни позиции в държавната администрация – МЗ и НЗОК.

Софийска нощ

В часа на скритите магии,
които в полунощ започват,
гласът на славеи тук се вие
и звънки трели се проточват.
Нощта притихва в миг нетраен
от лунна светлина обляна
и в тоя силен глас потаен
е цялата любов събрана.

26.05.2007, София

Път

Там е лошо – идвам тук,
тук е лошо – ходя там,
трети свят – не, няма друг;
и така оставах сам.
Миналото изгорих,
дълго огънят димя,
никъде гнездо не свих,
имах ничия земя.
Самолет е моят кът,
а земята е вълна,
уморих се все на път,
но опъвам пак платна.

2009, София

Проф. д.м.н. Денка Куцарова. Завършила Математическия факултет на Софийския университет с отличие. Първа награда на републиканската студентска олимпиада по математика (1977). Професор в ИМИ – БАН. Понастоящем професор и в САЩ (Department of Mathematics, The University of Illinois at Urbana – Champaign, Urbana). Научните ѝ интереси са в областта на функционалния анализ. Първите си стихотворения с нарисувани собственооръчно илюстрации към тях написва като студентка – на перфокарти за старите големи изчислителни машини. В края на 1991 г. издава сама първа стихосбирка „Ако страхуваш се да страдаш“, която включва 63 от написаните дотогава 300 стихотворения. Издадена в електронен вид следващата нейна стихосбирка „На моста“ (1991) е преработено издание на първата, като в нея са включени и копия на някои илюстрации (<https://www.smashwords.com/books/view/159054>).

Обичай ме

Обичай ме, защото съм различна,
по-бяла и от снежен зимен ден,
превърнал в скреж цветята във косите
ми,
а с тях и чувствата във мен.

Обичай ме, защото съм различна,
по-истинска от Коледна звезда,
запалена от светлина в очите ми,
а после потопена във тъга.

Обичай ме, защото съм различна,
по-чиста и от пролетта,
донесла аромат на цвят в мечтите ми,
и с него бисерна сълза.

Обичай ме, но трябва ли причина,
когато в мен е пламнала страстта
и бори се със мен неудържимо,
изгаряйки ме безпощадно във нощта.

Потърси в тъмнината ръката ми,
докосни ме със поглед в нощта,
целуни нежно мен, а душата ми –
потопи в ураган на страстта.

Покажи ми как да обичам,
научи ме как да трептя,
и жадувайки огнени мигове
да изгарям в безкрайността.

Откъсни ми кокичета снежни
и със тях пролетта донеси
във света, който с тебе обичаме
и във който се сбъдват мечти.

Направи ме принцеса във мислите,
скрити ревностно в твойта душа.
Отключи любовта си и моля те
вземи ме със теб в крепостта.

Доц. д-р Десислава Петрова-Антонова. Завършила специалност „Компютърни системи и технологии“ във Факултета по компютърни системи и управление на Технически университет – София (2000). Работи в катедра „Софтуерни технологии“, Факултет по математика и информатика (ФМИ), СУ „Св. Климент Охридски“ – специалност „Информатика и компютърни науки (Тестване на софтуерни системи)“. Автор на над 80 научни публикации в реномирани международни конференции и списания. Участва в повече от 35 научноизследователски и приложни проекта. Научните ѝ интереси са в областта на големите данни, разпределени системи, уеб услуги и тестване на софтуерни системи.

Гробището на Монмартър

Sic transit gloria mundi (Така преминава световната слава – лат.)

*Все едно! Над мен ще бъде
Божие небе навред;
кандила надгробни всъде –
ще трептят звезди безчет.*

Х. Хайне, „Где“
(превод Д. Паскалев)

Под схлупения, сив небесен шатър
вървях смутен по глъхнали алеи;
отколе в гробището на Монмартър
тела и пръст в едно се бяха слели.

Внезапна сянка литна подир сянка.
Нима душите бяха долетели
или видения от смъртна дрямка
разбудил бях под каменни постели?

Чий профил в здрачината е пред мене,
чело изрязано над орлов нос;
страдаец беше със съдба на гений –
сред музи две почива Берлиоз.

Пред него коленичи Паганини,
а той – прославен – бе със празен джоб;
троянец горд, преследван от еринии –
покой намира тук във сенчест гроб.

Неведом дух над светъл бюст витае.
Той немец бе, ала със чужда кръв;

покръстен мъж, но без да се разкае –
артист на словото бе Хайне пръв.

Enfant perdu, прусаците гневеше
и бюргерите сочеше със пръст;
край Рейн за Лорелай той стих редеше,
но спи край Сена днес във френска пръст.

Той знаеше – земята е родина
за всички мъртви, гдето и да са;
накрай света човек да е заринат –
ще бдят отгоре Божи небеса.

Край саркофаг от мрамор преминавам.
Нима канкан ухото ми дочу?
Как славата човешка отминава!
Отвъд танцува вече Ла Голю...

Тя бе кралицата на кабарето
и вдъхнови със прелест Реноар;
прослави я Тулуз-Лотрек, джуджето –
той в образа ѝ вложи страст и жар.

Но старостта кому ли е простила?
Абсент и танц – това е младостта!
На сцената мъжете подлудила,
кибрич продаваше накрая тя...

Вървях смутен по мъртвите алеи.
Зад мен притвори порти Вечността.
А над стените чух отново трели –
Париж отвън посрещаше нощта.

Доц. д-р Добрин Паскалев, д.м. Завършил МУ – Варна. Ръководител на Учебно-научен сектор по нефрология, хемодиализа и токсикология в Университетската болница „Св. Марина“, Варна (2004 – 2015). Преподавател по вътрешни болести в Медицинския колеж към МУ – Варна. Професионални интереси: нефрология, трансплантация, история на медицината. Член на БЛС, СУБ – клон Варна, Българско нефрологично дружество, Дунавска асоциация по нефрология, Българска аферезна асоциация, Дружество по история на медицината Варна, Българско дружество по белодробни болести. След повече от 30 години, преминали в битки с болката и човешкото страдание, все още явява, че животът се нуждае от повече изкуство, а изкуството – от повече живот. Пише и превежда поезия. Автор на пет стихосбирки. Интереси извън науката: литература, история, философия.

Старата църква

В подножието на отвесните скали
сред китен двор се гуши църква малка,
обраснали пътеки с тръни и треви,
камбанария килната в страни и жалка...

Пустее храмът, тъне в гробна тишина.
От стъпките ни скръбно скърца подът.
Във полумрака се процежда светлина
от мътните стъкла под купола и свода.

Амвонът ням, вгльбен във своя спомен,
олтарът е разтворил царски двери...
И от сакралност ни следа, ни помен.
Погром вилнял е тук от мародери.

Но не, от друго тази църква е разбита.
Там горе на високото плато
добиват руда и от там връхлитат
огромни късове скала – зарад злато!

А някога от залъка са си делили
и всеки своята лепта е принасял.
Тъй църква и школо са построили.
Тук Бог за всичко се е произнасял.

Тук имало е кръщенета, сватби, литургии,
църковни песнопения, молитви, и тропари,
и опела, и светли празници на вси светии,
тук следвали са ритуали стари, стари...

Животът тук на всеки от селото е записан,
на всеки род подробно, в кондиката прашна.
А днеска, в грижите за хляба си улисан,
не вижда никой зейналата пропаст страшна!
Не вижда как на златния телец продава
в едно със храма, и история, и род,
и без душа остава!

Доц. д-р арх. Добринa Желева-Мартинс. Завършила архитектура в УАСГ – София и аспирантура в МАрХИ – Москва. Работила в Центъра по архитектурознание при БАН. Преподавала в ЛТУ: *Теория на композицията, Формообразуване, Въведение в дизайна на градската среда* на специалност „Инженерен дизайн“; и *Културен туризъм* на специалност „Екология и ландшафтна архитектура“. Професионални интереси: теория и история на архитектурата и градоустройството; семиотика, културология, опазване на наследството, културен туризъм. Член на СУБ и на Съюза на архитектите на България.

Преживе

Не отрупвайте ковчега ми с цветя –
подарете ми ги приживе;
не плачете как прекрасен е света –
направете ми го приживе.
Не покривайте душата ми с покров –
нека бъде волна преживе;
не мълвете тъжни думи за любов,
а обичайте ме преживе!

Копнежната мелодия на лятото

Копнежната мелодия
на лятото,
пропита със цикаден звън,
с призивен зов на чайките от ятото
ме води във вълшебен сън:
каваците закриват входа
в залива
на нашия магьосан рай,
смокини зреят заедно със прилива
на нашата любов безкрай...
И ние вечно млади сме
и влюбени,
и на галактики от тлен.
и в нас е ключа от
планетата залюбена,
която ни държи във плен...

Гл. ас. д-р Дора Милева. Завършила биология. Научни интереси: генетика на микроорганизмите, медицинска генетика, семейна генетична консултация, радиобиология и биохимия, педагогика. Издадени стихосбирки: *Думи неказани* (1994), *Политнала към Слънцето* (2002), *Аз пак ще се родя* (2006), *Преживе* (2009), *Между небето и земята* (2011), *Сега и завинаги* (2015). Има стихотворения на руски език и няколко преведени на испански, публикувани в Русия и Куба. Печели конкурс за текст на песен (1994), както и за стихотворението си „На Русия“ (март 2009). През 2017 г. излиза първият ѝ сборник с разкази – *Разкази за хора и животни*. Хоби: поезия, проза, музика, плуване, туризъм.

ЗАСТАНАЛА СЪМ на брега на всичко.
Тишината
илюзия е.
Също като мрака.

Сърцето ми – сърцето на света,
все тъй ритмично бие, пази спокойствие и праща знак.

Такова е модерното слънцестоене.
Когато никой
срещу тебе не стои.

А Космосът очаква да родиш
идея
за спасение.

Нощ през юни

Нощта през юни – толкова е кратка,
че от липите падат сенки
и се превръщат в светлина.

Това е нощ на липов аромат,
от който блика вино
и се разлива смях.

Косите на нощта през юни
са самодивски плитки.
Дъжд ги реши.

В такава нощ в средата на града се
спряхме,
а мълни танцуваха
по катедралата отсреща...

Към Гърция

Мечта от колко хиляди години...
Да бъда в теб – край вечното море.
Да чуя камъка, да видя светлината
и да усета в себе си дъха
на прапрабаба ми Триада.

Благодаря за туй, че съхрани
небето, вятъра и извора на мъдростта.

Като корона носиш свободата си
и трансформираш гравитацията
в умението да полетим.

Елена Диварова. Преподавател по български език и литература. Била е хоноруван преподавател в ПУ „П. Хилендарски“, където е завършила българска филология, и в АМТИИ – Пловдив. Живее и работи в Пловдив. Има научни интереси и множество публикации в областта на литературната критика. Автор е на литературната анкета със Стефан Памуков „Да погледнеш към себе си“ (1999) и на три стихосбирки. Има стотици публикации в периодични издания, като специално място заема сътрудничеството ѝ в изданията на арменската общност в България. Носител на редица награди и отличия за поезия. Нейни творби са публикувани в Германия, Русия, Сърбия и Великобритания. Член на СУБ, на СБЖ и на СБП.

Помогни ми, Господи

Помогни ми, Господи, да стъпя на крака.
С времето разбрах: да падам мога и сама.
Лесно по наклонените пътища се върви,
но пък трудно се изкачват горди висини.

Помогни ми, Господи, душата си да
съхраня.
С времето разбрах как гордостта да
победя.
Знаем, всеки своите идеи лесно защитава,
но пък доста трудно с чуждите се справя.

Помогни ми, Господи, да си остана аз
самата.
С времето разбрах, че имам място на
земята.
Колко лесно всеки правото на другите
отнема,
но пък колко трудно мнението им
възприема.

Помогни ми, Господи, да бъде по-
смирена.
С времето разбрах – за мен е това дилема.
Всеки контролира, властва, даже
управлява,
но пък трудно собствената стойност
оценява.

16.05.2018 г.

Да се събудим

Да се събудим от съня на безразличието,
за другите ний да отворим своите сърца,
та без съобразяване с благоприличието,
куража да ни стигне и да променим света.

Да се събудим от съня на своя егоизъм
и да погледнем на останалите с интерес,
та после, преизпълнени със оптимизъм,
ний да разчитаме и на човешкия прогрес.

Да се събудим от съня на своите заблуди,
за да усетим, че живеем във реалността:
да я приемем, без въобще да ни учуди
и да отворим умовете си за мъдростта.

Да се събудим от съня на лицемерието,
защото то е първи враг на нашите души.
Да съберем трохите дребни на доверието
и възкресим надеждата за светли бъднини.

Да се събудим, но и да останем будни,
от това зависи да ни има още на земята,
да сме забравили за миговете трудни,
привлечени на щастието от топлината.

15.06.2018 г.

Доц. д-р Елена Кашчиева. Завършила физика на полупроводниците във Физическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. До 2011 г. е била преподавател и отговорник на Лаборатория по електронна микроскопия към ХТМУ – София, а от 2000 г. до 2009 г. – ръководител на катедра „Физика“. В момента е пенсионер. Научните ѝ интереси са в областта на микроструктурата на материалите. Член е на Съюза на физиците в България. Има отпечатани 5 стихосбирки: „Проза в рими“ (2012 и 2017), „Мисли в рими“ (2013), „Първи откровения“ (2014), „Втори откровения“ (2015) и „Трети откровения“ (2018). Извън науката и поезията, има интерес към вътрешен дизайн и мода.

Небето е бременно и натежало.
Всеки момент ще му изтекат водите
и ще се роди отново слънцето – изгряло,
за да заличи на родилните мъки следите.

Небето е бременно и натежало.
Изведнъж се спуска и изтекоха водите
и отново слънцето роди се, зажадняло
да пие от язовирите и от реките.

Проф. д.ф.н. Елена Каневска-Николова. Завършила българска филология и журналистика в СУ „Св. Климент Охридски“, преподава съвременен български език във Филиала на Пловдивския университет в Смолян. Научни интереси: диалектология, социолингвистика, синтаксис и стилистика на съвременния български език. Публикувала е над 80 статии и доклади от научни форуми в български и чуждестранни научни издания. Автор е на 7 книги (трите в съавторство), два университетски учебника и два учебника по български език за 6. и 7. клас (съавтор). Има множество публицистични и художествени творби, рецензии на книги и дисертации. Член е на Международното социолингвистическо дружество – София, Съюза на учените в България – Смолян, клуб „Култура“ – Смолян, Ротари клуб Смолян. Хоби: поезия, музика, народни хора, ръкоделие, пътешествия.

Нощ край Тевното езеро

август 2008

На хоризонта луната изплува.
Зъбери страшни нежно целува.
Край нея проблясват звезди безчет,
скалите обвиват с покров навред.

Кралев и Момин двор като стражи
спират мощни въздушни талази.
Тишина в Белемето цари
под звездния блясък и лунни лъчи.

Надалеко проблясва водата
на реки и потоци от долината,
а в Тевното езеро сред мрака
се оглежда пътеката на Луната.

Наблизо заслон тихо спи.
В него туристи са свели глави
за кратка почивка от красотата,
през деня и нощта в планината.

Край Тевното езеро

август 2008

От пропастта между скалите отвесни
разкриват се гледки чудесни:
една просторна долина,
прорязана с реки и езера;
връх каменен с мощна снага,
ограден от недостъпни места.

Отляво се зъбер извисява –
Кралев двор туриста покорява.
Само няколко стъпки към върха
и на всеки му спира дъха:

В долината под скалите
Самодивски езера са скрити.
Над тях се издига Джангалът –
към Валявишки езера порталът.

Наблизо Момин двор се извисява,
Краледворска порта се прекосява,
красотата всеки да зърне
и долините с поглед обгърне:
Валявишките езера под Газей,
а Белемето под Каменица зеленей.

Далече на север се Вихрен издига
и докъдето погледът стига
белеят се върхове снажни, високи
и пропасти ги обграждат във всички
посоки.

Край Тевното езеро малък заслон
на морни туристи предлага подслон.

Доц. д-р Ели Василева. Завършила електроника и автоматика. Преподавател в СУ „Св. Кл. Охридски“ и в Нов български университет. Научни интереси: информационни и комуникационни технологии и дигитално разделяне. Обича да пее и танцува; да слуша музика – оперна, латино, хард-рок; да ходи из планините; да кара ски и сърф, да играе тенис и изобщо – да спортува. Интересува се от история, древните цивилизации, митове и легенди... Предпочита фантастика/фентъзи и приключенски филми и романи.

Съдба

Вървиш по пътя. Някъде. Натам.
Над тебе – само голото небе.
Пиян си. Мъж голям – и сам.
Душата ти – кастрирано дете.
Небе – ръце. Звезди – очи. Луна – жена.
Неистов вик в болялата душа.
Заплачеш със усмивка. После – пак
поемаш пътя сам – немил, недраг ...
Отиваш там – накрая на света!
Приатели – доверие, любов – жена ...
Кого да заобичаш? И кому простиш?
Това ти е съдбата. Мъж. Вървиш ...!

Скитник

Аз съм скитник – роден от любов и мечти.
Аз имам свой път – по земя, под звезди ...
Път страшен, дълъг – стръмен. И сам
аз вървя по него – аз отивам ТАМ!
Като сянка, родена от скръбта и времето,
като болка, дошла със вик от бремето
на дявола и Бога – майка и баща,
на един човек – на една съдба.
Ще бродя – затънал в святост и поквара,
любов и омраза, вярност, изневяра ...
Съдба – една толкова тежка
съдба – от Бог, дявол – просто ... човешка!

Д-р Емил Радков Томов. Роден в Плевен, завършва Средно музикално училище в Русе, а след това медицина в МУ – Плевен. Работил в ЦСМП – Плевен, а в момента е общопрактикуващ лекар. Хоби: музика и рисуване. Пише стихове и музика от юношеските си години.

Когато...

През пролетта те обичам,
когато
славяя успяваш да надпееш.
През лятото те обичам,
когато
с лъчите на слънцето се обличаш.
През есента те обичам,
когато
устните ти от гроздов сок по-сладки са.
През зимата те обичам,
когато
за премръзналите си пръсти търсиш
топлина
не при камината, а под ризата ми.

И в утрините те обичам,
когато
отправяш първом очи
не към прозореца, а към лицето ми.
И при обедите ни те обичам,
когато
смехът ти ме упоява
многократно повече от изпитото вино.
И във вечерните часове те обичам,
когато
притваряш за сън клепачи,
а луната побързва да се скрие.
И през нощите ни те обичам,
когато забравям
и къде съм,
и коя е дата,
и това, че всъщност не сме едно,
а сме Аз и Ти...

Обичам те!

Обичам те!

Аз милвам косите ти
с мисълта, че все ги обичам.
За летни тревички
косите ти спомен навяват,
когато в росата планинска се къпехме.

Аз галя ръцете ти
с мисълта, че все ги обичам.
За птичета плахи
ръцете ти спомен навяват,
когато немирни в косата ми пърхаха.

Потъвам в очите ти
с мисълта, че все ги обичам.
За извори живи
очите ти спомен навяват,
когато усещах, че гмурвам се в дълбока
вода.

Целувам лицето ти
с мисълта, че все ги обичам.
За ясното слънце
лицето ти спомен навява,
когато с усмивка най-светла прогонва
нощта.

Изгарям от устните ти
с мисълта, че все ги обичам.
Тъй сладка забрава
твойте устни ми носят,
защото
при досега с тях
забравям къде съм,
забравям кой ден е...
Единствено знам, че ти си при мен.

Живодар Душков, заслужил доцент на Русенския университет, пенсионер. Издал е 5 стихосбирки, романа „Пъзел“ (2001); белетристични сборници и др. Негови стихотворения са публикувани на руски и румънски език в Москва, Кишинев и Букурещ. Автор е и на 20 научни книги, учебници и учебни пособия от областта на историята, на 150 научни изследвания, на повече от 1300 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е десетки научни и художествени книги и вестници. Носител е на десетина отличия от литературни или журналистически конкурси. Член е на Съюза на българските журналисти и на Съюза на учените в България.

Соната

Лунната въздишка на морето
облѣхна пак звезди и птици.
Бленуват своя остров тих, където
в безмълвие шептят – по тайни жици.
А морските води са омагьосани
от неразгадани, неми заклинания.
Небето и земята са докосвани
от хилядолетни призрачни мечтания.
Бакъреният дискос на луната
към дълбините сърни вече плува.
С бледото кълбо се заиграха
раци малки, будни да палуват.
Но лунен звън, крехък и прощален,
полегна после бавно над вълната.
И в звуците му – тихи и кристални,
усмихва се на вечността Душата...

Зов

Позови ме в неznайни земи,
където душата ще свети.
Да опияняват млади треви
с тръпчивия сок, мой Поете!

Отведи ме към призрачен бряг...
Месечина стаява дихание
над замрели води в своя бряг –
с бледооловно сияние...

И ще мълчим, омагьосани...
Вечерта бавно припада.
С негa сърцето жигосано,
пие среднощна прохлада.

Да достигнем заветния бряг
на покой и нямo слияние,
подслонени под вечния стяг
на светло-горчиво познание...

Ще останем в тия владения
и когато луната засвети –
в плен на задморски селения...
Да заминем натам, мой Поете!

Д-р Иванка Денева. Завършила българска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Литературен критик, писател, драматург. За защитен дисертационен труд ѝ е присъдена научната степен „доктор“. Творческите ѝ интереси са в сферата на театралната и литературната критика, както и на романа и разказа. Автор е на рецензии, научни доклади и изследванията за: театъра на прехода и за ролята на литературното развитие в образованието; повест, 2 романа, поетична антология, сборник с новели и разкази, пиеси, публицистика и електронна книга. Удостоена е с почетната награда на СБП „За принос в българската литература“. Нейни творби са публикувани в чуждестранни сборници и антологии. Член на СУБ, на Съюза на българските писатели – София, и на Международното движение „Поети на света“ (Чили).

Експресия

Градина пълна със цветя,
докосват аромати,
проблясва сутрешна роса – заражда се деня!
Със свежест пълна е душата,
облива светлина,
вълните слънчеви огряват и най-закътани места.
Изпълва доброта сърцата
и красота донася там.
Така е леко на тъгата
и бързо отминава тя.

Обич

И август си отива.
В последни пламъци изгаря лятото.
Тихо е и топлото разтваря ни.
От маранята мило идва
миналото, с чувства натоварени –
за първи път кога било е
и първият ни резен диня.
Усмивки, поглед...
Две слънца в живота ни изгряха.
Обич!

Д-р Ирена Иванова, м.д. Завършила ВМИ – Пловдив, Медицински факултет. Специализирала в МУ – София и Ospedale San Giovanni Calibita, FATEBENEFRAPELLI, Isola Tiberina, Roma, Italy. Работи в Клинична лаборатория на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“, София. Интереси – иновативни неинвазивни методи за диагностика; нанотехнологии. Членство в Българско дружество по клинична лаборатория и IFCC – International Federation of Clinical Chemistry and Laboratory Medicine.

Случка

Някой ще разказва за закъснялото утро
и пропадането на виделината.
Будността ще кръжи и ще излиза от орбита .
Ще продължим нататък, до другото разсъмване,
оставили живота окуцял в надпреварата с времето.
Отнесени, дори красиви, оплитат се паяжини
около пожълтелите листа на възрастта.
Нататък пътят спира със слънцестоенето
и трябва да изчака, за да тръгне отново светът.

Предчувствие

Ще дойде любовта през дъждовния сезон.
Ще чака на някой ъгъл – безумна и мокра.
И болестта ще дойде. Ще търсят хората лекарства,
а аз ще съм отгърнал стари спомени за близости,
отишли си след пламнали войни на чувствата.
Любовта ще постои и тъжна ще си тръгне ...

Тази нощ

Сипва се над хълмовете тъмнината,
а навън в синьо грее снегът.
Мъглите, напъдени, напуснаха земята.
Натежа въздухът и плъзна мирис на нощ.
Приспани заспиват дневните птици и
бавно запалват се звездите.
От тиктакането на времето глъхнат ушите.
Върбите спят – тъй далеч е пролетта,
когато стават русокоси, залюлени от предчувствия.
Като нечакан празник е тази нощ, след затишието на
очакванията.

Проф. д.п.н. Йордан Калайков. Завършил професионална спортна педагогика. Доктор на науките по мениджмънт в образованието, изобразителното изкуство и спортния бизнес. Преподавател по мениджмънт в спорта в Националната спортна академия. Писател и художник с публикации и живопис в България и чужбина. Издадени книги с проза, поезия, есеистика. Включен в антологията „Български поети“, изд. „Захари Стоянов“ (2003). Хоби: изящни изкуства – художник (8 самостоятелни експозиции), награди от международни конкурси за екслибрис. Колекционер – керамика, накити, нумизматика, старопечатни книги. Член на Съюза на учените в България и на Сдружението на българските писатели.

Припомняне в Уелс

Този град го познавам, този град го обичам,
в този град съм живяла преди.
В градините със рози съм била
и каменните кули разпознавам.

Този град го познавам, в този град съм щастлива,
в този град аз открих любовта.
И по улички вити, и в кресла тъкани,
и в дворове на каменни къщи

аз намирам спомени и срещи,
аз припомням си нещо предишно.
Този град го познавам, този град го наричам
с мили думи. Обсипан във слава,

той е мой пристан, спасение, песен,
той е моя надежда завинаги.
Този град го познавам, този град го обичам,
в този град съм живяла преди....

Вятър в клоните

Лястовичи гнезда, гук на гълъби
ни отвеждат в посоки небитови.
До смокинята чинар и борове.
Вятър в клоните на евкалипта.

Тук духът се смирява. Тук е времето
за молитва, покой и за истина.
Тук разбираш от близко и временно.
Вятър в клоните на евкалипта.

Тук камбани нашепват за вечното,
за небесното, за борба и за правда.
Древност. Книги. Ръцете на майстор.
Вятър в клоните на евкалипта.

Кои сме ние и как да живеем?
Накъде вървим? Как постигаме
и какво ще оставим след себе си?
Вятър в клоните на евкалипта.

И вървят моите стъпки през времето,
сред предци и потомци, сред истини.
Глътка въздух планински. Мир. Борове.
Вятър в клоните на евкалипта.

(Публикувано в алманах от Националния поетичен конкурс „В полите на Витоша 2018“, издаден от Дирекция „Култура“ на Столична община)

Камелия Каман. Доктор по националната сигурност. Завършила СУ „Св. Климент Охридски“ и Военната академия „Георги С. Раковски“, където работи като преподавател. Научни интереси: стратегически комуникации, реторика. Носител на 10 награди от национални конкурси за поезия. Нейни стихове са преведени на английски и словашки език. Хоби: пътешествия, танци.

Мед във хляба

Когато мама замесва хляба,
слага водата от извора,
наречена с най-чисти слова,
пресява снежно брашно –
пухкаво лебедово крило,
щипка сол за труда и живота,
слага и мед за сладостта от пчелите

–

да са ни слънчеви дните.
Песен най-нежна реди,
квасът с добро се зарежда –
енергия златна трепти
на любовта и надеждата.

Празник на розата

С. Енина, Казанлъшко – 02.06.2018
г.

Небето е с огърлица от рози –
в зелен сатен е цялата земя.
Девоиците с очи лъчисти
разливат нежна красота.

Така упойващо ухае –
и нежен, розов е ефирът!
Това са кошници мечти,
това са цветни аромати!

Хорото слънцето е надиграло,
шевиците са пак от рози,
девоиците са живи рози –
това е и цветът на любовта!

Една детска сълза

„Нищо не може да изкупи една детска сълза“.

Достоевски

Най-чистосърдечна,
най-затрогваща,
като нежната роса –
брилянт е детската сълза.

От снега по-бяла тя е,
от зората е по-чиста.
Да не се допуска,
да се спре с целувки!

Д-р Канелия Божинова-Славчева. Магистър по българска филология с втора специалност журналистика. Завършва и специалността „Право“ в УНСС. Доктор по методика на обучението по литература в ПУ „Паисий Хилендарски“. Хоноруван преподавател по български език в Департамента за езиково и специализирано обучение в МУ – Пловдив. Научни интереси в областта на литературознанието, методиката на литературното обучение и граматика на комуникацията. Член на Съюза на независимите български писатели, „Арт клуб“, литературен клуб „Метафора“. Издадени 2 стихосбирки: Участвала в поетически, литературоведчески и методически издания в България и в чужбина. Хоби: поезия, литература, интересни екскурзии, красиви сувенири, добрите приятели, любимия човек и прекрасната дъщеричка.

Романтично

Обичам те, когато
те погледна...
обичам те, когато
ме погледнеш...

Обичам те, когато
се усмихваш...
обичам те, когато
се усмихвам...

Обичам те, когато,
край морето...
вълните тихичко
се плискат.

Обичам те, когато
ме обичаш...Обичам те,
когато в сънищата ми
с любов връхлиташ!!!

13. 07. 2018

София

Доц. д-р инж. Катя Маринова Симеонова. Завършила Промислено и гражданско строителство. Работи в Институт по механика – БАН. Научните ѝ разработки са в областта на механиката на материали, устойчивостта на конструктивни елементи (черупки, пръти, греди и др.) и разрушението на еднопосочни композити при различни натоварвания. Последните ѝ научни разработки са посветени на теоретичното моделиране на наноматериали и приложението на наночастици при лечение на ракови и редки болести. Опитва се да моделира свойства на стволони клетки с приложение на математиката и механиката, разгледани като живи клетки. Участвала в много научни форуми в Европа, Азия, САЩ, където представанията ѝ са посрещани с голям интерес. Хоби: музика, танци, кино, поезия – изкуство, голямото ѝ хоби е рисуването – има рисунки от нашето Черноморие, Испания, Холандия, Италия... (изобщо от всички страни, в които е била).

Тишина

Обичам вечер тишината.
Угасва бавно светлината.
Наоколо настъпва здрач.
Ветрец подухва от гората
и птички чуруликат в небесата.
Ухае мирис от полята.
Препускат мисли в главата.
Говоря си със тишината,
че само тя разбира самотата.

Акад. Кирил Боянов. Завършил ВМЕИ – София. Участвал е в над 30 научни разработки, реализирани в практиката: първата българска електронно-сметачна машина „Витоша“, първата ЦЕИМ от III поколение ЕС1020, първата система за крайни изпитания на магнитни дискове, адаптери за предаване на данни в мрежи от ЕИМ, персонални и професионални компютри и много други. През периода 1990–1996 г. ръководи изграждането на електронна поща на БАН и въвеждането на интернет в страната. Автор на над 200 публикации в наши и чужди списания, на 33 книги и учебници и на 23 авторски свидетелства. Два мандата директор на Института за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. От 1996 г. е член на борда на директорите на Международния съюз за компютърни комуникации. Издадени стихосбирки: *Изживяни мигове* (1996, 2009). Хоби: пиано, класика.

Лято Господне 19.. г.

Преди дни я срещнах – беше в бяло.
Стройна, привлекателна изцяло.
Забързана край мене мина
с костюмчето – неотразима.

Онзи ден я зърнах – в синьо беше.
Роклята чудесно ѝ стоеше.
Със светла чантичка през рамо.
Каква прекрасна Дама само!

С червена блузка вчера беше.
Грациозно, леко тя вървеше.
Със розова поличка лятна
и беше толкова приятна.

Тази сутрин тя е във зелено.
С ризка, с панталонки – над колено.
Свеж ветрец повя в утрото горещо.
И това е тя – ето я отсреща.

Утре в жълто ще е вероятно,
но и в сиво, пак ще е приятно.
Аз знам, че има две причини
за тези гледки несравними.

За кратко те със нас са двете.
Кои са? – Вие отгатнете.
Съвета древен си спомнете –
живота, здравето ценете.

Внимателни към тях бъдете.
Но младост, хубост преминават,
очите ясни потъмняват.
Затуй сега се веселете,

обичайте и се любете.
За скъпите не се щадете.
Сега е времето – тръгнете,
света широк обиколете.

За хубости не се скъпете.
Сега се радвайте, търсете
и щастието намерете.
И бързайте, не се бавете!
Утре ще е късно, днес тръгнете!

Проф. д.м.н. Константин Любенов Мутафчиев. Завършил Химическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Доктор по химия и доктор на медицинските науки. Бил е началник на Централната химическа лаборатория в Стоманолеярнен завод в Плевен. Преподавател в МУ – Плевен (1975 – 2007). Има 3 специалности. Автор е на над 100 научни публикации в български и чужди списания, които са многократно цитирани от наши и чужди автори. Член на Съюза на учените в България и на American Chemical Society. Удостоен е от МУ – Плевен с наградата „За изключителни заслуги“. Автор на редица статии и разкази на обществена тематика. Общински съветник в Общински съвет Плевен (2011 – 2015)

Спомени

Не искам да тъгувам за спомени далечни.
Животът ми поднесе и радост, и песни.
И в бездната се спусках, и в облаци летях –
какво ли в този свят сама не преживях!
Сърцето уж е малко, а пълно е с любов –
един безкраен наниз в моя живот ...
Родители, деца, приятелки любими,
за тях в душата място до края ми ще има.
За тъжните неща се моля да забравя,
защото знам, че трябва всеки да прощава.
Дори природата си има дни студени,
редуващи се с други от слънце озарени.
След зимата жестока красива пролет има,
но за човешкия живот един път идва зима.
Край нас цветя и птички, весели деца
осмислят дните ни и рисуват старостта.

(Стиховете са отпечатени във „Влакът на живота“, 2015 г.)

Д-р Лилия Белчева Тодорова. Специалист офталмолог. Завършила Медицинската академия в София. Специализирала в бившата СССР – Института на Филатов. Завеждащ очна клиника в Плевен (1963 – 1984). Под нейно ръководство и подготовка са израстнали редица специалисти по очни болести. Почетна грамота от Централния съвет на Съюза на слепите в България за големи заслуги в областта на очното здравеопазване и делото на слепите в Плевенски окръг. Дългогодишен активен член на СУБ. Член на Съюза на офталмолозите в България. Занимава се с поезия от 1976 г. Пише стихове за природите красоти, за самотата далеч от Родината, за житейските проблеми и радости. Издала е 8 стихосбирки. Хоби: поезия, музика – свири на цигулка, шиене на гоблени.

Танц

Музика и танц !
Ритъм задъхан – пулс от сърцата...
Ритъм любовен – път за душите,
жар за телата слети в едно...

Музика... танц...
танцуват мисли и чувства в захлас,
танцува душата очакваща теб –
с очите искрящи, с устни пламтящи...

Музика... танц...
за двама в нощта...

Сътворение

Пламък чувствен
– тъмен призив от дълбини горещи...
Ритъм кръвен, страстен
– в този миг свещен, любовен...

И пак... и пак...

Дорде с росата утринна, лъчиста,
душите ни Утрото да сътворят
и на света с любов да подарят,
за да бъде светлина...

И настана светлина ...

На брега

Вода дълбока и потайна,
на брега с вълни, съдби във пясък стрила
– пясъчинки от стъпки чужди подредени
и от вятърът понесени ...

Вятър – пътник постоянен,
приятел верен, враг внезапен ...

Вода и Вятър – в прегръдка вечна,
в игра безкрайна –
душата на човека от пристана спокоен
към хоризонта непознат примаivat ...

С мечти безкрайни, с надеждите потайни
скрити в песента на вятър и море,
сърце човешко,
сърце зове...

Съдби... море...

Н.с. 1 ст. Любомир Тонев Пировски – магистър фармацевт. Лицензиран съдебен експерт. Автор на 58 научни публикации, от които седем патентовани изобретения и шест научни монографии. Автор и на пет стихосбирки. Член на Съюза на учените в България, на Съюза на изобретателите в България и на Българския фармацевтичен съюз.

Животът

Тихи улици
в тихи квартали.
Училище старо,
гльч на деца.
Отстречната къща –
с избелели пердета,
в двора старица
провлачва крака.

Стари къщи,
стари дворове,
стари дървета,
потънали в скреж.
Стар град
с уморени хора
в зимен ден.
Погребан копнеж.

Нощ.
Като всички други.
Мрак и тишина.
Свят,
населен с объркани чувства,
с нежност
и топлина.
Виждаш ли бледо сияние
от едва открената врата?
Да моля ли
или сам ще решиш
да пристъпиш в моя свят от тъга?

Доц. д-р Людмила Павлова Тодорова. Завършила ТУ – София, специалност „Автоматика и телемеханика“. Работи в Института по биофизика и биомедицинско инженерство на БАН. Научни интереси: обработка и анализ на биомедицински сигнали, информационни системи, статистически и размити методи за разпознаване и класификация, приложения на теорията на разпознаване на образи в медицината и други области. Хоби: музика, художествена литература, изобразително изкуство, туризъм.

Пъзел

Парчетата от пъзела сме
ТИ и аз.
Твоето: „хей“ е по-силно
от
най-зрялото „обичам те“,
което истинско не съм
получавал,
но какво би било то от
устата на
някоя,
която не го мисли,
а само иска да бъде част
от вечността,
без да ѝ принадлежи...
Толкова си красива,
че ми е трудно да дишам,
но дори не се и опитвам,
защото е хубаво,
когато умираш щастлив.

Вчера

Вчера е липса,
вчера го няма,
вчера ни имаше,
а вече ни няма.

Светът скроен е за двама
и тази пунктуалност на
пътя –
напълно излишна е тя,
когато самотен е той –
и пътя го няма.

Моя,
Единствена –
твоего докосване
ражда пожари
и нежните ти пръсти
са мои кошмари.
Физическата ти липса ме
прави бездомен,
но моите емоции не ще се
превърнат във спомен.

Вчера – ден като ден –
и днес те има,
живееш във мен.
Утре ще бъде по-хубав
от днешния вчерашен
ден!

Мълчание

Изгубих,
изгубихме всяка надежда
да бъдем заедно,
да се вдишваме,
да се любим,
да съм твой,
да си моя...
Този трамвай и релсите,
онези липсващи сълзи
и тази тривиалност на
дните,
срещите и бездуховната
духовност..
Тръгвам без посока и
искам да съм те няма
никога,
вместо на пресекулки.
Не съжалявам за тези
мигове вечност,
в които съм те искал,
без да съм те имал,
защото това е хиромантия
и когато погледна към
дланите си –
виждам очите ти...

Гл. ас. д-р Марин Братков. Научен секретар на катедра „Маркетинг и международни икономически отношения“ на Факултета по икономически и социални науки (ФИСН) при ПУ „Пансей Хилендарски“. Научни интереси в областта на маркетинга. Отговорен счетоводител на едно акционерно дружество, член на Съвета на директорите на друго акционерно дружество и управител на трето дружество, занимаващо се с търговско-посредническа и маркетингова дейност (основно), което налага да има известни познания и интереси в сферата на данъчното, търговското и трудовото законодателство, счетоводните стандарти и т.н. Страстен меломан, обича театъра, операта, изкуството във всичките му форми. Поезията е неговият отдушник – негово кътче от света, в което обича да се крие понякога...

Почистване

След толкова измами и предателства
събрах разбитите надежди в плик,
добавих и фалшивите ласкателства.
Почувствах се свободна в този миг.

Получи се като след пролетно почистване
с предчувствие за светло Възкресение,
с надеждата за нещо смислено,
и, може би, за ново вдъхновение...

Свободна бях да почна отначало,
но си запазих този плик,
а място в него вече не остана
и свободата трая само миг.

Желание

Аз искам пак да вярвам в чудеса,
да ги откривам всеки ден край мен,
да имам пак единствена мечта,
да мога да я следвам всеки ден.

Да няма белези по моята душа,
да не болят отсъствията в мен,
по детски да се радвам на света,
да бъде той от обич сътворен.

Да мога да започвам отначало,
най-хубавото да ми предстои
и, сладка като вино отлежало,
надежда светла да ме упои.

Да върна старите илюзии ,
да мога нови да си построя,
да сбъдвам чуждите желания,
да мога пак невинно да греша.

Да мога да платя за самотата,
понякога да мога да летя,
и винаги да виждам красотата
дори да е на края на света.

Засрамах се от толкова желания,
а мога още много аз да изброя...
Но аз не искам всичко, просто
поисках да си върна младостта.

Доц. д-р Мариана Кънева. Работи в лаборатория „Оптика и спектроскопия“ на ИФТТ – БАН. Специалист по интегрална оптика – разработване на технологии за получаване на оптични вълноводи в електрооптични кристали и методи за охарактеризирането им. Интереси в областта на материалознанието и фазовите преходи в твърди тела. Художник на свободна практика. Хоби: пиано, фотография, туризъм, фигурно пързаяне, спортна стрелба.

Птица в клетка

Не мога да ти кажа колко те обичам.

Как на никој друг себе си не мога да обричам.

Как заспивам нощем с твоя образ пред мен,

как отваряйки очи, започвайки новия ден,

горя, изгарям и ставам прах изпепелен.

Колко близо до мен си, а всъщност така далеч от мен си.

Да протегна ръка и да те стигна нямам право,

но как да обясня на сърцето – то не е кораво.

А прилично на малка птичка пърха, в опит да лети,

да достигне до теб и до твоите очи.

Но да литне то свободно, волно не може, не умее,

че е приковано от любов и обречено по тебе да линее.

Д-р Мария Георгиева. Завършила медицина в МУ – Пловдив, където от 2016 г. е асистент и специализант по медицина на бедствените ситуации към катедра „Епидемиология и МБС“, ФОЗ. Научни интереси: в областта на устойчивостта при бедствия. Има участия в международни научни и национални конференции по проблематика, свързана с устойчивостта при бедствия. Член на Българския лекарски съюз, Съюза на учените в България и Българското научно дружество по обществено здраве. През ученическите си години е печелила конкурси за литературни разработки и есета. Интересува се от рисуване и по-специално от графика. През свободното си време рисува портрети, използвайки графичната техника.

В съня си...

Веднъж в ръцете си
държах... смъртта.
Виках ѝ, крещях...
Но да я спра
аз не успях.

Събудих се.
Видях една следа,
спомен и сълза.

Веднъж в съня ми
Имаше мечта.
Следвах я, летях...
Да я догоня
не успях.

Събудих се.
Видях усмивка
и роса.

4 юни 2018 г.
(непубликувано)

Нестинарка

Пламък –
жарава подклажда.

А после –
затихва.

И хуквам –
на босо...

Почти голо,
сляпо е тялото –
всяко въгленче
пипнешком
опознава...

Отстрани,
макар и с възхита,
онемяват...

А аз,
в танца унесена –
усещам:
само душата ми,
предана,
различава
Болка
от Огън!

(Публикувано в: Петрова, Мария П. Аз съм Живот. Любовна лирика: стихосбирка. Художник Евгени Панайотов. Геа-принт. Варна. 2002)

Мария П. Петрова. Завършила е руска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“ (1990), право във ВСУ „Черноризец Храбър“ (1997), следдипломна квалификация в ГУРЯ им. А. С. Пушкина – гр. Москва (1993) и ИПКУ „Д-р Петър Берон“ – гр. Варна – II клас квалификация по руски език и литература. Асистент по гражданскоправни дисциплини в Юридическия факултет при ВСУ „Черноризец Храбър“ – Варна, действащ адвокат и докторант на самостоятелна подготовка в областта на семейното право. Автор на четири стихосбирки – любовна лирика: „Аз съм истина“ (1993, изд. под името Мария Стефанова), „Аз съм любов“ (1997), „Аз съм живот“ (2002) и „В душата си те каня“ (2002). Член на Сдружението на писателите – Варна от 1993 г. Член Съюза на учените в България – Варна от 2002 г.

Лудост

Прибирай ме – от мен самата.
Избутай тихата ни лудост
към краищата на скалата,
но в бездната живеят същите,

обсебващи ни до безумие
и страхове, и заклинания,
с които сутрин се събуждаме.
Светът – огромна психиатрия,

където ролите се сменят:
залогът – любовта, която
лекува раните в сърцето
или поставя му печати.

Светът – огромна психиатрия.

Детелини

А върху гроба – детелини.
Във цветната леа видях
послание, че ме обичаш
от лоното на онзи свят

ми изпращаш за Задушница
напомняне във сутринта...
Черешите отдавна цъфнаха,
тръпчивината на плода

ще падне върху детелините
подобно брошка – сред пръстта.
Не беше ювелирно миналото.
Но бе безценна обичта.

Проф. д-р Мария Панчовска, д.м. Преподавател в Катедрата по пропедевтика на вътрешните болести в Медицински университет – Пловдив. Специалист по вътрешни болести и ревматология. Създава и ръководи единствения в страната диспансер на болните от синдрома на Съогрен. Автор и съавтор на 180 научни статии, публикувани в страната и чужбина, 65 доклади и съобщения, изнесени на национални и международни научни форуми, 4 монографии, 12 учебника, ръководства и учебни помагала. Член на редакционната колегия на списание „Ревматология“. Член на СУБ, Българското научно дружество по ревматология, Българското научно дружество по остеопороза и остеоартроза, Асоциацията на ревматолозите в Русия. Пише стихове от ученическа възраст. Публикувала е в национални списания и поетични сборници. Като лекар и преподавател в университета продължава да преоткрива силата на поезията. Първата ѝ поетична книга „Хилядолетия надежда“ (2017) е наградена на Международния поетичен фестивал „Духовност без граници“ за изключително успешна дебютна книга. Първа награда на Националния поетичен конкурс „Жената – любима и майка“ (2018). В свободното си време обича да рисува – участвала е графики в „Европейска нощ на учените 2010“ в Пловдив.

слънчев декември
топи се усмивката
на снежния човек

(Отличие в IV Национален конкурс за хайку на БХС)

новодомци
детето заплаква
за старата играчка

северен вятър
студено ли му е
на Дядо Коледа?

(Отличие в V Национален конкурс за хайку на БХС)

Д-р Мая Кисьова. Актриса, режисьор и драматург с дисертационен труд „Сценични реализации на българската поезия 1990 – 2010“. Автор на три стихосбирки: „39 спирки по пътя“, „Три луни“ и „Майска утрин/May morning“ – двуезично хайку; на книги с драматургия, театрална теория и проза. Носител на национални и международни награди за хайку. Нейни творби са преведени на английски, френски, италиански, унгарски, латвийски, руски и японски езици. Работи като режисьор на аудиокниги в Storytel.bg. Член на САБ и Театраутор.

* * *

Бяла приказка бели облаци реди.
Снежна пряспа бяла смърт таи.
Бяла обич, ледени устни,
ледени сенки върху нас се спускат.
Уморени очи за света се затварят,
уморени ръце в земя се вклиняват.
Леден дъх и последна усмивка.
Жаден поглед и ...
последна въздишка.

Самота

Тъма.
Едно прозорче свети във гората.
Дали ще намеря пътя аз?
Дали ще ми отворят вратата?
Дали ще намеря топлинка,
тъй жадувана от мене,
дали ще мога да поспя,
да намеря там покоя?
О, толкоз е далече тя,
таз светлинка, това прозорче малко,
толкова път има да вървя,
за да отворя аз вратата.
Толкова далеч е тя,
таз моя мъничка мечта.
Това желание за топлинка
ще се изпълни ли? Кога?
Там далече в гората
едно прозорче свети във тъмата.

Опит

Една ръка, една усмивка
ти даде ми, а аз не задържах.
Успях да ги докосна само,
но те изчезнаха и ти след тях...

И болката отмина вече,
и сълзите отдавна спряха,
но споменът, уви, е вечен ...
Не те забравих. Не можах...

И до сега във всеки търся тебе –
усмивката, ръката топла,
но знам, че никой няма
да ги замени. Не може ...

Гл. ас. д-р Меглена Китанова. Завършила специалност „Молекулярна биология“ в Биологическия факултет Софийски университет. Понастоящем работи в катедра „Генетика“ на Биологическия факултет на Софийския университет. Научни интереси в областта на цитогенетиката, регулация на генната експресия и епигенетиката, а извън тях се интересува от туризъм, филателия, музика, изобразително изкуство и други науки като ботаника, астрономия, география.

Утро

Разлага се тъканта на мрака,
вдигат се от биле родните поля.
Всяка звезда открадва частица,
отнася я до черните извори,
нощта да изцери.
Като гръм в зимно време
в очите изчезва далечината.
Принасят забременелите растения
на олтара от цветя –
росни жертви за благодарност.
Аз, раб твой, гледам
храмовете как те молят
покривите им да позлатиш.
Крясъкът на морска птица слави
възкръсването на светлината,
докато гори земята.

Само шепа тъмнина в твоите зеници,
само твоят шепот, размътен в звездите,
само твоето докосване у моята ръка.

* * *

Оставих бластистия град в пламък,
а врани – коне играеха в мен,
носеха ме към бронзовото небе,
птиците ме кълняха
и скриваха знаменията в утробата си,
а аз ги гледах добронамерено,
криех истинската си същност,
защото огромността ме болеше.

(Превод от сърбски език: Меглена Божанова)
(Милан С. Димитриевич. Стихотворения. Херон прес, София, 2008)

Проф. Милан С. Димитриевич, д.н. Завършил Физическия и Природо-математическия факултет на Белградския университет. Дългогодишен директор на Белградската астрономическа обсерватория и председател на Сърбското астрономическо дружество „Руджер Бошковић“. Председател на Обществото на астрономите на Сърбия (2008 – 2014). Министър на науката, технологиите и развитието в Сърбия (1993 – 1994). Основни научни интереси: астрономическа спектроскопия, профили на спекталните линии, атомни и молекулни процеси в звездните атмосфери, история и философия на астрономията, астрономия в областта на културата и др. Издадени стотици трудове в областта на астрономията, много популярни и образователни статии, както и телевизионни сериали. Негови стихове са преведени на български език и издадени от „Херон-Прес“ през 2008 г. в сборника „Стихотворения“. Автор на антология на космически вдъхновени стихове „Космически цветя“. Член на Съюза на писателите в Сърбия.

Ноктюрно

Вървя
по петнисти улици,
протегнали
жълти снаги на припек
като бенгалски тигри.
Червени хибискуси навирват нос в настоящето,
което се разплита в хиляди лодки по крайбрежната ивица.
Фенерът,
озарен от весели видения,
люлее цветните ни сънища.
Вятърът като паяк изплита приказни нишки,
завихрен от златни часовници,
Древни жени
рисуват йероглифи
по стените на лятото.
Рисуват очи с черен контур
върху златни папируси,
които шептят с езика на пясъка
да не докосваме тайните им.
В далечния ъгъл на масата
намига шишенце,
пълно с цитрусов сок
и стихове за бъдещето ни.

Защото Утре никога не идва,
търсим Причината да се спуснем по гребена на вълната,
търсим платна,
в които да скрием своя собствен попътен вятър,
търсим нови детски очи,
чрез които да умножим образите на лятото,
приспано нежно като перла
в медальон от мидена черупка.

Милена М. Николова. Магистър по международен бизнес и по английски език и методика. Награди от международни и национални конкурси: носител на III награда от Осмия конкурс за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine (2010), награда за млад автор в Седмия национален литературен конкурс за поезия „Биньо Иванов“, Кюстендил (2013) и др. Член на журито на международния поетичен конкурс на английски език „Write Share Be Read“. Превеждала стихотворения от американски, английски, немски и македонски поети. Автор на стихосбирките *Любов по време на дъга* (2003), *Сълзи в джобовите* (2005), *Обяснение в благодарност* (2015), *Sonnenbrille für die Sonne* (2016). Член на Съюза на българските писатели.

Нищо не искам и Всичко,
до последния миг под звездите,
а после да му мислят онези,
които си затварят очите!

...

Имена, имена, знамена, знамена,
зарежи тия работи, Гео,
други са днес тез времена,
аз те чакам във Кастро, на кея.

Аз те чакам там, на рида със маслините,
стига ме сочи със пръста,
късно е вече, отминават годините,
а кръвта ми капе в пръстта.

Ето, окото ти стига е бляскало,
че от него не мога да мигна,
вземи го сега, погледни с него
и навярно далече ще стигнеш.

И ще видиш наистина и навярно ще чуеш,
как друга вече е масата,
търка билетчета, с бира се дуе
и предимно чака на касата!

Това е приятелю, това е реалното,
затуй ли ти туриха примката?
Как ми е мъчно за тебе, Учителю,
не ме гледай със укор от снимката.

...

Нищо не искам и Всичко,
до последния миг под звездите,
а после да му мислят онези,
след като ми затворят очите.

....

Не се надявам на нищо,
Не се боя от нищо,
Свободен съм!

В този живот

В този живот, след дълга апатия,
гледам как падат листата по Руски,
двамата, бронзовите, букурещките братя,
си пият кафето и ме гледат намусено.

Бая се замотка, а ти дадохме хляба,
в ръката ти сложихме и теслата и чука,
но ти не отлепваш, така чедо не трябва
и ти като другите, айде, бегай от тука.

Недейте Ви моля така да ме съдите,
едва сега смогнах, вервайте, истина е,
нали към звездите, очите изстъргах си
да търся онази бяла птица на Истината.

А царя потропва на коня отгоре:
Добре, ще имаме всичко предвид,
но от утре, ясно, няма да споря
и едва тогава ще бъдем квит.

Отминавам край Невски
и спирам във храма – Вяра, Любав,
Надежда, София,
свеждам, чело пред оня кичур на Левски,
останал там от когато вълците виеха.

И възсядам онзи лъв, който пришпорен
изрева, „Майко за теб те умряха“!
и разпервам ръце и политам нагоре,
и се рея над Витоша, над родната стряха.

София, в София е сърцето ми синьо,
София, вят сирените, усилва се воя,
приеми, София, своя стар блуден син,
а не онзи там, дето блънува героя.

31 май 2018, Хераклион, Крит

Д-р Милчо Кирилов (Цветков). Завършил астрономия. Работил в Института по астрономия към БАН (до 2012). Асоцииран член на Института по математика и информатика – БАН. Научни интереси: астрофизика; бази данни; астроинформатика; виртуална обсерватория. На поезията гледа с усмивка и любов. Издадени стихосбирки: *Първите 20+21* (Херон Пресс, 2008); *Живота – всичко – хубаво* (Херон Пресс, 2008). Негови стихотворения са публикувани в Хулите (www.hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература, в редица поетични сборници, както и са преведени на сръбски език в двуезичния сборник *Пред звездната врата* (2016). Хоби: поезия, пътувания навсякъде.

Мигновения

Мой е заветният бряг на Марица,
мои са тъмните водни селения –
там съм завинаги струна и рицар
на едно безподобно кресчендо.

Там любовта не познава компромиса
и ненадейни дъна ме обземат –
литват в отвъдното сенки огромни
и заглъхвам в тревисто безвреме.

Синьо стъкло ме пронизва несвойствено
плясък и писък от плазма да треснат –
звъннали пръски да пръснат покоя,
небосводът да падне до глезени.

И в звукописна вълна да отплават
лятна бирария, топли съцветия,
призрачна лодка, прогнила отдавна.
И гирлянди от риба да светнат...

Публикувани във в. „Словото днес“, бр. 17, 5 март 2018 г. и „Небесен блян“, Издателство „Българска книжица“, 2013.

Бдения

Изплуват формите размити
от призрачните глъбини –
гигантски сблъсък на звездите
нощта до дъно проясни.

И ни разделя. Без пощада.
Възвишена. И мнима. Смърт.
И се въздига. И пропада.
Светлинната вълна. Отвъд.

Предчувствах бездната, прибоя
и грохот лунен ме зове.
Небесна моя. Свидна моя.
Чрез теб общувам с богове.

Минко Танев. Завършил българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски“. Работил е в Общински съвет за култура и в Дома на учителите – Пловдив и във вестника на Висшия селскостопански институт. Бил е зам.-главен редактор във в. „АртКлуб“. Понастоящем е преподавател на чуждестранни студенти, които изучават български език в Медицинския университет – Пловдив. Редактор във в. „Академия медика“, МУ– Пловдив. Автор е на 6 книги със стихове. Съавтор е в книги и антологии. Творчеството му е преведено на немски, френски и словашки. Носител на много награди и на Националната награда за поезия „Божидар Божилов“ (2013). Член на Съюза на българските писатели и на Дружеството на пловдивските писатели, Българския хайку съюз, Съюза на писателите – лекари в България, Американската хайку фондация, Британското хайку и танка общество, Световната хайку асоциация.

Цвят на дюли

Пропит е въздухът... със цвят на дюли,
със орехите, скрили се под шумата,
със слънчеви лъчи, откраднати от лятото,
с копнежа по страстта на зимата...

С мъдростта на есенния вятър,
с обгарените в стихове листа,
с въздишки по отминалото топло слънце,
със спомен за една мечта...

И полхът на захладнелия вятър
ми повелява нов за мен ред,
помита старото, руши и изгаря
несбъдната мечта, като в топящ се лед...

Копнежът по багрите,
скрити под шумата,
разкрива белите тайни на зимата
и нов път показва...

Вдъхновение

В магична нощ
чух шепот на забравен глас
и спомних си защо ме има,
и смисъла прозрях на вечния стремеж!

Влязох в огъня,
не изгорях, обля ме светлина...
И спомних си усещането за копнеж,
поех си дъх и пих от живата вода!

Със зов на сърцето
не мога да спра, вървя
и чувам мислите си вътре в мен,
виждам знаците и всичко има смъсъл нов!

Не питам, не искам,
не търся, аз знам,
че дните си превърнах в посвещение
и молитвите си слях със силата на пътя!

Красиво е, живот във вдъхновение...,
Свещенодействие, магия, тишина,
смирение, екстаз и преклонение –
видях, че всичко е в едно!

Говоря си с дъжда и вятъра,
усмихвам се на шепота по пътя,
и чувам вдъхновението на свят език,
окрилящ ме във всеки миг!

Проф. д.п.н. Надежда Витанова. Преподавател във Факултета по педагогика на СУ „Св. Климент Охридски“. Научни интереси: аналитична психология, психотерапия, музикотерапия. Члена на Съюза на учените в България; Българската асоциация по психотерапия, Дружеството на психолозите в България, Българското общество по аналитична психология „К. Г. Юнг“; Българската асоциация по музикотерапия. Хоби: поезия и музика.

Приличаше на хилядите малки улички,
онази криволичещата между нас
с липи и стари кестени,
разтворили чадъри като старомодни дами,
над стария паваж,
където сякаш и преди се бяхме срещали.
Но днес и камъчетата са различни,
а погледите ни във птичи порив
свиват стряха под звездите.
На малката ни уличка свирачи са шурците.
Светулките, откраднали фенера на луната, светят
и всички други улички се губят някъде...

но никога не ме обичай повече
от кацналата пеперуда върху раменете ти,
от глътката вода, когато те изгаря жажда,
от виното на дъното на чашата
и от птицата, подскачаща по жицата,
загубила следите на заминалото ято.
От повече ще бъде корабни въжета любовта ти.
На хилядите други уличката ни ще заприлича.
Ще станем глухи за шурците,
а светулките ще гаснат в мрака.
От стряхата ни под звездите
стискай сламката, не я изпускай,
моля те!

Д-р Надя Луканова. Завършила медицина във ВМИ – Плевен. Придобила специалност психиатрия. Работила в областта на психопрофилактиката, амбулаторно и в стационар като психиатър. Последни работни места – Първа психиатрична клиника – Отделение за остри психотични разстройства в УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ и ДКЦ 1 – Плевен. Вещо лице – психиатър към ОС – Плевен. Автор на две лирични книги: *Любовта не си взема сбогом* (2014) и *Сенките на спомените* (2016). Публикувала стихове и в пресата. Отличавана на конкурси и за поезия и проза. Включени стихове в Алманасите за нова българска литература – поезия (2015, 2016, 2017) на фондация „Буквите“.

Щастие

Като перце щастлива съм –
не е ли щастието полет
с крила на ангел ?
Щастливите са вечни,
макар че всички най-накрая
ще се превърнат в пясък.
Но слабите ще оцелеят, ако
открият някой
да ги заобича.
А аз съм жива,
когато съм щастлива.
Аз вдишвам вятъра
и в мен се сливат жената с цветето,
небето с океана
и слънцето залива всичко.
От щастие сияя,
когато теб докосна..
Щастлива съм!
Навярно ми личи.
Къде да скрия усмивката си !?
И нека самотата
да не пристъпва
на щастието пътя !
Защото светлината ще огрее
трапчинка на дете
и то ще я превърне във небе,
където птиците замислено се реят.
А горе в небесата цял куп вселени
като сърца туптят
а щастието ги изпълва
и проправя звезден път.

Невсе Арнауд. Студентка по счетоводство – бакалавър в Стопанския факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград. Участва активно в научната дейност на университетско ниво – над 20 успешни участия в конкурси за есета, доклади на научни конференции, постоянно участие в семинари на национално и международно ниво. Носител на специална награда и грамота за заемане на призово място в Четирнадесетия национален конкурс „Млад икономист – 2018“, организиран от Съюза на икономистите в България и на почетна грамота за участие в Националния конкурс „Носители на просветата“ 2018 г. Увлеча се от физика и астрономия, психология, литература. Пише кратки разкази и стихове, които публикува в различни електронни издания.

Молитва

Има ли Бог?
Няма ли? – кой знае.
Има нещо там
в душата витае.

Трудности сипят се
В назнаен ден и час.
Молитва ражда се
тогава в нас.

Думи редиме,
молим в захлас.
Помощ дириме,
Бог зове наглас.

И чувстваме сила
над нас да бди.
Ангелска закрила
разгонва беда.

Утрото утихва.
Спокойна е ноща.
Забравена молитва
избледнява в деня.

Съмнение витае.
Ще прости ли Бог?
Молещият се знае –
Има Бог!

Изкуство

Когато музата долети при теб и те зове,
в главата изникват нови светове.
Ти в захлас рисуващ.
Будуващ.
Себе си преоткриваш.
И все ново и ново намираш.
И мислиш, че си отишъл на друго небе.
И ставаш малко дете.
Всеки цвят се ражда.
Наново се изгражда
света
и красотата,
и безкрайността на земята,
и на човека дълбочината в душата.

(Стихосбирка „Споделено“, изд. „Авангард Прима“, София. 2008)

Никол Клим. Творчески псевдоним на Николинка Климукова, докторант по християнско изкуство в Богословски факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“, където е завършила теология през 2002 г. Завършила е също изкуствоведение в Националната художествена академия, София. Арт директор на Ателие – галерия „Арт Муза“, София. Преподава рисуване на деца в СМЦ (Социален и младежки център) и ЦНСТ (Център за настаняване от семеен тип) към фондация „Конкордия“ и АРДЕ (Асоциация на родители на деца с епилепсия). Издадена стихосбирка: „Споделено“, в съавторство със Стефан Кючуков, София. 2008, издателство „Авангард Прима“.

Равносметка

Научих се да ходя по стъкла,
да срещам изгрева след нощната тъма,
да си говоря с птиците за любовта,
за вятъра и полета им към дома.

Научих, че животът е движение
навътре в нас, към нашата душа,
едно вълнуващо, неземно приключение,
разкриващо магията на мисълта.

Научих да избирам красотата,
да радвам смело своето сърце,
да зная, че най-важна е душата,
искряща зад усмихнато лице.

И ... изборът – това е всичко,
което можем да си подарим.
Дори желанието ни да е самичко,
щом наше е – ще полетим!

Блян

Скалист морски бряг, безбрежна синева,
загубил дъх от скорост на две колела,
за миг щастлив спираш с разрошена коса,
безмълвен, благодарен за тази красота.

Но погледът полита далече замечтан ...
Дали ще се случи най-чудния блян? –
да срещнеш своята сродна душа,
с която да споделяш всичко това...

Гл. ас. д-р Николета Цанкова. Работи в катедра „Минералогия и петрография“, Геологопроучвателен факултет на Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“. Научни интереси: минералогия, кристалография, гемология, археоминералогия, екология. Член на Съюза на учените в България, Българското геоложко дружество, Българското минераложко дружество. Обича да спортува (ски, плуване, фитнес, тичане), да чете (поезия, специализирана литература ...) и да слуша музика (рок и класическа). Най-добре се чувства в планината. Личен сайт: www.gemologia.eu.

Копнеж по лятото

В лятото обратно
искам да изтичам –
ведро и приятно
слънце да припиचा...

В топла нощ златиста –
лунно-звездопадна,
аз пак с поривиста
нежност да те грабна...

И като младежи
да се любим в зноя –
с формите си свежи
да си цяла моя...

Тъй, че още рано –
допреди да съмне –
всичко пожелано
с теб да ни се сбъдне...

И безкрай приятно
слънце да припиचा...
В лятото обратно
искам да изтичам!

Любима моя

Любима моя, въздух мой и чувство,
тревога моя, размисъл и свят,
най-светла муза в моето изкуство –
ти моя топлинка си, мой си хлад.

Горица си ми, свежест на земята,
гнезденце топло, дол дълбок и хълм,
покой си ти в бита ми, мой си вятър,
и всичко си, което бих могъл

без всякаква суетност да открия –
край себе си, или по своя път:
предчувствие, обреченост, магия,
хармония в духовност и във плът.

Ти мила си ми, свидна, недалечна –
и може би с това ме правиш слаб,
ти равна си в живота ми на вечност,
по-нужна от вода си ми, от хляб...

Очи те грабят в зима и във лято,
но аз очите чужди не вина,
защото хубостта и красотата
да бъдат искам всекиму в съня!

(Орфей Петков „Още с огън в сърцето“, Издателска къща „Огледало“, 2018)

Д-р Орфей Петков. Завършил Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“ в София. Защитил докторска дисертация в Москва. Автор на повече от 50 научни публикации у нас и в чужбина по проблемите на минното дело, промишлеността, икономиката, макроикономиката, туризма, екологията и управлението. Член-кореспондент на Международната академия по екология и безопасност на околната среда със седалище Санкт Петербург (Русия). Член на СУБ. Автор е на четиринадесет книги с поезия: „Денят от теб започва сутрин“ (1992), „Със светлината си душата ми лекуваш“ (1996), „По светлото в душата ти копнея“ (1998), „Любовни видения“ (2002), „Предесенни светлини“ (2005), „Любовни протуберанси“ (2007), „Нежност и светлина“ (2009), „Сетиво за любов“ (2010), „Неугасими чувства“ (2011), „Любовно завръщане“ (2013), „Късни стихове“ (2014), „Златноесенни огънове“ (2015), „Любовни отблясъци“ (2017) и „Още с огън в сърцето“ (2018).

Замъкът

Всяка твоя думичка преглътнах като камък!

Всеки камък на сърцето ми тежи!

От камъните си направих замък.

Замъкът – напълних със мечти!

Кули построих от радост,

а площадите със празници покрих!

Блестящи сводове издигнах със младост!

Тъгата със закон забраних!

Сълзите в пролетен дъждец превърнах!

Горестта в капани залових!

Щастието във очите си отново върнах!

Теб – Кралице моя – тук до мене

настанах!

Хвърлих мостове през пропастите тъмни –
там измислени чудовищата спят!

Вече има кой да ме прегърне!

Аз не съм живял самичък в този свят!

Сърцето си, което бях изтръгнал –
днес отново в мен се съживи!

Отровата, която бях погълнал,
се оказа купчина лъжи!

Ако мога всичко бих започнал отначало!

Ако мога аз, отново бих те покорил!

Сърцето ми отново днес е цяло –
на милиони късчета го бях разбил!

...и твоето сърце разбих на части!

Моля те, прости ми, че съм съгрешил!

Думи, размисли, надежди, страсти –

Господи! – Безумно съм сглупил!

Днес, след вчера и преди утре –

разбрах, какво и колко съм сгрешил!

Това, което бях оставил вътре –
отвън сега го бях открил!

Аз всяка твоя думичка преглътнах – като камък!

Всеки камък на сърцето ми тежи!

От камъните си направих замък!

Замъкът – напълних със мечти!

Павел Цветанков. Завършил Национална музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“, вокален факултет. Докторант в Университета по библиотекознание и информационни технологии по програма „Културно-историческо наследство в съвременна информационна среда“. Разработва алтернативи на темперирания музикален строй. Разкрива престъпления, извършени спрямо емблематични движими паметници на културата. Автор и продуцент е на първия музикален арт проект в България „Живот – част първа“ – ИНТЕРФРАКТ, <http://interfract.com/> (1993).

Картичка от морето

Разбиват се вълните с плясък
и пръскат ме с вода.
Сама съм посред птичи крясък,
далече от света.

Скалата хлъзгава прегръщам
със двете си ръце.
И сядам, да не се пръзулна
с ранени колене.

Над мене облаци високи,
а вятърът играй
с изтласканите водорасли,
кипящи като в чай.

От бяло, синьо и от злато
покоят чак трепти.
Дори не знам дали ще можеш
да ме намериш ти.

Зависимост

Имаш нужда от мен,
като малко момче,
изоставено
от жената, която с ръце
е прекъснала лятото
и опърлила с лед студен
твойте есени.
Имаш нужда от мен
да заместя
недопияното детство
на твойта печал.
Свободата ти,
тъй ненужна сега, би ми дал.
От обятия
имаш нужда; от мен –
за обичане,
да ме чакаш,
да се сгушваш в косите ми,
да се имаме.
Имаш нужда от мен.
Затова си вървял през годините.
Възмъжавал си.
Разпилял си се
непростимо.
И, когато след много молитви,
след много предателства
и от слабости
къс по къс си събирал в мозайката
радости,
получаваш ме.

Имаш ме.

Доц. д-р Павлина Гатева, д.м. Работи в Катедрата по фармакалология и токсикология, МФ, МУ – София и в Катедрата по вътрешни болести, фармакология и клинична фармакология, педиатрия, епидемиология, инфекциозни и кожни болести в СУ „Св. Климент Охридски“. Научни интереси: фармакология, токсикология, Членство в Научното дружество по токсикология, Европейското дружество по клинична фармакология и терапия. Издадени стихосбирки: „4“ (2012) и „Междусезоние“ (2013). Интереси извън науката – човекът във всички негови измерения.

Нормално

Нормалното,
обикновеното, сивото...
То не е за мен
Аз съм човек на
крайностите
В черно и бяло роден
И малко червено,
В началото на утрешния
ден

Ще затворя очи,
Ще попия тъмнината с
кожата си
Когато слънцето залезе
После ще погаля
тишината
Когато луната в
прегръдката
На облаците влезе

Ще се завия с мечти
Ще съборя всички стени
Граница нямам и не
познавам
Правила и закони не
признавам
Родена съм за велики
дела,
Да бъда река, да стана
потоп...

Аз съм човек на
утрешния ден
В черно и бяло,
и малко червено роден
Не умея глава да
скланям
Да стана сива и скучна
Не мога и твърдо отказвам

Сложно

Да ме имаш е късно
Да ме нямаш е скучно
Да ме забравиш е трудно
Да ме познаваш невъзможно
Да съм твоя – тревожно
Да избягаш е сложно

Не разбра ли досега?
Аз съм като вятъра и като реката
Изчезвам, топя се като снега
От мен накрая остава
само спомен... в душата
и той като костичка
на гърлото застава

а ти си мислеше, че ще е лесно
че можеш да ме скриеш в себе си
и да ме загубиш там
да ме откриваш само когато си сам
да ме приравниш на другите
бледите, без пеперудите

Та аз съм като времето през пролетта
Усмехната съм като слънчев ден
Понякога очите ми са пълни с роса
Гръмотевична буря вилнее в мен
Когато съм минала боса
През трънливия ден

Затова да говорим е късно
Да си до мен вече е скучно
Да сгреша с теб отново е трудно
Да те нарека приятел – невъзможно
Да ти се доверя е тревожно
Да остана е сложно

Д-р Петя Ганова. Завършила ХТМУ – София. Защитила доокторска дисертация по имунология в Института по микробиология „Стефан Ангелов“, БАН, където понастоящем е асистент. Член на СУБ и на Българското дружество по имунология. В свободното си време обича да чете художествена литература. Прави бижута от полимерна глина. Обича да пише, предимно в проза, но понякога намира отдушник и в поезията.

Бурята на вгледащите се

в дълбочината
първи атрибут на желанието

е докосването
мидите също имат две

страни
на брега намирам винаги

едната

Синева

синьо е мастилото във вените ми

с него пиша родословие

дъщеря на себе си

Пристигащи – заминаващи

Часовата разлика не може да изличи

залеза в очите ти
пристигащи – заминаващи
са думите

спомените
мечтите
молитвата ми
пристигащи – заминаващи

сърцето ми е летище

на безкрайни закъснения

на върхове и падения

пристигам и заминавам

от теб

и
в теб
единствен въздух
Обичам те, защото съществуаш.

(Стихотворенията са публикувани в „Мидите имат две страни“, 2016)

Д-р Поли Муканова. Завършила българска филология в Софийския университет. Магистър по творческо писане. Защитила докторат по История на книгата във Философския факултет на СУ. Преподавател в катедра „Библиотечни науки“ в УниБИТ. Научни интереси: история на книгата и съвременните читателски практики. Публикувала е в *Литературен вестник*, *Словото днес*, *Книжечно житие* (Скопие), *LiterNet*, *e-Lit*, *Public Republic*, *Grosni Pelikani*, *Litclub*, в сборника *Facecontrol* (2005), в алманаси и в антологии у нас и в чужбина. Автор е на поетичната книга *Мигове в кибритена кутийка* (2009) и на есеистичния сборник *AmorFati: фрагменти* (2012). Участвала е в международни поетични фестивали. Поезията ѝ е превеждана на английски, немски, албански, румънски, испански и македонски език. Носителка на втора награда от международния конкурс за поезия „Лирични гласове“ (2014). Поетичната ѝ книга „Мидите имат две страни“ (2016) е наградена от Националния конкурс „Помощ за книгата“ към Министерство на културата. Носителка на втора награда от международния конкурс за поезия „Лирични гласове“ (2014).

Нестинарка

В една страна малка
играе нестинарка.
Една огнена стихия
и истинска магия!

Танц невероятен,
недостижим и уникален,
малко странен,
но реален!

Върху живата жаравя
както по зелената морава
с крака боси по жарта,
тя танцува през нощта.

И я гледам онемяла
в одеждата ѝ бяла
с икона в ръце
до нейното сърце!

И се чудом чудя,
и дъха си губя –
този танц от Бога даден
или от Космоса

е така прекрасен
загадъчен, неясен,
той е знак Господен

А страна от Бог обичана
е божествена наричана!

(Отпечатани в „Закъсняло слънце“, 2010)

Люляков аромат

Искам да заспя,
но не мога.
Луната засия,
а навън е пролет!

От люляка ухание
бавничко долита,
като дихание
на нощна птица.

Като мечтание
на тъжната душа
е това дихание –
люляка в нощта.

Вдишвам аромата
на цветовете сини,
с които нощта богата,
щедро надари ни.

Леко ми е на душата
от този аромат,
че прогонва ми тъгата
в този нощен час.

Доц. д-р Радка Гайдарова, д.м. Завършила медицина във Варна. Има придобита специалност по психиатрия. Дългогодишен преподавател в Катедра по психиатрия и медицинска психология при МУ – Плевен и началник на Женска психиатрична клиника в Плевен до пенсионирането си. Автор е на две монографии с медицинска тематика, съавтор на два учебника по психиатрия, както и автор на множество научни съобщения в медицинския печат. Активно пише за деца и за възрастни през последните години. Издадени стихосбирки: *Очите ти зелени* и *Щурчовата булка* (2007), *Закъсняло слънце* и *Хлапето* (2010). Автор на 3 книги по действителни случаи, както и на разкази. Член на Българска психиатрична асоциация. Научни интереси: литература и история (антична история, древногръцка и българско Средновековие).

Обичам лятото

Обичам лятото – със слънце и със дъжд,
който да плиска право във косите
и да отмива тъжното в душите
и свежи да ни прави отведнъж!

Обичам шепота на листи и трева,
приятно оросени рано сутрин,
безмълвния копнеж по синева
да ме обзема и да ме прегърне.

Обичам да ухае на земя,
обичам да ухае на родина,
където и през нея да премина,
най-истинска, съзирам, красота.

9 юни 2018 г., София

Обичам плисъка и на море,
но нашето, най-българско и свято.
Такова е за мене всяко лято,
дори на път по чужди светове

със мене не пътува вдъхновение,
стихът не пее, както пее тук
със същата нагласа или звук,
попадам сякаш в друго полезрение,

човек съм сякаш непонятен, друг,
додето се не върна пак у нас,
не пусна пак лиричния си глас
под слънце или дъжд – като капчук!

Росица Копукова. Завършила педагогика в Благоевград и българска филология в София. Втори и първи клас квалификация като педагог. Специализирала „Етнография и фолклор“ и „Организация и управление на образованието“ в СУ „Св. Климент Охридски“. Работи като журналист по културни теми в столицата.

Утре може да е късно!

Със самота не ме заплашвай,
живея с нея от години.
С тъга не ме заплашвай,
дълбоко в мене тя е скрита.
Не ме заплашвай с болка,
защото болна е душата моя.
Не ме заплашвай с рани,
сърцето ми кърви отдавна.
Жена съм аз обикновена,
нежна, плаха, като бриз.
Жена съм аз необикновена,
силна, непокорна като буря.
Обичай ме сега, люби ме,
докато искрите в мен пламтят.
Прегръщай ме, целувай ме
и нека в страст телата ни горят,
че утре може да е късно!

Две шепи само

С ръка сълзите ще изтрия,
от болката си ще отпия,
с мечти сърцето си ще утеша
и в миг страстта ще задуша,
щом мъничко любов намеря,
две шепи само ще отмеря,
а другата със вас ще подела
и с тъгата ще се разделя.

Росица Христова. Магистър биолог.Завършила биология, химия и изобразително изкуство. Преквалификация по физика. Директор и преподавател по биология в СУ „Христо Ботев“, гр. Кюбрат. Научни интереси: педагогика, право. Хоби: поезия, разходки сред природата.

Не заспивай

Не заспивай, Любов!
Прегърни ме,
че денят ми вече е кратък.
Протегни ми ръце!
Възроди ме –
пътеводен лъч
си ми в мрака!
Не заспивай, Любов!
Не затваряй очи!
Не отлагай за утре – отпивай!
Пий любовта –
водопад е...
Тази жажда няма насита...
Да е пълна нощта –
мощна лавина,
от неспирна любов
на извиращи чувства...
Всяка ласка –
нежна, ефирна,
в спомен остава,
толкова лична!
Окрили ме, Любов!
Окрили ме –
ще отдам душата си,
цялата –
да гори с теб
докрай,
без остатък,
във щастливата твоя отмала.

Благодаря Му

Благодаря Му, че те има,
че вля в кръвта ми нов живец –
пред прага на настъпващата зима
ти си света за мен,
аз съм до край за теб!
Концертна рима!
Музика без танци...
С вълните на взривяващо се тържество,
нощта нанизва чувствени гирлянди,
в копнежен допир,
нежност
и любов...
Невидим,
но присъстващ,
палец
пожара ненаситен на кръвта,
мига застива и остава
дълбоко в мен – една звезда...
Звезда... звезди... – галактика...,
дълбоко в мен, света за мен –
с очите ти пресичам океани
озарен,
изцяло възроден...
Благодаря Му, че те има!
С музиката в полет,
с нов живец
каква ти зима –
света си ти за мен,
аз съм до край за теб!

Руген – Румен Генов. Машинен инженер. Завършил Техническият университет (ВМЕИ) – София. Бил е научен сътрудник II степен (до 1985). Работи като технолог и конструктор в ИМСТЦХА – БАН. Издадени стихосбирки: „Докосване“ и „Пазител на мисли“ (2005); „Мечтая те“, „Историята на една любов“ и „Спирала“ (2013). Издадени книги: „Да целуваш дявола по опашката“ (разкази), „Ези-тура“ (приказка за възрастни и други разкази) и „Пинизи на филизи“ (съноведения).

Научно ежедневие

Над София се плисва акварелно утро –
зюмбюлена, априлска ведрина.
Сляла пулса си със пулса на компютъра,
дишам, дишам с електронна бързина.

Денят във своята магмена стихия
увлича ни. Задъхани горим
във устрема си с мисъл да открием
законите и в стройни формули да
подредим.

Във вихъра на сложни траектории,
в непроницаеми и непристъпни светове,
постигаме най-светлите виктории
ние – крехки и могъщи богове.

А късно, в диплите на вечер нежно-
тюлена,
облъхнала елите в двора,
отпускам електронна и зюмбюлена,
метално тежка делнична умора.

Обичам те, моя металография –
мой строг, поетичен и свят микро-свят,
който аз вметвам в една фотография,
няколко формули или доклад.

Свят от мъниста – цвят безухан,
но за който милион поетеси
завидяли ми биха. Даже Сезан¹
не позна тази скрита светлинна импресия.

И с Духа Святого и с дух на Сенека,
Салтиков², Кан³ и Гуляев⁴
поемам по тайнствени лунни пътеки
навътре – към микро-безкрая,

където и мойта душа е вселена;
пресичат се пътища от мойта биография
и с шепот разтварям микро-вселената:
„Обичам те, моя металография!“

(¹Paul Cézanne – френски художник, импресионист. ²С. А. Салтыков – руски учен металовед, основоположник на стереометричната металография. ³J. W. Chan – един от най-големите съвременни учени в областта на физика на металите (термодинамика и кинетика на фазовите превръщания в метали и сплави). ⁴А. П. Гуляев – руски учен, класик в областта на металознанието).

(Стихотворенията са публикувани в поетичната книга „С вяра, надежда и любов“, Акад. изд. „Проф. Марин Дринов“, София, 2011)

Проф. Румяна Любенова Лазарова, доктор по материалознание. Работи в Института по металознание, съоръжения и технологии с Център по хидро- и аеродинамика „Акад. А. Балевски“ – БАН, София. Научни интереси най-вече в областта на структурообразуването в металните материали при различни обработки. Има над 100 публикации в специализирани научни списания и сборници, 12 от които с импакт фактор и импакт ранг. Преподавателска дейност е упражнявала в ТУ – София и ВТУ „Тодор Каблешков“, София. Сътрудничала е с учени от Франция, Белгия, Германия, Америка и Русия. Издала е две стихосбирки: „С вяра, надежда и любов“ (Акад. изд. „Проф. Марин Дринов“, София, 2011) и „Всички пътеки на сърцето ми водят към Теб“ (изд. „Слово“, Велико Търново, 2017). Нейни стихове са превеждани на руски език.

Любов

И разпилях се в този храм –
като искри,
които безмилостно
ковашки чук от нажежения метал
изискря.
Дойдох с торба без хляб,
бос...
И видях дъжда
през малкия отвор на купола
скъпернически водната си дреха
да отцежда,
дочух и твоя глас –
магия, окъпана във светлина...
И се изгубих
в капките дъждовни,
в омагьосания лъч от светлина.

Внучка и дядо

Ние с дядо сме тандем –
ведър, весел и сплотен.
Той е бодър пенсионер – герой,
аз пък внучка съм от сой.

Всеки ден за двама ни е чудо –
златна страница от книгата Живот.
Сто желания във мен напират лудо
и си търсят в дядовия поглед брод.

Дядо гледа ме в очите замечтано
и се радва на тополовия ми растеж.
А над нас небе засмяно
сипе аромат на пролетен цъфтеж.

Доц. д-р Руси Русев. Завършил българска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Преподавател в Катедрата по български език, литература и изкуство към Факултета по природни науки и образование при РУ „Ангел Кънчев“ (до октомври 2016). Бил е председател на Научния център по фолклор, литература и лингвистика „Св. Димитър Басарбовски“ и на секция „Филология“ към Съюза на учените в България – клон Русе. Публикациите му (книги, студии, статии) са по проблемите на лексикологията, синтаксиса и стилистиката на българския език, лингвистиката на текста, поетическата семантика, ономастиката, наративната семиотика, психопоестиката, етнолингвистиката, лингвокултурологията, литературознанието и езика на българския фолклор. Занимава се и с оперативна литературна критика. Един от съставителите и редакторите на сборника „Арнаудови четения“, от който до 2017 г. са издадени девет тома. Носител е на Награда „Русе“, 2011 – категория „Литература“.

Да летиш

Да летиш посред облаци бели,
Да помахваш унесен с крила,
Да докосваш над теб висините,
Да се рещ безкрайно така...

Да замреш безтегловен в небето,
Да обгърнеш със поглед света
И далече от всички, от всичко,
Да летиш, да летиш в самота...

Да погледнеш отгоре земята
Стушени къщички, китни нивя,
Пътища, скитащи прашни
По безкрайните морни поля.

Тишина да изпълни покоя
Над обширния свят възцарял,
Да мечтаеш свободен, на воля,
Полет да бъдеш в душата си цял.

И когато, пресит от съдбата
На безумните свои мечти,
Полетиш надалеч в небесата
Над море от човешки лъжи,

Врълети върху слънцето ярко,
Изгори разгневен, отмъсти,
Тази свят, в който толкова страда,
С пепелта си навред поръси!...

Август

Сега във мен е тишина,
На трепетликите листата,
Преди да дойде есента,
Застилат със килим земята.

Откъсва се увяхнал лист
И плува сред море въздушно,
Изящо го полюшва бриз,
При своите спира се послушно.

На дъното на този океан
Стоя безпамятно забравен,
Безвременно заглъхнал, ням,
Е моят свят, сега удавен.

Високо в небеса просторни
Безредо птици се въртят,
Не знаят мисли безпризорни,
Къде оттук да отлетят.

Във мен се стеле самота,
Далечен спомен се процежда,
Изрезки от събития, лица,
Край мене плуват без надежда.

Шептят тополи белостволи,
Треперят листи в самота,
Светът напрегнато се моли
И се удава в красотата...

Проф. д.п.н. Сава Джонев. Професор по социална психология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Зам.-председател на Дружеството на психолозите в Република България. Компетенции: организационно консултиране, изследователски методи в социалните науки. Научни интереси: физика, астрономия, философия, история. Хоби: изкуство, спорт.

Утро след рибарска нощ

Уморени веслата лежат
до напукани възлести длани,
вече няма какво да си кажат – мълчат
и в приспивната люлка на вълните
сънуват
златистата нишка на Лунния път.
А ръцете, две птици от път уморени,
върхо мокро-солени колене лежат,
в сънния ритъм на вълните ги докосват
веслата,
но те няма какво да им кажат, мълчат.
Върху плещи превити подпрял синевата
притихнал рибарят притваря очи,
пълен кош със ребристо-блестящи
пендари
на гърдта на зората тежат.
И повдига гърдта ѝ нагоре среброто
към протегнати силни ръце –
миг покой, преди всичко отново
в своя ритъм да се завърти.

Море

Морето е прозрачно огледало
след всичко, вековете преживяло
и доживяло до деня, във който с тръпка,
ще го откриеш в мидена черупка.
И хем е бяло, хем е онемяло,
запазило във себе си това, което
безстрастно са му дали вековете.
Това, което всички ни вълнува,
но ни се вижда, нито пък се чува,
защото там дълбоко си кротува.
Векува! Ден денува. Годенува.
А тебе ти се струва, че бълнува
огромен океан от бури-страсти.
Море – страдание и власт е.
И нещо тъй загадъчно, далеко,
което си докоснал, ала ето
отмива го вълна... Огледало
прозрачно, слънчево и оживяло.

Доц. д-р Светла Манева. Математик в Института по почвознавание, агротехнологии и растителна защита „Н. Пушкиров“, София, направление „Застителна защита“. Обича вятъра, обича морето, обича планините, обича музиката – обича да обича.

Нищо повече не желая

Нищо повече аз не желая.
Още ядове ли да трупам?
Може днес да ми бъде краят,
Без лъжа на душата е друго.

Ала – чудесна идея!
Дай ми девойка, байно!
Какво ще я правя ли? Тайна.
Но блажен ще издъхна с нея.

Тя пожара на моите устни
ще сънува от днес нагагък!
Най-големият дар ще вкуси –
че и на небето някой я чака!

Дунаве

Дунаве! Сило, божия сило!
Казан пролòмиш – и пак ти тясно.
Прииждаш страшно в нощи бурливи,
бързаш надолу, лъвица бясна.

Помниш ли още китната пролет,
кога ти кротки бяха водите?
Въртях веслата в зора-зорила
и слушах екот от дълбините.

Какво те боли? Какво те мъчи?
Тъга моминска, дето те моли
момъка свиден ли да ѝ върнеш?

Недей палува! Грях недей струва.
Да могат момци моми да любят
и да се смеят.

Твоята болка тъй се лекува.

(Превод от сърбски език: Райчо Русев Райсън)

(Сергие Димитриевич. Искри от миналото. Изд. Българска книжница, София, 2012)

Д-р Сергие Димитриевич (1912 – 1987). Завършил Юридическия факултет в Белград. Защитава в Белград докторска дисертация „Чуждестранният капитал в икономиката на бивша Югославия“. Активен участник в нелегалното революционно движение от 1931 г. От октомври 1939 г. до април 1945 г. е в концентрационни лагери във Франция и Германия. Изтъкнат сръбски интелектуалец с многостранни научни интереси, даровит учен със значим принос в различни научни области: средновековна сръбска нумизматика, история на икономиката на Сърбия и Югославия, история на сръбското и югославско работническо движение, историята на Лесковац и Южна Сърбия. Събирал и публикувал народни песни и лексикографски материали от района на Лесковац. Работил е по издаването на събраните съчинения на редица видни сръбски писатели, автор е на много статии в „Югославска енциклопедия“.

Тичам

Добре.
Аз зная, че не мога да избягам
от смъртта
или от бъдещето.
Това Велико неизвестно
отвъд пустинята на твоят – мой живот,
ме чака. Там навсякъде.
Очаква всички, всеки ден, докрай.

Любов, омраза, страх.
От тях, аз също
не мога да избягам.
Но все пак тичам.
Макар и първо в мислите си.
А после,
раздвижвам стъпала,
развъртам глезени,
разтягам.

Настройвам стъпката си постепенно,
и като вятър преминавам
през улици,
край къщи и пътеки
под планината.

Не се опитвай да ме спреш,
човеко.
Сега аз влагам всички сили
на мускулите
и сухожилията,
на съдове и вени,
дори на бледите подкожни мазнини...
изпъвам кожата си.. сянката изпъвам даже...
Изпъвам себе си докрай:
не ми остава друго.
Ще тичам –
на среща с Неизвестното.

Нали съм жива.

Гост

Поканих гост, и той прие.
Тук масата е чисто наредена,
а чашите искрящи.
Прегледах всички негови любими думи,
и всички спомени във розово.
Натрупах близко старите шегги
и новите истории.

Традиционно гостът е свещен,
и щом сама го каня,
то ще трябва
да се усмихвам,
да му подам ръка,
да ям и да отпивам вино, наравно с него,
във ритуал, от памтивека стар,
споделян с гостите.

Храната с масата отнемат време
и сила – за една благословия.
А времето така не ми достига...
Но щом е речено – така ще бъде:
запалвам свещите
и чакам,
за да удари верен час.

А гостът не дойде.
(Обади се, че бърза, или, че беше уморен,
не помня.)

И оттогава, се срещам с него,
в пицарията на ъгъла,
лишена
от всякаква традиция.

Доц. д-р арх. Стела Ташева. Работи в ИИИЗк – БАН. Научни интереси: архитектура, семиотика, архитектурна графика, дизайн, комуникации. Автор на книгата „Проблеми и тенденции в архитектурната графика на България през XX век“, ИИИЗк – БАН, София, 2014. Хоби: поезия, карате, фантастика. Автор на стихосбирка „Ретуш за предаване в срок“ (2009) в електронно издание: http://liternet.bg/publish23/st_tasheva/retush/index.html.

Магия за дъб

Не чакам в чужди сънища да се открия,
не се потапям във дълбока скръб,
в сърцето нося си една магия,
извечна, истинска, магията за дъб.
Не ме опияняват върховете,
от там съм слязъл преди векове.
Днес тичешком се сливам със полето,
което нежно своя дъб зове.
Край мен напролет маковете пламват,
на лято слънчогледите искрят
и с нищо магистралите не ме примамват,
пътят през нивите е моят път.
С магията за дъб ще оцелявам,
докато времената се менят,
напук на вятъра ще вкоренявам
и пролет ще дочакам всеки път.

Самотата

В началото е тя и в края е,
а другото е нейде по средата.
Като пристанище във буря те спасява,
когато ти е застрашена Свободата.
Когато трябва сам да укротиш,
демоните, терзаещи душата,
да отговориш на въпроса кой си
и на чия страна си във играта.
Помага ти да разбереш защо
Творецът те е пратил на Земята.
Със никой истински не можеш да се слееш,
преди да си осмислил Самотата.

Д-р Стефан Станимиров. Завършил медицина в МУ – Плевен. Работи в Клиника по белодробни болести към МУ – Плевен като бронхолог. Има специалност по вътрешни болести, пулмология и фтизиатрия, както и в бронхология. Преподава пулмология на български и чуждестранни студенти от университета. Бил е на обучение по обща медицина в Университета в Манчестър, Англия, и е участвал във въвеждането на общата медицина в Плевен и обучението на първите джипита. С литература се занимава още от детска възраст. От няколко години най-сериозно се занимава с фотография.

Високото

Не признавам пътища преки.
Нито бързи и пъргави начини.
Пренебрегвам лесни пътеки.
Предпочитам стръмно изкачване –
там където са еделвайсите
на постигнати с трудности цели.
В мен дълбоко роят се нагласите
за мечтите ми – диви и смели.
Моят дъх е победа над бурите
по завоя ми – хлъзгав и тесен.
Все нагоре вървя по контурите
на живота студен и нелесен.
И когато достигна до билото,
изпреварила пречки и срокове,
аз ще знам, че със собствени сили
съм преборила в трудност Високото.

За любов

Животът ни е даден за копнеж
към полети от сбъждане красиво,
звездите да достигнем смело пеш,
щом сторим добринки – да сме щастливи.
Тъй този свят в загадки се върти,
на търсенето наше реципрочен.
Човекът диша в своите мечти
с въпросите дали е всичко срочно?
Дали когато сам се разчете
смутено ще попита докога сме?
Дали една усмивка на дете
ще ни помогне нежно да пораснем?
А може би ръце от жаден зов
е отговорът чакан и най-траен.
Животът ни е даден за любов.
И тази тайна прави го безкраен

Необратима

Прозрях, че радостта върви след мъката,
но трябва ни запаси от търпение,
че мракът щом опъва тъмни лъкове,
ще блесне после слънце непременно,
че пъстрият живот е едноцветен,
щом нежни чувства грубо са потъпкани,
че изходът със преданост ни свети,
когато милостиви са постъпките.

и стават на душите краят роден.
Защото всяка болка лесно тръгва си
открай докрай, когато я пребродим.
Прозрях, че преобръщат се обратите,
щом грижата за ближния я има
и смисълът на земното ни щастие
е в Добротата ни необратима.

Стефания Цанкова. Завършила българска филология и история във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Специализирала библиотекознание и библиография. Преподавател по български език, литература и история. Освен преподавателската си дейност обучава млади таланти по творческо писане в нейната литературна школа „Златен Търновград“, Велико Търново. Автор на 18 книги с художествена литература за деца и възрастни. Лауреат на национални и международни литературни конкурси. Доктор хонорис кауза на Македонския институт по гелология и екология „ИГАПЕ“ – Скопие за литературни заслуги в екологичното възпитание на подрастващите (2009). Удостоена с плакет, грамота и почетен знак от ИКИ – БАН за литературен принос в популяризирането темата за Космоса (2010). Член на Съюза на българските писатели и на СУБ. Интереси извън науката: спортни (колоездене, стрийт фитнес, йога, плуване). Свири от детските си години на пиано, йоника и орган.

Съновидения в Долината на розите

През сънищата ми шуми реката Стряма
с прозрачни пеещи води.
По бреговете ѝ вървахме с мама.
Преди.

Пасажи риби във водите,
под сенките на прелестни върби.
Табуни водни кончета прелитат.
Като преди.

Пасат кози и крави в хралалака,
ветрец ефирен в листите шуми.

Над планини и рози дъжд заплаква
и ромоли.

Красиво камъче ми дава мама,
разказва ми за моите деди.
Реката тича през гориста панорама...
Но бе преди.

Вървя далеч от райските градини.
Какво ли в моя джоб тупти?
Изящно камъче, което подари ми
реката приказна. Преди.

Вариации по здрач

Във вечерна позлата
притичваше реката
с хлапашки весел нрав.

Отсенки виолетови
разливаше небето
от слънчевата сплав.

В миг роза вдъхновена
уханна и червена
открихме да цъфти.

Под цъфналата арка
ухаеща и жарка
се спряхме аз и ти.

Пред нас дъга проблесна
и земна, и небесна
сред весел
птичи грак.

Как нежно ме целуна
в нощта ефирно-лунна,
когато падна мрак.

(Публикувани във в. „Словото днес“, бр. 17, 5 март 2018 г.1, и „Цъфтяща нощ/ Blooming night“, Издателско ателие Аб, 2001)

Стоянка Боянова. Завършила физика в ПУ „Паисий Хилендарски“. Главен експерт в Българския институт по метрология в София. Работи в областта на средства за измерване – твърдост на металите, температурни измервания и количество топлина. Разработва и одитира системи за управление на качеството. Член на Съюза на метролозите в България. Издала е 11 книги – 9 със стихове, един роман и един сборник с разкази. Съавтор на сборници с поезия, разкази и хайку. Има преводи на английски, полски, японски, сръбски и арменски. За творчеството ѝ са публикувани над четиридесет рецензии. Редактор на книги с разкази, романи, речници и стихове. Член на Съюза на българските писатели, Българския хайку съюз, Американската хайку фондация, Британското хайку и танка общество, Световната хайку асоциация.

Вино пих!

Жадно дишам, ненаситно,
седнала пред бѣчвата с вино.
Лоза от слънцето отпила
среща нощен бриз.
Тъмно е – няма слънце,
а ме сгрива...
ВИНО ПИХ!
Кули пясъчни градих,
с гердан от грозде
земята целувах,
в тайнствена прегръдка
сън сънувах...
Морска пяна улотив
в бутилка от изпито вино,
пожела си ЛЮБОВ и МИР,
и хвърлих я обратно
в морския чебур...
Вълни от вино ме връхлитат,
дишат тежко глъбините,
яръстен, Нептун връхлита
и закипява тишината в мен...
Брега потърсих,
обърнах се – Поморие,

къщите – същите,
пясъка – студен е
и миди – режат от брега...
Вълна ме плисна – събудих се!
Чайка подгонена лудува,
водорасли изрисуваха брега,
ветровете сграбчиха солта,
а аз вековете чувам...
Пред мен – миражи...
Опиянена, в море от вино,
сълза избърсвам,
в Поморие се вирам...
От древността
открадвам мъдрост,
от морето – вино,
от скалите – сила,
от вълните милост,
от пясъка – нежност,
от чайките – песни,
от мидите – зов,
от Поморие – ЛЮБОВ!
А вино като кръв
залива бреговете...

(Публикувани в „Меридианът на нощта“. Сборник стихове, разкази, есета, произведения за деца от Трети национален конкурс за учители творци, София, 2000)

Д-р Тамара Драганова. Асистент във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, Исторически факултет, Катедра „География“. Научни интереси: методика на обучение по география, географско образование, сравнително географско образование, регионална социално-икономическа география, иновационни методи и технологии на обучение, гражданско образование, разработване и управление на образователни проекти, управление на образованието и образователните промени, училищна документация, педагогика на общуването, педагогическа етика, професионална етика и естетика, педагогика, психология. Член на Българското географско дружество, Асоциацията на професионалните географи и регионалисти, Дружеството на писателите – Габрово. Издадена стихосбирка: „Море – синя пендара“, Габрово, ИК „Луна“, 2011. Интереси извън науката: музикално и хорово изкуство, рисуване, поезия, пътешествия и др.

НЕЩО ТВЪРДО

Най-сигурната твърд при мене е,
че мисълта за тебе
дава силата на полета ми
да усеща как докосва слънцето...

Знам, че теб не те интересува
какво ме мен вълнува
и нищо не натрапвам, нито искам,
а просто и само казвам истината.

Не ти казах, но...,
когато съм с теб,
преставам да виждам всичко наоколо
– виждам само теб
и вече гледам на света през теб...

– Случи ми се **Тя!.. Промяната!**
без да я очаквам или искам!,
без да зная Как?,
Защо?! или За какво!??

Ала тя е факт,
който ми даде нови криле,
който ме направи волна и свободна...
– в пъти още повече!

19.01.2017

Гл. ас. д-р Цветанка Горанова. Завършила специалност „История“ със специализация „Етнография“ в СУ „Св. Климент Охридски“ (1997). Защитила докторат по специалност „Наукознание“. (2006) с дисертация на тема „Възгледите на българската народоучна общност за дисциплинните взаимодействия в етноложкото познание (края на XIX век и първата половина на XX век)“. Работи в Института за изследване на обществата и знанието към БАН. Научни интереси: в областта на история на науката, етноложкото познание, творческите биографии на учени като Иван Д. Шишманов, Михаил Арнаудов, Христо Вакарелски, Анастас Иширков и др. Член на Съюза на учените в България и на Българска етноложка асоциация. Хоби: туризъм, пътешествия, кулинария, открития. Увлича се по творческо мислене.

Сърце, разбито...

Странно нещо е сърцето...
От любов прелива вчера, днес
пустее и за никого не милее.

Отрова горчива в него се влива,
от болка парлива надежда умира.

Сърцето туптящо замира и всяка
мечта си отива.
Тъмнина го обвива и разума убива.
Замръзва, затихва, забравя и в черна
бездна от самота изгаря.

....пустее и за никого не милее...

До вчера в лудешки бяг, сърцето туптеше
от огнена страст, а днес замира и смисъл в
нищо не намира...

....пустее и за никого не милее....

И в погледа пуст, няма го вече онзи
слънчев лъч....

....пустее и за никого не милее....

Странно нещо е сърцето... всичко може да
забрави.... и макар и да мами, болката подтиска
и на дълбоко я натиска...

Сила необятна има, колко силно може да обича,
толко силно може и да мрази...

Цветелина Хаджиева. Докторант по възрастова и педагогическа психология в катедра „Психология“ към ЮЗУ „Неофит Рилски“, Благоевград, където е хоноруван преподавател по клинична психология. Има частна практика като психолог – консултант, работещ с хора, страдащи от хранителни разстройства. Силно мотивиран и ентузиазизиран бегач на дълги разстояния. Живо се интересува от храната и спорта от научен ъгъл, формиране на навиките за здравословен начин на живот и необходимите предпоставки да се случи това. Говори, преподава и пише за храна, търси нови вкусове на различни кътчета из Земята, анализира и изучава храната, обича малките удоволствия, които идват от нестандартните съчетания на вкусове. Твърдо вярва, че всичко започва и свършва с храната. Занимава се още с приложно изкуство, прави натурална козметика и сапуни, блогър е в блог за здравословно хранене, има рубрика за здравословен начин на живот в един от регионалните вестници, обича колоезденето и планинския туризъм.

РАЗМИСЛИ

Стара любовница

Да остаряваш с достойнство
и да се оттегляш с достойнство.
Старостта е заменена любовница –
похабена от сравнения
и увиснала от привички.
В предрешен двубой
на стари познайници
старо и ново
стискат ръце.
Краят е вече записан
надлежно,
но неофициално разгласен.
Тя те чака,
неразбрала,
глуха
с блеснали очи.
Старостта е бавно отдалечаване,
фантазия, че
можеш да се върнеш,
заблуда, че още я искаш,
че е същата,
и че това е ОК.

Пунктири

тичам екзалтирано по края
на всичко, до което стигам
по тясната ивица,
на
това
което
съм.
Бързам, за да не преча,
ако ти е омръзнало.
„следващият път“ отново.
отвъд
си остава само за мен.
за довечера,
за когато затворя очи.
желанията ми – пунктир,
а реалностите – празноти
по линията на деня.

Александра Николова. Докторант по направление „Конституционно право“ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, отчислена с право на защита. Настояща работа – сътрудник на Съюза на съдиите в България. Научни интереси в областта на философията и политологията, свързани с Института на политическото представителство. Член на Управителния съвет на „Сдружение за международни състезания по право“.

Колизеум

*Схвани духа на времената...
„Notata“, Пею Яворов*

Вече не мисля – Аз съм Арената.
Сенки измерват пулсът на Времето.
Арки от злато, слънце от кръв,
вик за победа, човеци за стръв.

Колко отдавна всяка игра
почва от сблъсък, венец е Смъртта.
Плачат през маски, заветът е вятър –
кой режисира пионките в Театъра?

В белите нощи изчезва Европа –
в нейния модернистичен вопъл,
вяра, изкуство и меч не разбраха
как придойдоха вълните с Аллага.

В призрачна синя мъгла от въздишки
слиза над София Поета излишен.
Плаче – „Деца, боя се зарад вас!“
Но бездънен е джоба на всяка власт.

Вече не мисля – Аз съм Екрана.
Пръстът ми движи световна омраза.
Пътят до Рим е част от секунда.
Стрелям по всеки противник от скука.

Вече не мисля – Аз съм Робота.
Властвам над интернет корпус от роби.
Чест ли? Семейство, любов, националност?
Приказки в стари, ненужни анали...

Цялата власт – виртуална реалност.

Анжела Димчева. Поетеса, журналист, литературен критик, редактор. Завършила българска филология и английски език в Софийския университет. В момента е докторант по наукознание в УниБИТ. Има над 1000 публикации в 30 издания. Автор е на 7 книги: 5 стихосбирки и 2 сборника – литературна критика и фрагменти. Две нейни книги са издадени в Украйна. Лауреат на награди за поезия в България, Русия и Италия. Творбите ѝ са преведени и публикувани на руски, немски, английски, полски, италиански, испански, шведски, украински, сръбски, гръцки, арабски и турски език. Член е на Съюза на българските писатели и П.Е.Н. – България.

* * *

По жици, натежали от разлъка,
безкрила лястовица в морна есен...
Така се чувствам днес. Кого да лъжа,
че полетът към щастие е лесен?

Навярно всеки някога заплаща
цена за своето търпение. И страда!
Така открива правилото властно,
че в този свят не се живее даром.

Къде и как?... Живот потаен...
Но всеки ще изгуби нещо свидно.
Едва тогава той ще си признае:
„Аз бях щастлив!... Поне привидно.”

(„По тихия път на тревите“. ИК „Светулка 44“, София, 2011)

* * *

Като вихър над тиха река
ме настигат нечакани мисли:
сякаш нечия светла ръка
води мойта по белите листи,
сякаш някой диктува отгоре
и изпраща ми думи красиви –
като лек срещу всяка умора,
като празник и знак, че съм жива.

Има думи – парчета олово,
има други, тъй мъдри и леки –
с тях започва Свещеното слово,
те даряват с надежда човека
и пренасят парченца от истини
през пустините на Вечността.

Тази буря светлещи мисли
кой ли вятър довя в утринта?

(„И утре е начало“. ИК „Светулка 44“, София, 2005)

Антоанета Караиванова-Павлова. Завършила българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски“ и публична администрация в Техническия университет – Варна. Преподавател по български език на чуждестранни студенти в ДЕСО на МУ – Пловдив. Извън научните си разработки – статии, учебни помагала и учебници, има издадени три поетични книги, включвана е в престижни национални и интернационални сборници и алманаси, отличавана е в национални конкурси. По нейни текстове са създадени песни. Член на Дружеството на пловдивските писатели. Хоби – поезия и философия.

Самота

Винаги до мен...

Чакаш и пресмяташ,
дебнеш
най-удобния момент
сърцето да засегнеш.

Звук, ухание или празник
за изгубеното ме подсеща,
а ти от сенките излизаш
за поредната ни среща.

Покорно аз ти се отдавам
за час или за ден,
а после кротко осъзнавам
какво правиш ти за мен.

Сетне...

Уютът облаците пак разкарва,
общуването носи топлота,
усмивка мила от приятел,
за жадния –
по-ценна от вода.

Точно ти това ми го показва!
До скоро, моя самота.

1.1.2018

Dark Necessities

Неврони

Наблюдавам.
Мисля.

Някакви си
хиляда и двеста
грама.
А създава светове, машини
(тук-там може рими).
И се луга.
И разбира.

През нови инструменти
истина прозира.

Вижда как се блъскат
лилипути и гиганти.
Вижда себе си как мисли.

Вижда и как чувства.
И там се крие
най-дълбокото изкуство,
най-красивата картина.
Един образ
на хиляда и двеста грама,
запалени
от царицата
на всяко чувство.

„Love-related changes in the brain: a resting-state functional magnetic resonance imaging study“,
H. Song et al., Frontiers in Human Neuroscience
9, 71 (2015)

Д-р Боян Лазов. Защитил докторска дисертация по теоретична и математична физика във Физическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Работи като асистент в катедра „Математика“ на УАСГ. Професионални интереси: обща теория на относителността, диференциална геометрия, теория на числата, теория на наредбите, теория на категориите. Непрофесионални интереси: психология, биология, литература, музика.

Свобода

Ако днес ме попитат: Що е свобода?
Бих свръхлаконично отвърнал:
Свободата, Санчо, е с дъх на мечтана
жена
и с поглед на мъж – ветеран
/на битки обръгнал/
Изнурена,
измъчена,
с чар необхватен...
Свободата е невинно дете.
Няма общо с разврата.
Няма общо с неморалния смях
на куртизанка,
притисната в тъгля...
Тя е сянка –
на нашите праотци –
изтерзана от безпардонно лъгане.
Свободата, Санчо, е с вкус на бистра
планинска вода.
Тя е свише в природата наша.
Тя е дълго таена в очите сълза.
Тя е в смисълът на борбата на оня,
прострения по очи на паважа,
който има още какво да ни каже...
Свободата, мили хора... /Санчо, мълчи!/
е щастлива тъга... и умора.
Със Санчо мразя да споря!

Землянин

В преизподнята на думите потъвам
и в грохота на техните мисловни
изтерзания –
флиртувам с безпризорното си утре...
А тежки са несбъднатите утрини,
когато те дълбае полумракът
с чистилищна утробност...
Това, че съм щастлив
е малката подробност,
която ме крепи да бъда същ –
частично нарцистичен,
драстично възкритичен –
наясно с пунктуационните завои,
с приятелите,
близките
и недостатъците свои.
Не ми е самоцел да съдя някого.
На дневен ред ми е плътта земна.
И ако ти си в близостта наоколо –
не се надявай лесно да приема,
че в тази орбита си галактически турист.
В анатемата на омразите
съм реалист.
Обиквам „а prima vista“.
И съм чист –
избран да бъда тук,
на този свят,
на тази територия свещена...
Навярно затова живея с тъжна Радост –
като за последно!

Валери Иванов. Бакалавър по педагогика, магистър по българска филология. Преподавател по български език и литература. Научни интереси: съвременна българска литература (след 40-те години на XX в.), литературна критика. Автор на 3 монографии, на стихосбирките: *Шепотът на града* (1993), *Смарагди в пепелта* (1998), *Грешна молитва* (2006) и на помагалото *АБВ-Кратък литературен речник* (БУЛВЕСТ, 2012). Публикации в централния литературен печат, лауреат в национални поетични и есеистични конкурси, носител и на Националната поетична награда „Тера фантазия 2010“. Член на СБП. Любимо хоби: поп музиката – художествен ръководител на рок група; работи и с млади изпълнители – ръководи популярната детска Вокална студия „Вега“ и композира авторски песни за тях.

Наследници – изкупители

Хората в съвременното общество
са егоисти, за бъдещото поколение
не мислят, защото са и песимисти.
Не вярват, че обществото още дълго
ще живее и за опазване на
планетата Земя никой не милее.
Тя моли се за помощ, вика, плаче,
иска да престанат, ресурсите ѝ да оставят.
Всеки до последно от нея иска да краде.
За себе си да има, да се наяде,
в скъпи дрехи да се облече.
Но наследниците им след сто години
в пустош ще живеят и пустини.
Егоизма на прадедите си ще изкупуват те.
Като просяци сред Майката Земя
ще молят за вода и малко истинска храна,
а тя, тъжна, мрачна, изсушена и вече незелена,
с пресъхнали сълзи в очите ще разказва
за дедите: – егоисти, анархисти, които
сътвориха тези катаклизми!

Вероника Преждарова. Докторант (Политическите науки и регионоведение) в Российская академия народногo хозяйства и государственной службы при Президенте Российской Федерации (РАНХиГС), гр. Москва, Русия. Научни интереси: съвременна политическа икономия, съвременно изкуство, технологии и квантова физика. Основател и бивш председател на неправителствена организация с обществена цел „Клуб на креативния политикономист“. Член в неправителствена организация „Асоциация на културните мениджъри в България“. Участвала в арт фестивали (с филми, пърформанси, хепънинги). Интереси извън науката: куклен театър, кино, драматичен театър, пантомима, пърформанс, хепънинг, инсталации.

Маркетинг

О, Маркетинг – наука млада!
За конкурента, за пазара и клиента,
наука за търговската наслада –
да печелиш от реципиента.

О, Маркетинг – наука за поток от информация,
за създаване на стоки и услуги!
Маркетинг днес символ е на демокрация,
на звезди, на марки и на разни други.

И учи ни да бъдем потребители,
Създава в нас безкрайна мотивация
как да се превърнем във ценители
на днешната пазарна ситуация.

Купувай често, потребителю!
Днес красива дрешка, утре ароматна свещ...
и трупай смело наш „спасително“,
събирай непотребна вещ след вещ!

Това е новата религия, която
се проповядва днес навред –
тя превръща във икона всяко благо
и за вяност в нея даваме обет.
О, маркетинг, наука всеобхватна!
Не проповядвай безкрайно потребление!
Не насърчавай покупка необятна,
а дай отговор за нашето спасение!

Не е възможен ръст безкраен,
Природата ни страда безвъзвратно
и целият ни свят е тъй нехаен
към ефектите от потреблението глобално.

О, Маркетинг, наука свята!
Покажи ни пътя към пазара и клиента,
но не този, който води към разпада,
а към съхранението на нашата планета!

Гергана Маринова. Докторант по маркетинг в УНСС. Завършила бакалавърска и магистърска степен по маркетинг в УНСС. Работила в Българска асоциация по почистване като асистент на Управителния съвет (2011 – 2015) и в „Пъблик сървисис“ ООД като маркетинг и ПР асистент (2012 – 2017). Научни интереси: в областта на маркетинга, човешките ресурси и литературата.

Водедел

*„И вътре в мен един сподавен глас
изрежда мойте загуби смутено“.*

Шекспир, Сонет № 30

И тъй, достигна вече вододела
на своята зрелост и на старостта;
една ръка невидима е вплела
в косите ти цвета на есента;
един резец – подобно скулптор нещо,
дълбал е тук с упорство на къртик
и на лицето ти усмивката момчешка
превърнал е в гримаса на скептик;
очите ти – прозорци на душата,
се вглеждат с недоверие в света –
все по-измамна става светлината
и по-нетрайна всяка белота.
А загубите в теб – дълбоки рани,
уж скрепнали са, ала пак кървят
и спомените – ято черни врани,
със хищен клон сърцето ти кълват.
Но времето назад не ще обърнеш
и мъртвите да върнеш няма как.
Когато сетния предел прехвърлиш,
изгубеното ще намериш пак...

Елегия 2014

По Христо Ботев

Каж ми, кажи, бедний народе,
който в безпътица, в мрак живееш,
който без ропот гол и бос ходиш
и все по кръчми съдба проклинаш,
кой те в таз робска люлка люлее,
кой те захвърли от рай в пустиня?

Тез ли, що твоите кърви пият
не дни, не месеци, а години?
Или поредните ти меси,
който ръфат твоето тяло?
А синовете ти мрат в чужбина –
над гроб им само облаче бяло...

Чужди и наши гости, които
крадат и залька от уста ти?
А ти ги мило гледаш в очите,
поклони чупиш, предано хълцаш
и си оставил полята златни
на сухи тръне и сиви вълци.

Каж ми, кажи, бедний народе,
кой те в таз сънна дрямка люлее?
Тез ли, що дръзко и нагло ходят
с юмури в джоба и страх в сърцата
и тежко пият, юнашки пеят.
А прах в очите е свободата.

Кой те люлее? Кой те приспива?
Кой те превръща на скот отново?
Пот, кръв, ръжда и сълзи горчиви.
И безутешно. И безнадежно.
Мълчи народът. Гърмят окови –
плътта му жива до кокал режат.

Народе, хайде! Дошло е време!
Скачай! Свести се! Грабвай мечтата!
Сам да отхвърлиш робското бреме...
Сам кръвопийците да разпилееш...
Или – без дъх, без чест – в земята
да се препънеш и да изтлееш.

Д-р Елена Алекова. Завършила Литературния институт „А. М. Горки“ в Москва, специалност белетристика, след което – и аспирантура, като защитава дисертация на тема, свързана с поезията на руския поет емигрант Георгий Иванов. Работила е във в. „Български писател“, изд. „Български писател“ и ИК „Христо Ботев“, в. „Тракия“, НЧ „Д-р Петър Берон“ и Министерството на културата. Носител е национални литературни награди на името на Николай Хайтов, Дамян П. Дамянов, Богомил Нонев и др. Авторка е на 19 книги с поезия, проза, литературна критика и публицистика. Превежда от руски и беларуски. Член на СУБ. Обича приключенията – в живота и на духа.

Откровено

Ненавиждам догмите,
религиозни или научни!
Нека счупим оковите
на световете си дребни и скучни.

Нека видим цялото,
и великолепно, и ужасяващо.
Да измъкнем от бялото
цветовете му подобаващо.

Да пробием статуквото
и звуците да разпуснем.
Да не следваме сляпо буквата,
живота да не пропуснем.

Не този жалкия,
одавен в нашите слабости,
а Онзи Великия,
изтъкан от Човешки радости.

Да достигнем идеалите,
без излишни претенции.
Да си заслужим Полета!
Да докажем, че сме Човеци!

21.06.2018

От името на Всемира

Аз съм Природата Майка
Аз съм стихията вечна
Без милостта ми велика
Вашето тук е обречено

Аз съм Начало на Всичкото
Но ще пребъда след Края
Благоволявах живота
друго не трябва да знаете.

10.11.2013

Гл. ас. д-р Красимира Димитрова Янкова. Магистър по физика със специализации „Астрономия“ и „Метеорология“ в СУ „Св. Кл. Охридски“. Доктор по физика със специалност „Астрофизика и звездна астрономия“. Работи в секция „Космическа астрофизика“ на Института за космически изследвания и технологии при БАН. Участвала е в научната програма за създаване и използване на микроспътник. Научни интереси: нелинейна физика; магнитохидродинамика; теоретична астрофизика; виртуална обсерватория – проучване и анализ на експериментални данни. Член на Българското астронавтическо дружество; Българския астрономически съюз и Международния астрономически съюз. Други интереси: пише стихове и къси разкази; увлича се от българска история и добре сътворена фантастика (книги, картини, филми, музика...). Публикува стихове в Хулитe (www.hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература.

Помни

България ще продължи да съществува
и в следващите векове след век,
ако всеки българин зачита
и не забравя, че до него също стои Човек.

Тази истина е вярна и важи
за всички хора от планетата Земя,
затова нека да живеем в мир
и да не разпалваме никакъв вид война.

14.06.2018

Д-р Латинка Хитова. Завършила химия в СУ „Св. Климент Охридски“. Защитила дисертация в МИТХТ „М. В. Ломоносов“ в Москва, Русия. Преподавателска дейност във Физическия факултет на Софийския университет и НПМГ – София. Ръководител на дипломанти. Участва в разработка на договорни задачи. Работила и по административни въпроси в катедра „Информационни технологии“ при ФМИ на СУ „Св. Климент Охридски“. Научни интереси: физикохимия на полупроводникови материали: израстване и характеризирание на тънки слоеве, а също обработка и характеризирание на обемни материали. Участие в монография и в научни публикации у нас и в чужбина, за които са известни 100 цитирания от чужди автори. Член на в СУБ. Хоби: обича хумора, цветята, музиката и много други.

Ние, междинните хора

Ние, *междинните хора*,
влизаме в ежедневна битка с посредствените,
ограбените и наглите и отново падаме безславно
от техните многобройни редици...

Ние, *междинните хора*,
всекидневно търкаме калта и злъчта,
която изсипват върху главите ни
продажните дребни душици...

Ние, *междинните хора*,
страдаме неутешимо от злобата,
завистта и подлостта на околните,
които изсмукват до дъно нашата човешчина...

Ние, *междинните хора*,
боледуваме неизлечимо от отровните думи,
юдейските целувки и подмолните действия
на материалните и овластените...

Ние, *междинните хора*,
сме различни от средата,
но нямаме сили да направим
промяната...

Ние, *междинните хора*,
имаме едничка надежда,
че нашите *немеждинни деца*
ще премахнат плявата...

Доц. д-р Магдалена Гарванова. Има две висши образования със степен „магистър по социология“ (2000) и „бакалавър по психология“ (2002) от СУ „Св. Климент Охридски“, след което успешно защитава докторантура в Института по психология – БАН (2008). Работила като старши анализатор в международни маркетингови проекти във фирма cQuest Research & Consulting (2008 – 2013). Преподавател в Университета по библиотекознание и информационни технологии от 2013 г. Автор е на над 80 научни публикации на български, руски и английски език, между които 3 монографии и 4 учебника. Научни интереси: психология на личността и развитието, социална психология и статистическа обработка на данни. Носител е на наградата на ВАК, СУБ и ФНТС за високи научни постижения на докторанти в социалните науки (2009). Има награди от конкурси за поезия. В свободното си време обича да пътува в страната и чужбина.

Absinthium

В къщата на върха
с люлееща се на вятъра врата
и пукнати прозорци
се търкалят три стола,
прекатурени на пръстения под в нощта,
когато долината зави като вълк,
а в небето се пресече Млечният път,
онази нощ,
когато
обезумелият Прометей
даде твърде много слънца на хората.

Малка паяжина трепка в ъгъла над
огнището
– паяче прерисува шевицата на забрадка
набита с безезникав прах,
а някъде по самовара капе горчива...
капе свръхтежка,
капе изкривена отвътре
вода.

В къщата на върха няма никой –
три празни места
край почернялото огнище,

а плахите стъпки във
отдавна отминаха по бягащата надолу
пътека
там,
дето долината се задушава в мирис на
пелин,

и блещукат нетърпимо ярки светулки,
като отломките на разпиляна звезда
сред поляна от черно биле.

Дълго тлее залезът в рамката на
хоризонта,
а тревите пукат като пламнала коса,
като тънките доспехи
по уморените рамене на героите –

драконова кръв тече сега из вените
и прогаря до мозъка на костите,
до жилките на дробовете,
песъчинки се врязват в клетките
и дълго не намират покой,
дълго жужат
в трескавите елипси на разпада

пустее къщата на върха,
а край нея
земята и небето приспиват с въздишка
покосените си деца
и от очите им
капе черна роса

*„A century of universal decay.
In cyclotrons nuclei are split
souls are split,
sounds are split
insanely“. (Liubov Sirota)*

Гл. ас. д-р Невена Георгиева Стоянова. Завършила френска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, където е преподавател по съвременен френски език. Доктор по общо и сравнително езикознание, с интереси в области като лексикална семантика, психолингвистика и философия на езика. Автор на редица публикации, доклади и учебни помагала по френски език. От 2013 г. е и доброволец към фондация „Човешката библиотека“, където помага при подбора, редакцията и популяризирането на преводна и нова българска литература, предимно в областта на научната фантастика. Други интереси – поезия, аналитична психология, математическа лингвистика, неразчетени писмени системи. Публикува стихотворения в интернет: страница в „Литернет“: <https://liternet.bg/publish30/nevena-stoianova/index.html> и в литературен сайт ХуЛитЕ: https://www.hulite.net/modules.php?name=Authors_Text&sa=show_alltext&username=elsion

Преследване

„Сега съм мъртъв. Това е тежка битка.

Сбогом!“

Иван Радоев

Пукотевица или пурпур.

Събуждам се от собствен плач.

Преследват ме яростно в съня ми и без броня.

Видение – петно на кръвопиеща птица.

Аз съм **беззащитна** в сянката на оковано цвете.

Поливам го без листа, но с **КОРЕН**.

ТЕЖКА е битка!

Изкуство

Музика в багри –

написа четката.

Затворено време

в ризницата на себелюбие ръмжи.

Думите сгъстиха мрака.

Искам усет! –

извика химикалката.

Безмълвно стенание

между глухи стени.

Минаха диамантените реки.

Остана паузата.

Кръвопреливане на кръстопът.

Бистра яма на великодушието.

Хуманност елементарна

във век незнаен!

Дива политика под лист зелен.

Камъкът хвърли паяк по мрежата си!

Черни звезди. Бял ден.

Ловците се свършиха.

Изкуство е да вярваш!

Гл. ас. д-р Петя Марчева-Йошовска. Завършила психология във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ и три магистратури в СУ „Св. Климент Охридски“: социална педагогика; педагогика на деца с интелектуална недостатъчност; педагогика на зрително затруднени. Доктор по педагогика. Преподавател във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“, катедра „Педагогика“. Сертифициран кариерен консултант по международна програма Global Career Development Facilitator. Научни интереси: специална педагогика, теория на възпитанието и дидактика, подкрепена заетост, усъвършенстване на качеството на образованието чрез програма Euro guidance – кариерно ориентиране и образователна мобилност. Член на СУБ – клон Плевен; Националната асоциация на ресурсните учители; Дружеството на психолозите в България; Национална асоциация на работещите с хора с увреждания. Издадени две стихосбирки: *Миг докосване – вечно дихание* (1994); *Час по океанология* (1997).

Злобна равностетка

Обезумял от страст и нежност,
прошавам греховете ти –
тактически.

А ти въртиш се в света ми
чувствен
като пеперуда,
която само бръчките на есента
човешка
ще омотаят съдбоносно.

Вивалди аз дочувам като насън –
а ти не знаеш даже
кой е...

Простено ти е всичко
и продължавай да си лоша –
ти иначе не можеш....

Ръката си протегната
на старомоден мъж
аз няма да оттегля,
а ти го знаеш
Това е...

Инфантилно предсказание

Раздялата ми с теб
ще преживея искрено
и малко театрално.

Ще си измислям хиляди причини
да те натъжа – например вопъла:
„Ще те обичам и когато няма да те има“.

Ще ти показвам как треперя –
но вече не от страст,
а от предусетената хладина у двамата ни
след прекалено дълго време таен грях.

Но пък наистина ще си запазя кичур от косата ти,
откраднат от фризьорката,
докато чакал съм да те направи още по-хубава.

Аз вече скрил съм си го в кутийка от кибрит,
в която юношите романтични
запазват спомена от първото момиче,
с което са се вричали в съдбовна заедност...

Всъщност,
и ние щяхме да се разделиме някога –
всички се разделят.

Интересно ми е само
какво ще скриеш ти в кутийката кибритена,
в която децата кътат
съкровищата си без стойност

(Из авторски поетичен сборник „Думи в повече“, С., 2016)

Доц. д-р Пламен Пъчев. Завършил „Международни икономически отношения“ в МГИМО – Москва. Защитил дисертация по специалността в Академия на науките на СССР. Понастоящем работи в ЮЗУ „Н. Рилски“ – Благоевград. Колекцията му „Еротика и голо тяло – работи върху хартия на известни български художници“ е показвана в галериите в Русе и Благоевград.

19 февруари

Защо бесилото обсипваме с цветя?
Защо пред родната къщурка, не –
пред гроба ти мълчим на колене?
Нима ний коленичим пред смъртта?

О, не! Безсмъртието твое тук се е родило.
Не те, а ти обеси тях на своето бесило!

„Плодът е истината на цвета“

Хегел
На Андрей

Забравили и студове, и зими,
неистински красиви цветове
покрили са полета и градини
като с вълшвебни, цветни снегове.

О, не тъгувайте по пролетта,
когато тежък плод цвета е станал.
Какво би дал той инак на света,
да беше само цвят красив останал?...

Икар

У всеки бих събудил завистта.
Независтливите заключил бих в затвора.
Да можех – преобърнал бих света,
На птиците, за да завиждат всички хора.
Аз знам защо сланата сутрин пари.
Защо кристално чиста е росата,
дори и сред бензиновите пари.
Защото туй е восък от крилата,
на оня луд, останал без другари...

Гл. ас. д-р Сергей Методиев. Работи в секция „Религия, вяврия, светоглед“ на ИИОЗ, БАН. Завършил философия. Научни интереси: Платон, Хегел, Хайдегер. Член на СУБ. Издадена стихосбирка „За да ви намеря“, изд. „В. Недков“, 2010, София. Интереси извън науката: спорт и поезия.

Накъде

Страхът е този, който ни предпазва,
страхът е този, който ни наказва,
когато тръгнем не натам, където времето показва.
А времето във наши дни все по-сложно се оказва
и все по-трудно се предсказва.
Навсякъде войни се вихрят –
дали хибридни и конвенционални,
дали домашни и професионални.
Те враговете се надхитрят до безкрай,
но сметката е вечно наша.
Където да погледнеш в този свят, все за
тревоги се говори и трудно можеш
да намериш ден, без да ни заливат със отрови.
Опитваш се да се ограничиш и спазваш
информационна хигиена, но те напират
отстрани и сякаш преминават през стени.
Един ден, както си зашеметен, разбираш ти –
излишно е да търсиш извън тебе,
защото пътят е един и води там, където
твоята душа се свила и търси светлина със
всичка сила и чака ти да ѝ дадеш ръка и
двамата да тръгнете напред през мрака
към извора и заедно със много други се понесете над нещата
и изберете път към свободата...

3 април 2018 г.

Слава Славчева. Инженер по телекомуникации. Работи в сектор „Съобщения“ по управление на проекти в Централна и Източна Европа, вкл. в България, финансирани от европейски фондове, а един от тях е обявен за „добра практика“ по Оперативна програма „Административен капацитет“. Работила е като научен сътрудник в Научноизследователски институт по съобщенията, на ръководни постове в телекомуникационни и пощенски оператори, като директор на Управляващия орган на Многонационалната програма PHARE за телекомуникации и пощи на Европейската комисия, както и в държавната администрация. След участие в телевизионното предаване „Ръкописът“ на БНТ издава първата книга от трилогията книгата „Тайните на старата вила“ (2015) – литературен трилър, преведена на руски език, а през 2016 г. – и втората и третата книга.

(Анти)утопично

Във къщата на моите мечти
няма много място за съмнения –
подът ѝ е равен, от дърво,
полиран, лъскав и примамлив;
измазани, стените ѝ блестят,
а таванът е висок и гладък.

Всяко отвън привнесено съмнение
започва да се мята неспокойно,
да се блъска във прозорци и врати,
да подскача, да крещи, да плаче,
но напразно. Във къщата на моите мечти
съмненията влизат само като пациенти
и излизат – излекувани – когато
всичко вече им е еднозначно, ясно.

Вятърът дипли
водата на дъното
на коритото,
в което доскоро
се е къпало
слънцето.
Почти пресушило
коритото –
от водата му –
и напълно
лишило го –
от светлината си,
слънцето,
чисто, пречистено
в звездна
забравя

заспива.

*Осем дена отминаха –
все едно осем века.*
Борхес

Денят започна със залеза
на злощастната последна нощ,
завършила дните си в кървите
на моята самота и на твоята.
Възторжен, краят изгря –
на разстоянието от нощи и дни помежду
ни –
първият наш ден се роди
със смъртта на несподелените нощи.

Славей Горанова. Докторант – испанска филология (фонетика и фонология), СУ „Св. Климент Охридски“. Хоноруван преподавател по испански език и експерт по международно сътрудничество в Медицинския университет – Пловдив. Научни интереси в областта на фонетиката и фонологията, както и чуждоезиковото обучение. Интересите ѝ извън сферите на лингводидактиката и езикознанието са насочени основно към историята и художествената литература.

Автобиографично

Цяла биография мога да напиша,
като стъпвам само върху диагнози!
Мога да се вайкам, мога да въздишам,
сам да предизвиквам черните прогнози.

Мога да оставя другите край мене,
да се грижат всички, с мъка и любов,
даже да не чувстват колко тежко бреме
мъкнат на гърба си зарад моя зов.

Мога да прекрача всичко поносимо,
черен да направя чуждия живот.
Мога да заробя близки и роднини,
мога да побъркам целия си род.

Мога да накарам скъпите си близки
да се изморят и да се отегчат
и да ги принудя даже да помислят,
че е време май, да свърши моят път.

Мога и да стисна здраво със зъбите,
охкане и сълзи могат и да спрат,
колкото и малко да остават дните,
да им се порадвам за последен път.

Мога да съм даже истински доволен,
че светът край мен е светъл и красив.
Даже безнадеждно много да съм болен,
мога да се радвам, че съм още жив!

Доц. д-р Христо Христов. Един от първите възпитаници на Медицинския университет – Пловдив, където е ръководител на Катедрата по физиология (1998 – 2006). Доцент по физиология в МУ – Плевен. Научни интереси: ергономия и физиология на труда. Има 4 признати изобретения на хранителни продукти за рационално, лечебно и специално хранене. Литературните му интереси датират отдавна. Стиховете в първата стихосбирка *Сам в дъжда* (2008) отразяват богатия емоционален свят на твореца, силни и въздействащи житейските прозрения. Намира творческото си амплуа в мисията да спасява ценности и светли мигове от битието.

ПОСВЕЩЕНИЯ

25 причини да се върнеш в България

Двайсет и една навърши,
раменете си разкърши,
всред Европа се изправи –
призив къмто вси отпрати:
**- Тук прилежно се учете,
но се у дома върнете –**
във Родината ни свята –
там, където всред нивята –
ширнали се в равнините,
в дебрите на планините,
си засукал първо мляко,
станал си юначе яко!
Там, където си израснал
и с Балкана си се сраснал,
със реките, с езерата –
най-красиви на Земята.
Там, където А Бе Вето,
дето нам е толкоз свето,
си повтарял и потретвал,
дор‘ светилникът е светвал.

Там, където Мама, Татко,
Братче, Баба, че и Дядко
все за тебе си говорят:
„Ще ли се завърне?“ – спорят.
Във Родината ни свидна,
еле на Кълбото видна,
всички дружно да се върнем
трикольора да прегърнем!
Да ѝ върнем стара слава
и да текнат като лава
мед и масло, руйно вино!
ХАЙДЕ, ЧУВАШ ЛИ, ДРУЖИНО!
От сърце ще ви призная –
ПЕТ ПО ПЕТ ПРИЧИНИ ЗНАЯ
от далечната чужбина
да се върнеш във Родина!
Който иска, ще ги кажа.
Никому не ще откажа.
БЪЛГАРИН се аз наричам!
На БЪЛГАРИЯ се вричам
да ѝ служа честно, вярно,
че на всички да е харно!

Проф. д-р Ангел С. Смикаров. Завършил Киевския политехнически институт, специалност „Изчислителна техника“. Преподавател в катедра „Компютърни системи и технологии“ на Русенския университет „Ангел Кънчев“. Координатор на Българския виртуален университет и на Академичната общест по компютинг. Основна научна област – иновационни образователни технологии. Автор и съавтор на 17 изобретения, 183 доклада и статии, 2 студии, 3 монографии, 14 учебника и учебни пособия. Ръководител на 15 успешно защитили докторанти. Хоби: стихоплетство и смехотворство, но без да се взема на сериозно.

Магьосникът на четката

В памет на Светлин Русев

Дошъл си на Земята с име светло
и чужд за суетата мимолетна,
дарен с едно космическо прозрение,
Ти сочиш път за избавление.

Със своя глас напевно-мелодичен,
като Пророк умееш да увличаш
в арт-безкрайните простори
на световете, магнитично твои.

С душа подвластна на една Мадона
изографиса Ванга Ти в Икона,
за тайната ѝ дарба уникална
да вижда Вечността безкрайна.

Със светла мъдрост на Пророк
всяка твоя композиция бе урок,
че всичко ефимерно е в Света,
като нежни вехнещи цветя.

Брулиха те много ветрове,
но Ти не отстъпи пред всички врагове,
остана с гордо вдигната глава
и чувството за Мисия на таз Земя.

в тези тревожни години
нарисува Ти магични картини
пронизани от възторг и падение,
огласяни от приказно звучение.

Към светлината литна твоята душа,
с полета на птица, разперила крила.
Зная, че ще рисуваш картини извисени
и Там, в другата Вселена!

Дълбок поклон!

26 май 2018 г., Пловдив

Доц. д-р Ангелина Тодорова-Трифенова. Завършила физиология и биохимия в Софийския университет. Един от основателите на Катедрата по физиология на растенията към ПУ „Паисий Хилендарски“ и неин ръководител (1981 – 1990). Водещ автор на 3 учебника и съавтор на 5 практически ръководства. Автор на над 90 научни публикации и няколко свидетелства за патент. Научни интереси: функционална активност на фотосинтетичния апарат и влияние на различни фактори (инхибитори, хербициди, тежки метали, радиация и др). Основател и ръководител (от 2005) на Дамски Биоретроклуб към Биологическия факултет на Пловдивския университет. Хоби: поезия, пътешествия, живопис.

Слово възхита ...

На майка ми, Маря Иванова Вачева

Туй що е? – някой ще запита.
И да го рече, кой ли право има?
Първом – хората с дела младежки.
После, тез, що хортуват ни човешки,
а не с надути словеса купешки.
Накрай, тез, що, кат пита небивала,
добрината им прелива.

12/2017 - 2018

Алфа

*На милите ни внуци – Миа, Ели и
Самуил, на майка им Ивка, леля им Деси,
баба им Ели, на небивалата им прабаба
Маря и прадядо им Иван*

*Canis lupus familiaris ↔ Homosapiens
sapiens**

Кой хлипащо мъниче ближе и смирява?
Кой гушва се и болката успокоява?
Кой изпровожда и посреща
каките си в тъмна доба?
Кой гони пилците из двора,
и ужасен от праслякиня бяга?

Кой бди над вас из ден във ден?
Кой гази бебета, да пази устремен –
Слони, Роти, Маги, Черри, ...
шест топчици скимтящи, черни?
Кой в „Позвънете“ Топ е дни наред,
ту пазач, ту компаньон,
но винаги с едни гърди напред?

Кой първи е на татко в азбуката шеговита

–

от внучетата – ..., Бета, Гама, Делта, Тита?
„Кой ли?“ – майка ми отвърща,
със умиление и болка –
„Не просто куче – миттелшнауцер,
а нещо повече и от човек ...!“

*Алфа Глория Кайзер,
4.04.1996 - 16.08.2006*

* Куче – Човек (лат.)

Гл. ас. д-р Бойко Иванов Вачев. Отговаря за европейските проекти и ръководи бюро „ЦЕРН“ на Института за ядрени изследвания и ядрена енергетика на БАН. Завършил е кибернетика в КДУ „Т. Г. Шевченко“, Киев, Украйна. Научни интереси в областта на приложния системен анализ и теорията за вземане на решения, а така също комуникацията на науката – един от създателите на екологичната обсерватория БЕО „Мусала“. Инициатор, участник, мениджър и координатор на редица знакови европейски и национални проекти. Организатор на множество научни, а също и художествени изложби. Редактор и съавтор на мининикнижницата „SMS стихове и рисунки“ с три издания през 2009, 2013 г. Художник и редактор на множество научни и художествени издания. Пише стихотворения и превежда от 2009 г. Член на СУБ и БЯД.

Родино моя

Във моите мисли си щастлива,
Родино мила, моя!
За мен си райската градина
и тебе ще възпя.

Аз виждам Те така красива,
Родино свидна моя!
За Теб, за Твоите чеда
в душата си се моля.

За Твоите гори зелени,
полета тучни, зрели,
нивята – златен клас привели
и птичките запели.

За Твоите планини високи
във всичките посоки –
на север гордият Балкан,
стоящ кат стражещ великан,

на юг се ширнала Родоп
с Орфеевата лира,
където там, след гроздобер,
ме майка ми родила.

А как въздига се Пирин!
До него стройна Рила,
върх Мусала в снагата си вградила
и езерните си очи към Бога устремила.

Сакар и Странджа планина
със своите нестинарки,
в жарава с вдигнати икони.
от светли сили призовани.

На изток къпиш се в морето
и слънцето събираш,
а нощем в лунна светлина
магичен сън заспиваш.

Обичам Те, Родино мила,
не бих Те с никого сменила!
И само тук, и само с Теб
бих истински живот живяла.

Аз искам тука да живея,
аз искам в Тебе да изтлея
и в сетния си дъх да знам,
че мога с Теб да се гордея!

Ст.н.с. II ст. д-р Венета Стефанова. Експерт в ИА „БСА“. Работила в областта на осветителната техника, лабораторни изпитвания, надеждност и оценяване съответствието на продуктите. След пенсионирането си собственик на фирма за сертификация на продукти, нотифицирана от Европейската комисия като Notified Body (NB). Хоби: Словото на Учителя Петър Дънов, философия и езикът на душата, паневритмия, туризъм, пътувания, театър, концерти, музика, стихоплетство.

Лунни съновидения

Докосване до Димчо Дебелянов

В моите юношески години
сам пътувах из твоя свят,
очарован от звънките рими
и със твоите чувства богат.

После, теглен на дните в пороя,
се прощавах с лика ти блед.
Други чувства без римите твои
ми показваха пътя напред.

Без ненужни лирични копнежи
се понесох в големия свят,
надалеч в необятни безбрежия,
запленили ме с нов аромат.

...Но изгрява мигът на безсъния,
на въпроси към мен и света.
И проблясват със гръм като мълнии
нерешими загадки в нощта.

И сред лунните съновидения
щом се взра безответно напред
зазвучава ми стихотворение
на добрия забравен поет.

И ме сепва пак порив далечен
по човешките прости неща.
И ме води към истини вечни
една Димчова светла мечта.

(От поетичната антология „Сезоните в мен“, под печат)

Д. Дебелянов

Проф. д-р Веселин Борисов, д.м.н. Ръководител на Катедрата по здравен мениджмънт (2001 –2005) в МУ – София. Въвежда и преподава за първи път у нас учебните дисциплини „Здравен мениджмънт“, „Здравна политика“ (1993), „Мениджмънт на организационната промяна“ и „Мениджмънт на времето“ (1999). Чете системни курсове по социална медицина и здравен мениджмънт в МУ – София, в Плевен и в Нов български университет (1980 – 2009). Автор на 160 научни статии и доклади, 17 монографии, 4 учебни ръководства. Основател и главен редактор на сп. „Здравен мениджмънт“ (преименувано в „Здравна политика и мениджмънт“ и на сп. „Медицински меридиани – списание за стратегически здравен мениджмънт“. Почетен лектор на Университета в Лийдс, Великобритания. Президент на Балканската асоциация по история и философия на медицината. Автор на над 160 научни статии, 43 книги, от които 6 художествени (поезия и есета). Хоби: журналистика, поезия, джаз. Почетен гражданин на Белоградчик. Академична награда „Панацея“ за особени приноси в науката, преподаването и експертната дейност (2004).

На учителите с обич!

Заселвайте душите си със страсти,
от радостта, преливаща припряно
в усещане за обич и за щастие
с вълшебствата на детството засмяно.

И с него заразявайте децата,
израснали в игрите до мечтите...
В невидима прегръдка светлината,
вълшебствата ще вае пред очите.

Тогава като в някаква магия
ще чувате душите ви как пеят,
в реалността, успяла да открие,
учителя – с когото се гордея.

И като птици, литнали високо,
усещайте, че ваш е хоризонта.
Гнездете устремени, светлооки –
и с любовта си следвайте таланта...

(Из „Умението да обичаш“, С., 2014)

На Е...

Сърцето, уж беше обърнало гръб,
заето с артерии и вени,
потръпва, опре ли се в острия ръб
на спомени грубо слепени...

В сумрака на стаята пихме коняк,
уханната свещ свърши бързо,
и чашата свърши... Наливах ти пак,
учуден от твоята дързост.

Залитна, но тръгна, с перчем разпилян,
вън мрака отдавна те чакал...
На пода се проснах от обич пиян...
Теб просто те хвана коняка...

А Бог знае кой, често драска със пръст –
звънливи са празните чаши...
Запалвам свещта, но фитилът е къс,
а празната стая ме плаши...

В стъклото наднича приспано небе,
накриво с луна закопчано,
и вижда едно побеляло хлапе
от болки... порастнали в рана...

Живот!...В теб безкрайност е мъничка
част
на другия край на небето,
а всичко е прошка... Но зная го аз,
едва ли го знае сърцето!...

На Е...

Животът мой... Той крета все унесен,
потръпвайки от есенния хлад,
но сепна се! Пред мен видях...принцеса!
Там, до горичката при Дианабад!
Сърцето, в своята хъркаща килия,
заблъска като топка от билирд...

Спасение от тази теснотия
е... пак любов или пък пак инфаркт...
Косите на принцесата блестяха,
(без шапка бе във този ден студен!)
и сякаш бяха тъмно-черна стряха
за две очи, вторачени във мен!
Познах усмивка в тънката извивка
на устните! И се почувствах роб!
Сърцето?! Без почивка – ротативка
крещи: „Цигара!“

Бръкнах в своя джоб...
Но – няма!
Не че нямаше цигари,
няма го джоба!!...

Ужас!!

А пък то,
наопаки в таз дива надпревара
си бях облякъл старото палто!
Животе! Ех,... на теб ли да съм бесен?
Или на тебе сбъркан грешен свят!
А тя бе, честен кръст! Тя бе принцеса,
разрошена от бриза в Дианабад.....

Рождени дни

На Р.

Сред сивата житейска проза
на смръщения януари
една прекрасна бяла Роза
в ефира цвят разтваря.

На И.

Свършва вече карнавала,
сваля маската Quarnalla
и отдолу се открива
жилещата кат коприва,
остроумна и хаплива,
но прекрасна самодива
с истинското име Ива.

Здравей, другарче непознато!
Дали щом пак настане жежко лято
по дългите пътеки на Кайлъка
чадърчето познато пак ще щъка?
Твоите рози още цъфтят:
всичко твое личи си във тях,
нацупени устни, сърдити очи,
тежко ухание, остри бодли,
и избледнял от времето цвят.

Доц. д-р Владимир Савов. Доктор по „Динамика, балистика и управление на полет на летателните апарати“. Завършил ПМГ „Нанчо Попович“ в гр. Шумен, ВНВВУ „Г. Бенковски“ в Долна Митрополия и ВВИА „Н. Е. Жуковски“ в Москва, Русия. Работи във факултет „Авиационен“ на НВУ „В. Левски“, Долна Митрополия. Интереси: авиация, изобретателство, умерен спорт в рамките на закона, четене на книги, поезия.

Писмо до Дъщеря ми

Нежна, крехка, пролетна гранка,
малка детска, невина ръка.
Гукащ смях и мъниста във сянка
Портретът на родената ми дъщеря.

Две пъстри брези са наболи
изпълнени с порив и сок за живот,
сякаш лято среща се с пролет
и готви се малкото птиче за скок.

А лятото в мене пулсира и пари.
Пали пожари от страст.
Огнени, жарки и мамещи,
прииждам с обич към вас.

А малкото ми момиче
не е, не е вече дете.
Научих го как да обича,
черешите от очите ви как да бере.

Тя е вече укрепнало клонче,
венец от ароматен вишнев цвят
и с венчелисчета чисти и бели
може за миг да покрие целия свят.

Но оттука как да поеме –
тежката сладост на древния плод.
За тръпчивия вкус ще и кажа
на самия тъй вишнев живот.

За дъха на бадеми ще ѝ прошепна
и че не до време е този свят!
Човек често избира, без да разбира,
че не с пари, а с любов е богат!

Доц. д-р Гергана Славова. Преподавател в Икономическия университет – Варна. Автор на над 70 икономически публикации, от които 5 монографии, 6 учебника и една поетична книга – *Размисли на глас* (2015), както и множество студии, статии и доклади и публикации на няколко есета. Първите си стихове публикува на 14-годишна възраст. Нейни поетични стихове и цикли са публикувани в редица вестници, списания и в сборниците за поезия „Незабравки от детството“ (1994 и 1995), списание „Знаци“ (2015), литературен алманах „Литературен Бриз“ (2016), сп. „Мечта за книга“ – изд. на Буквите (2018) и др. Печелила е редица конкурси, вкл. в сферата на поезията. Хоби: игра на шах, литература, философия и поезия. Обича много природата и затова тя често присъства в творбите ѝ.

На Боян Петров (Съни)

Ти връх си и си там сред върховете,
без милост призоваха те, без свян.
Не ти простиха даже ледовете,
но знай, че никога не ще си сам.

Твойта усмивка, твойта устременост,
не се забравят, знаеш го, нали?
Ти бе надскочил земната си тленност,
защо остави ни, да ни боли?

Тъй рядко има вече на земята,
такива хора – силни като теб.
Нелеки бяха пътят ти, съдбата,
но на страха за миг не падна в плен.

Да знаеш, никой няма да те пусне –
в сърцето си, в душата, в мислите.
От теб се учим как да се откъснем,
от смешните ни страсти – низките.

Човек не се предава, ако има
за пример твоя борбен дух и плам.
Бояне, само върховете взимат
достойните, до тях да бъдат – там!

Небето заплака

Посветено на Боян Петров

Небето даже се сломи – заплака
и капките сълзи са вместо дар.
Така изпрати ни от тебе знака –
за нашите души да станеш цяр.

Че тоя цяр нас вечно да лекува,
та глупавите страсти да сдадем.
Но тоя дъжд защо не се срамува,
той знае ли – не ще те предадем!

Ти горе си, там вече ще останеш –
високо място ти се отреди.
Но кой кажи на нас ще ни разкаже
за тоя път, дето не сподели?

Все казваше – „Изкачвам върховете,
природата не ще да покоря“.
Ала ти покори ни умовете,
духът ти с нас е – ярък, в светлина!

120 години от създаването на ФМД

Сто и двадесет лета
празнува сбъдната мечта
на български математици,
сродени духом със физици:
основали ФМД
(днес СМБ и СФБ)
по модел на Вебер-Клайн
с Гьотингенския дизайн.

Математици и физици,
инженери, ученици,
военни и геодезисти
на ФМД са активисти.
Работят с възрожденски жар,
талант и дух принасят в дар
на много строга, древна жрица
– на науките царица!

На дружеството с име скромно
влиянието е огромно.
Откъде пък накъде
ще се казва ФМД?
И за да се спре конфуза
има вече два съюза:
на български математици
и сродните души – физици.
Те извършват дейност славна
– няма по рода си равна...

Движели туй важно дело
а съюзите начело
Салабашев и Лафчиев,
Наджаков, Иванов, Илиев,
Петканчин и доц. Иванов.
Давидов, после пък – Лозанов,
Додунеков – на СМБ,
паралелно в СФБ
за три мандата бе Иван
Лалов, след това избран
Матей Матеев бе (физици –
славни вред теоретици).

Кендеров, шефството поел,
внедри успешно IBL,
щифетата е в Николай
Николов (деен, то се знай),
а академик Петров
да ни съдейства е готов!

Вече толкова години
зимата като премине
се провеждат конференции:
не са нужни референции:
че дейността им е богата,
и обхваща тя страната –
учители и ученици
общуват там с академици,
доказват, спорят, дискутират,
решения добри намират
със средствата математични
на проблеми динамични.
Със скромните си авоари
колоквиуми, семинари
съюзите организират –
елит научен там събират.

Всяко тяхно начинание
намира истинско признание:
на АМО и ЕМД
достоеен член е СМБ,
а избран е СФБ
съответно в ЕФД!

Днес със младите таланти
работят истински гиганти
– от всякоя олимпиада
се връщат с не една награда.

За този славен юбилей
да кажем VIVAT (*Да живей!*)
всеки от тез два съюза!

(без намесата на муза,
а само с таз на Жен-И Сен
този стих бе вдъхновен...).

Тривиални обяснения на някои горни съкращения: ФМД – Физико-математическо дружество; СМБ – Съюз на математиците в България; СФБ – Съюз на физиците в България; АМО – Американско математическо общество; ЕМД – Европейско математическо дружество; ЕФД – Европейско физическо дружество; IBL – Inquiry Based Learning (изследователски подход в образованието).

Доц. д-р Евгения Сендова (ЖЕН-И-СЕН). Научни интереси: компютърно моделиране на творчески процеси; интегриране на информатиката в обучението по математика, езици и изкуства. Хоби: музика, стихоплетство, танци, изобразително изкуство (включително и компютърно), пинг-понг, тенис, табла (семеен шампион).

За Боян Петров

Превърна се във част от планината –
в това, което си мечтаеше да бъдеш.
Сега си там – до облаците, небесата
и носиш се из чистия кристален въздух.

Навярно Бог от нея те извая
и вдъхна в ноздрите ти леденото ѝ дихание
и нищо от света, дори за миг, не те замая
и теглеше те само нейното уханье.

Духът ти на върха ѝ е застанал
и гордо и безмълвно се усмихва,
свободен, с две ръце мира обхванал,
щастлив, че е изпълнил свой'та мисия.

У много хора смелост вля
да бъдат себе си и да избират свободата
пред уж удобната прегръдка на страха,
която дебне ни отвсякъде.

Нима студа и вятъра избра си за приятели?! –
До тях вървеше всеотдайно.
Нима в страха и слабостта съзря предатели
и от компанията им си тръгна тайно.

А близките ти?! – вярвам, че са силни,
че превъзмогнали са светските представи
и съзнават, че не си загинал,
а живееш там, където ти се нрави.

Избра си вечно да прегръщаш планината
и укор ни един не би могъл да те докосне.
А тя посрещна те с отворени обятия
и те нарече с името Свободен.

Д-р Камелия Димитрова Миладинова-Георгиева. Бакалавър по специалност „Биология“ и магистър по молекулярна биология с направление „Физиология на растенията“ в Биологически факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Доктор по „Физиология на растенията“ в СУ „Св. Климент Охридски“. Асистент в ИФРГ – БАН, направление „Растителна екофизиология“, лаборатория „Растително-почвени взаимодействия“. Научни интереси в областта на екологията, физиологията на растенията, фиторемедиацията, медицинските и ароматните растения, етеричните масла. Интереси извън науката: здравословен начин на живот, изобразителното изкуство, поезията, декорацията, изработването на бижута, плетиво, шиене, готварство, музика.

Среща в Париж

Не можах да се срещна с тебе в Париж,
на върха на онази кула.
Вместо това плаках в полето,
сто надежди събула.

И тогава ми хрумна мисъл една,
не велика, и не еретична.
Ако беше дошъл в тази трева
нямаше да е различно.

Дали сме на центъра на света
или в полето на село,
една милостива от горе ръка
изравнява всичко умело.

Близост

Толкова много споделяхме и
гадаехме какво ще се случи.
И така от сърце се смеехме,
не съвсем като баба и внуче.
А като две съзаклятнички
на фона на живите драми.
Така си течеше животът,
ту в радости, ту в рани.
Как сладко беше в нощите
тихо до теб да приседна.
Да ме дръпнеш към себе си
от моите глупави бездни.
И да ми кажеш весело –
ти всички ще ги надвиеш.
В теб има сила и смисъл,
няма защо да ги криеш.
Ето така и отраснах,
слята с тебе навеки.
Не ме забравяй, бабо,
и в светлите божи пътеки.

Доц. д-р Люба Панайотова-Чалъкова. Завършила Юридическия факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“, където понастоящем е ръководител катедра „Гражданскоправни науки“. Защитила докторска дисертация в Института за правни науки на БАН. Преподавател по гражданскоправните дисциплини вещно и облигационно право. Автор е на статии и студии в специализирани правни издания, както и на две монографии в областта на гражданското право. Специализирала във Франция и Швейцария. Член на Пловдивска адвокатска колегия, на Дружеството на пловдивските писатели, както и на литературен клуб „Младост“. Има две поетични книги – *Объркани хора* (изд. „Зеница“, 1995) и *Удивление* (изд. „Феня“, 2010).

Софийска приказка

На вас, софиянци

В усмивката
на развалините
на моето детство
имаше едно момиче.
Ти не си играл в развалини,
малкия,
и не знаеш,
че те могат
да се усмихват.
Това момиче
имаше коси
руси като твоите
и ни готвеше
в своите детски чинийки
там,
където
големите
пълни чинии
бяха счупени.

Ние имахме
склад за боеприпаси,
пълен с камъни
и дървени мечове.
Наблизо изровихме
една неизбухнала бомба –
какъв трофей за склада!
Момичето,
което имаше коси
руси като твоите,
го няма вече,

малкия.
Големите
ни забраниха
да играем
в развалините.

Те нямаха право
и ние продължихме
да играем там.

Дълга опашка за захар.
Дълга, дълга...
Вали,
а продавачът още го няма...

Идваг селяни с пълни каруци.
Скъпа е храната на селяните.
За децата трябва храна.
Каруците се връщат празни.
Големите не ядат много.
Те винаги не са гладни.

Ти обичаш да играеш на война.
Това не е лошо.
То те прави смел.
Лошо е,
когато
големите
си играят на война,
малкия!

1964

(Михаил Иванов „Заради малката сребърна камбанка“. Издателство „Стигмати“,
София, 2001)

Доц. д-р Михаил Иванов. Физик в Института за ядрени изследвания и ядрена енергетика на БАН (1969 – 2010). Научни интереси: теория на симетриите, класификация на елементарните частици и ядрените състояния, точно решавани нелинейни уравнения, етническа политика, етнодемография. Съветник на президента Желю Желев по етническите въпроси и вероизповеданията (1990 – 1997). Преподавател в Нов български университет (1998 – 2016) по права на човека и етническа политика и в Русенския университет „Ангел Кънчев“ (1998 – 2013) по права на човека. Издадена стихосбирка: „Заради малката сребърна камбанка“, „Стигмати“, 2001. Хоби: история. Любими спортове: плуване, туризъм.

Откакто се познаваме

На Д.

Откакто се познаваме със нея
за други във живота не копнея –
във слънчев ден прекрасен и в тъма
летят мечтите с нейните крила,

от щастие прелива ми сърцето,
все в облаци е розови небето,
и все към мен я виждам, че върви –
единствена, през нощните треви...

И аз съм като августовска вечер –
за друго на света не мисля вече! –
поемам въздух с радостни гърди,
изпълнен с безпределност и звезди...

(Орфей Петков „Още с огън в сърцето“, Издателска къща „Огледало“, 2018)

На сина ми

В момента на зачеване
ти дадох половината от себе си.
Роди се и растяхме двама,
ти на ръст, а аз на мъдрост.
Обичах и наказвах откровено,
не се щадях и същото очаквах.
Сега отлиташ и разбирам рибите на сухо.
Не ми достига въздух, нямам пулс.
Провери в багажа,
сърцето ми е някъде при теб.
Сега си цял, а аз разбрах цената
да съм баща.
Пази ми го, не ми го пращай,
а ми го донеси,
когато се завърнеш у дома...

Не те разбираха, Дяконе,
когато им говореше.
И думите на клетвата, Дяконе,
не разбраха и не изпълниха.
Когато умря, Апостоле,
пак не те разбраха.
И сега не те разбираме, Дяконе,
мъчим се да те създадем,
от спомени, от представи.
Да те направим като себе си,
по-близък да ни станеш,
за да не пробожда сърцата ни,
вопъльт ти недоизказан:
„Народе ????“

Доц. д-р Сергей Илиев. Завършил медицина във ВМИ – Плевен. Придобива специалност по обща хирургия. Работил в СЗУ, с. Деков; в хирургично отделение в ОБ – Левски и като асистент в КПХБ във ВМИ – Плевен. Европейска диплома по клинично хранене към ESPEN (2011). Сертифициран хирург на конзола с роботизираната система „Да Винчи“ (2014). В момента е началник на Отделение по колопроктология и гнойно-септична хирургия в Клиника по коремно-висцерална хирургия – УМБАЛ, Плевен.

Учи!

Учи от слънцето
да даваш топлина на всеки.
Учи от светлината
да си смел
и да откриваш в тъмното пътеки,
когато като лъч
си устремен
към цел.

Учи със малкото
богат да бъдеш,
тъй както
всяка капчица роса
във себе си
събира с пьлен блясък
разкоша
на небесната дъга.

Когато имаш много,
не забравяй
законите,
дошли от древността –
дадеш ли нещо –
двойно получаваш,
скриеш ли го –
хваща го ръжда.

От уличното псе учи,
че няма смисъл
от такава
пълна свобода,

при която
никому не служи,
не дарява никой
с верността.

Който мине,
всеки го подритва
хвърля му
парченце хляб
от жал.
Обичта за него е
каишка,
теглена от нежен господар.

Учи от цветето,
че може да живее
само с корен
в прашната земя
и увяхва бързо
и линее
в красива ваза
с бисерна вода.

От всяко нещо
трябва да се учиш,
кристали истина
да събереш...
В мозайка сложна
да ги подредиш със мисъл,
докато своята същност
разбереш.

(Из „Сънувах любовта“, София, 1996)

Доц. д-р Станка Лулчева Михалкова. Завършила специалност педагогика, специализираща психология към СУ „Св. Климент Охридски“. Работила е като научен сътрудник по транспортна психология, хоноруван асистент по експериментална психология в СУ, преподавател по педагогическа психология в „Департамента за информация и усъвършенстване на учители“ към СУ. Научни интереси в областта на психологията, психотерапията, психологическото консултиране. Допълнителна квалификация по класическа хомеопатия. Сега разработва ново направление „Хомеопатична психотерапия“. Издадени книга „Хомеопатична психотерапия – първи стъпки“ (2014) и 2 две стихосбирки – „Сънувах любовта“ и „По пътя към дома“.

На теб, единствения

На колене застанала, те моля,
стани, за миг поне излез от гроба
и този свят студен и многолик
ще заблести за мен отново.

Не ме поглеждай с укор ням.
Не съм ти изменила.
Сама живях на този свят
и с тихи стъпки в късен час
сама ще си отида.

Животът ми неусетно измина
безцелно, на много страни разпилян.
Не върви по стъпките ми, сине,
върви по път, избран от тебе сам.
Аз нямах сили да скъсам с лъжата,
оплела здраво моите нозе,
да кажа „не“, когато трябваше да кажа...
Затуй не вземай нищичко от мен.
Върви по пътя, който си избрал,
и нека той да е трънлив и стръмен,
но всеки връх, до който си достигнал,
ще бъде твой, от твоята пот облян,
а мойта обич ще те следва там.

Трябва да знаеш – не съм те обичала.
Не могат да се обичат едновременно двама.
Просто корабът спира на пристанище нечие
и тръгва, за да няма изама.
Сред воя на бурята над вълните разпенени
плува моят кораб волно изпънал платната.
Не ме спирай – не отивам при другия,
аз съм ничия и отдавна за път съм готова.
Просто корабът спира на пристанище нечие
да отдъхне и поеме отново.

Доц. д-р Стефка Белчева, д.м. (1929 – 1992). Дългогодишен преподавател и изследовател към Катедрата по физиология в Медицинската академия, София (1957 – 1990). Научни интереси в областта на неврофизиологията: регулация на движенията и сензорната физиология, където са основните ѝ приноси. Един от създателите на неврофизиологичната лаборатория към катедрата и един от основоположниците на електрофизиологичните изследвания на зрителната система в България. Въвела модерни експериментални методи, получили международно признание. Автор на няколко учебника по физиология и на редица статии в реномирани списания. Хоби: цигулка, пеене (била е солистка на Академичния хор), рисуване, поезия.

Психея

На моите студенти!

В нас арфа зазвучава:
Психея съзерцава
с антени всемогъщи, с пет чудни сетива,
с пет сладкопойни птици,
що правят ни столики
с вълнения, с магии, с космически
слънца...

С пет сетива Психея
ме кара да се смея,
да слушам нежни песни с любовна, тиха
жар –
от мириси да тръпна,
от сладости да шепна,
да хвъркам пеперудена в най-бурния
пожар:

Тук ярък лъч огрее –
там глъч и звук се лее,
букет от аромати изпълва наште дни;
тих бриз ни гали с ласка
или крило на клон ни драсва –
снагата кладенчова е извор на мечти...

Желания вълшебни –
копнежи силни, земни
и цялата съм чувство от шарено кълбо
със нишки многобагри:
ту ягуар, ту агне;
ту горд орел в небето; ту скършено стъбло
премазано, в неволя;
опънат лък и воля;
ту жалък роб ридаещ – ту властващ
господар...
Стремежите човешки
(от качества и грешки)
са нишките, изпредени от фин сетивен
дар.

О, сетива, вий взел
във дните ми забързани –
от размисли и чувственост бушуващи
гнезда:
звездици по снагата ми,
пътечки за душата ми –
Божествени творения от чисти небеса!

Студентките на НСА

Момичета ведри
със погледи щедри,
по-сладки, по-сочни от ябълков плод!
Така симпатични
и академични –
разцъфнали клонки в човешкия род!

Омайващи Еви
с лица ненагледни,
с фиданка – снагица, и с бистър, свеж ум,

с емоции живи,
безкрай талантливи,
и с върхова воля по спортния друм!...

Студентки любими,
добре, че ви има
в килийките тесни на моите дни!
Ръка ви протягам –
на вас се облягам
и грея от вашите ясни очи!

12 октомври 1993

Проф. д-р Юлия Мутафова-Заберска. Завършила ВИФ. Докторат по социална психология (Санкт-Петербург). Преподавател по психология в НСА „Васил Левски“; ръководител кат. „Психология, педагогика и социология“ (2003 – 2008); обявена от ABI (USA) за „Жена на 2009 година за България“; отличена от FEPSAK „За принос в психологията на спорта“ с почетен плакет на името на ЕМА GERON (2011, Мадейра). Участие в повече от 300 научни форума у нас и чужбина; с повече от 250 публикации в наши и чужди списания. Отговаря за обучението на курсистите по йога към СДК на НСА. Издадени три поетични книги („Резонанс“, „Аве, София!“, „Дисонанс“, под печат са още две). Хоби: поезия, театър, музика, море.

ХУМОР И САТИРА

Случва ми се

Случва ми се да ми казват,
че съм бил не лош поет.
Грешка! Мен ме бива по за смешка
да надраскам някой ред.

С някой да се пошегувам,
да подразня някой друг,
после да ги разцелувам –
всичко свършва се до тук!

Малко ритъм, малко рима,
че в написаното има,
туй не значи още прилика,
с истинската нежна лирика!

Със изящен, ласкав стих,
що ухо ни сладко гали,
кой от нас ще се похвали?
Аз, признавам си, едва ли!

Не, че смятам го за грях,
ами ме е малко страх!
Да си „учен“ и „поет“?
Господи, де тоз късмет?!

Ето ви за илюстрация
ей такава комбинация:
„Шекспир, Данте – Гей-Люсак“,
или „Пушкин – Пол Дирак“,
заедно под един калпак!
Ясно е, че няма как!

Де да бяха дилетанти,
ама това са свръх-таланти,
щото всеки свойта нива
сее, жъне и полива
и носа си не навира
в туй, което не разбира!

Тъй е! Щеме ли или не щеме,
трябва да го разбереме!

Стихотворението е обръщение към учените – поети по време на Нощта на учените през септември 2009 г.

Проф. д.х.н. Александър Милчев. Завършил химия – производствен профил. Ръководител на изследователска група за теоретични и експериментални изследвания на процесите на електрокристализация и председател на Научния съвет на Института по физикохимия „Акад. Ростислав Каишев“ към БАН (2008–2010). Научни интереси: електрокристализация, електродинамично зародишообразуване и кристален растеж. Хоби: поезия, музика.

Дядо хапна авокадо

Тръпне сърце, още младо,
във гърди на стари дядо.
Дядо хапна авокадо
па подгони лудо-младо

по поля и по баири –
там, де само вятър свири,
дядо гордо нос навири.
Дядо любовта подири.

Ха, поспри се, стари дядо,
не поглеждай авокадо!
Забрави за ново чадо –
остави ти лудо-младо

на по-младите юнаци
с по-големите калпаци,
с непочернени мустаци.
Стига пали ти мераци,

да не чукне те инфаркта
точно днес по миокарда!
...Дядо тича и не чува,
младо му сърце лудува,

бие страшно, търси радост
след изгубената младост...

Проф. д-р Боян Бончев. Завършил ТУ – София и защитил дисертация към КЦИИТ – БАН. Професор е в катедра „Софтуерни технологии“ към ФМИ на СУ „Св. Климент Охридски“. Научните му интереси са в областите на съвременните софтуерни архитектури и технологии, проектирането на софтуерни системи и приложения, електронното обучение и сериозните видео игри. От 2014 до 2016 г. е стипендиант във връзка с изследователски проект за адаптивни видео игри по програма „Мария Кюри“, FP7 PEOPLE във Валенсия, Испания. Стихове пише от ученическите си години. Носител е на наградата за поезия на името на Цветан Зангов за 1983 г. Има две издадени стихосбирки: *Недоизречен ден* и *Писмото* (2014).

Един ден, 9.04.2017, 23:57 ч.

„Най-хубавите неща в живота, не са неща...“.
Звън оглушителен, камбанен „порой“,
стрелки неуморни, аларма,
стряскане, скачане, после назад,
стрелките поспрели на шест са!
Утро, прозяване, чаша кафе,
сини сенки под очи недоспали,
гребена, четката, душа, кафе,
копчета, връзки... О, Боже!
Ръкавиците, шала, чанта, чадър,
автобусната спирка, метрото,
токчета бързи, потропващи вън,
офисът, стола, вратата.
Портиерът сърдит, началникът строг,
изтръпва душата уплашена,
девет без пет – стрелките поспрели,
Оооо, порив и шепот без блясък!
Обед, почивка, отново кафе,
клюки, спорове, сандвич,
за десерт сладко-страстно парфе,
мир и спогодба, офис; даже и обич!
Дрямка, кафе, очите затворени,
работа, шефът, ядки, умора,
стрелките потракващи, поглед суров,
ябълка, очакване, край! – асансьора.
После метрото, колата, града,
бърз пазар, чанти напълнени.
Уроци, детето, вечеря, чаша вино,
диванът, очите затворени.
Нощ, леглото, пижама – или пък не!
любов, заспиване, сън несънуван,
очите отворени, тревога в съня,
умора и после отново кафе!

Биография на български евроексперт

Съвременник от Прехода

Умее на всяка врата да потропа
с магическа дума *Европа*.

С евромодел и евростандарти
играе той своите карти.

Със своя евроопит богат
мечтае да е евродепутат.

Нещастен е, че местата са заети
вече от политици заклетни.

Но той си намери евросимпатия
и в нейните еврообятия
приюти своето еврощастие
и пламенните си еврострасти.

Казус с професор в БАН

Изгониха го от науката,
спасиха го от скуката.

Съвременен университет

Произвежда отличници
и безличници.

Урок от историята за бъдещето

Никога не е бил сит,
никога не ще бъде сит
интелектуалният елит.

Гледна точка

Аз така гледам на нещата:
Смелите мисли са страховити,
ако не напускат главата!

Остра тъпотия

Дълбоките порезни рани
– тия, тия и тия –
са ми от остра тъпотия!

Терзание в институт на БАН

Не го побира моята глава –
някои учени така работят,
сякаш им плащат за това!

Скъперничество

Той е толкова стиснат,
че във връзка с това
отказва да дава фира!

Хем спи, хем буди

Заспалото общество
притежава неоспоримо умение
да буди недоумение!

Естетично

Ходете редовно на маникюр и педикюр,
за да сте красиви и здрави,
когато животът на нокти ви изправи!

Стандарт

За завиждане е неговото дередже:
Жена му за закуска му поднася
пържени яйца „Фаберже“!

Графоман

Ялови мисли сее в писателската си
градина!
Реколтата е сто килограма книги на
година!...

Данни от социологическо проучване

У нас всеки трети да е първи се напъва,
но всеки втори обикновено го препъва!

Драма

Финансовото ми дередже на една мисъл
ме навежда –
ако храня семейство, как ще храня
навежда!

Засега

Родната ни действителност ентузиастите
обори,
че са в състояние да изринат Авгиевите ни
обори!

Смятане

Мисъл една пори ума ми като совалка:
Отговорността е като заплатата
– смяташ, че твоята е най-малка!

Трудова биография

От години с наука вади си хляба
и се пита защо ли
не може да си вади пържоли!

Да ни завиждат и французите

Казват, че българинът гладува, че едвам
крета!
Пълни лъжи! Българинът непрекъснато
руча жабета!...

Доц. д-р Веселин Босаков. Завършил *Социология* в Ягелонския университет, гр. Краков, Полша. Работи в ИИОЗ – БАН. Автор на „прекалено“ сериозните книги: *Хуманистичната социология на Флориан Знанийеcki*; *Празникът в исляма. Кодът*; *Българските турци между културата на съседство и религиозната идентичност*; *Идентичност и многообразие на исляма в България*; *Ислям и модерност – взаимни предизвикателства* и на прекалено „несериозните“ книги *Ерос на гости на Купидон*, *Щръкнали мисли*, *Временни проблясъци по време на временна криза* и др.

С ъ в р е м е н н о

Преди появата
на Интернетата
и във храните –
много Е-та
различен бе
Светът.

Сега прогресът
ни фанатизира –
заплашва да
роботизира
дори и тръпката
на Любовта.

Слънчево

Пета седмица вали,
стига, облак, стига спри!
Планове ми провали
и слънцето кажи къде го скри?
Че душата ми гъбяса,
а пък кожата жабяса.
Знай, че цяла зима плаж бленувам,
отпуската си планувам,
на загар да се любувам,
луди плажове сънувам!
Туй е нещо страшно знай,
да вали! Вали без край!
И ръждата как ме хвана
само с поглед от дивана!
Аз навън, навън щурмувам,
май на двора ще поплувам
и ето рано отзарана,
топло чувство ме обхвана.
Май навън се проясни!
Проясни се, но уви!
Как да стане, обясни!
Само с бира за утеха,
че съм и без суха дреха.
Стана време да си ходя.
К'во ще правя, где ще бродя?
Хайде влакът взе, че тръгна,
облакът се не помръдна,
а сърцето ми реве
и ме моли за море

Гл. асистент д-р Деян Градинаров. Бакалавър и магистър по електроника в ТУ – София. Работи в ИМСТЦХА – БАН, където е защитил докторат на тема „Инфрачервени методи за откриване на дефекти при топлинна обработка на метали“. Научни интереси: заваряване, измерване на температура, инфрачервени уреди. Член на Националното научно-техническо дружество по дефектоскопия. Предстои издаването на стихосбирка. Интереси извън науката: планинарство, пътешествия, рок музика и художествена литература.

Платежна акция

Платих си за топлофикация.
и няма как – канализация.
Прибавих електрификация.
Естествено – комуникация.
И тъй достигнах до...
кремация!

11.07.2010

Съседски дар

Отгоре ми спуснаха жалка останка –
парче от салам.
Обява ще дам:
„Салам аз не ям! Спуснете луканка!“

Самоиронично

На попрището жизнено
в средата –
уви, не хванах бика
за рогата
и вечно ми разказваха
играта...
На попрището жизнено
към края
се питам де ще му излезе
края –
дали ще ида в ада
или в рая...
Но твърдо зная: вечер,
или сутрин,
аз не очаквам вече
светло утре,
защото все се случва
да съм „вътре“...

20.10.2010

Силата и слабостта

Съединението прави силата.
Разединението – слабостта.
Така е по света.
Ала при нас, уви!
По-иначе върви:
В разединението ни е силата,
в съединението – слабостта...

16.05.2010

Бяло знаме

Земята цялата е побеляла.
Навръх тополата
торбичка се ветрее,
и като бяло знаме тя се вее –
знак, че Природата
се е предала...

11.12.2010

**Диалог (Монолог) на инвеститора
и българският учен**

Лицемерни зловни хора
скрити в своята суета,
угоднически мърморят
„морализиращи“ слова:

То така не е прието,
по добре си замълчи,
съвестта да спи под ВЕТО,
здраво стискайки очи,

ех, ма как не спря да дрънкаш,
духовете не буди,
за идеали вечно мрънкаш,
виж се и не ни съди.

Виж се, от глад едва ходиш,
от култура оглупя,
като древен призрак бродиш
от не били времена.

Учен казваш, к'во научи
и спечели ли пари,
а света ли как се случи?
Ми добре бе, разкажи!

Е, ся прост ли ме изкара –
математика не знам,
да се нервя що ме караш,
не се виждаш какъв си зян,

два шамара и си пътник,
ще ме вкараш във беля,
днес ще ти избия кътник,
ако дойдеш утре – два,

по-добре не ми се мяркай,
намери си друг ахмак,
със изкълчени идеи
да го правиш на глупак.

17.02.2016

Моята борба
(или на диета)

Зъл съм, пиша като луд,
по пижама на райета,
как ми хрумна в тоя студ,
та започнах таз диета.
Но като строших кантара,
казах си: Започвам глад!
Воля, мамата му стара,
и ще стана като млад.
Докторът – диетолога,
ми предписа хап до хап,
само гола вода мога,
сам копая своя трап!
Вече цели десет дена
ям салати, хек, мерлуза,
чакам да ме осени
я пържола, я пък Муза.
И къде съм, сам не знам,
докъде ли я докарах?
Стоп, диети! Дай да ям,
5 (пет) кебапчета на скара!
Отвържете ми ръцете!
Дайте ми шкембе-чорба!
В тая клиника проклета,
пиша „Моята борба“!

Намалявай, намалявай...

(Монодиалог)

Намалявай, намалявай, намалявай скоростта!
Как така, нима е близко, близко ли е пропастта?
Да, бе, Аз това ти казвам! Вече не ми пука хич.
Аз съм твоя архангел и за тебе идвам, пич!
Щом си моят архангел, значи просто си ми фен.
Е, тогава отпусни ми, братко, още някой и друг ден.
Още някоя минута, още час бе, милимунда?
Хайде пак от мен да мине, давам ти една секунда!
И какво ще те запитам, ще поискаш в този миг,
ново гадже, куп мангизи, куртката на ученик?
Не бе да ти имам аз крилата, извинявай,
Просто аз така се моля,
Намалявай, намалявай...

ТРИПТИХ ЗА УЧЕНИ

Съвет

Искате ли да сте в час
със науката завчас?
Интернета отворете
и „наука“ напишете!

Очилата за селекция сложете
и на невероятното се насладете!

Scopus

Пишете статии за Scopus,
че той е онзи важен фокус,
който научността ни оценява
и имиджа на учени създава!

Над темите не се чудете –
която искате си изберете!
Бъдете смели, интересни –
от раз ще станете известни!

Пишете в точ по правилата,
за да ви пуснат във играта!
А ще получите кат изненада
я бонус, я диплом, я награда...

То ли истини, то ли лъжи:
кой и как да потвърди?

Затова не се бавете!
Статията Ваша напишете!
Своята идея защитете,
в Скопуса я изпратете!

Слава

Като станете известни,
за Вас ще пеят хвални песни.
Ще Ви канят по чужбина
за лекция и половина.

Ще имате и секретарка –
научна, интересна, ярка.
Като играете по правилата,
завинаги оставате в играта.

За имиджа не се скъпете!
Нов IT профил оформете!
Ще разберете как с наука
постига се голямата сполука.

11 – 30.06.2018 г.

Д-р Таня Желязкова-Тея. Специалности от висшето образование – философия, български език, реторика. Доктор по теория на познанието. Допълнителна квалификация „икономист-мениджър“ – връзки с обществеността. Има професионален опит на ръководни позиции в държавния, частния и неправителствения сектори. Научен редактор и автор на научни, методически и публицистични произведения. Член на Съюза на учените в България, на Съюза на българските журналисти и на Музикаутор. Научни интереси: разбиране и информално образование. Работи по втори докторат за информалното образование като част от социалната педагогика. Увелича се по креативно мислене, творческо писане, танци и туризъм.

Аз съм българче

Българче съм. И когато
учил съм се да говоря,
влюбил съм се във земята,
влюбил съм се във народа!

Българче съм и обичам
в нашите гори да бродя
и макар че ги изсичат –
българин съм – пак ще ходя.

Българче съм и когато
нивите ни плодородни
вчера – рая на земята,
днес са пусти и безплодни.
Българче съм аз и слушам
песни български – безценни.
Но дошло ми е до гуша,
с чалга че са заменени.

Българче съм – бяхме племе
гордо и непримиримо.
Имало е тежко време,
но и то не ни сломило!

Българчета са децата
към чужбина дето тичат
със заръка от бащата –
българи да се наричат.

Българче съм и издържам
преходи – и най-жестоки,
ту въздишам, ту попържам,
чакам да им свърши срока.

Аз съм българче, обичам
из Европа да крача,
българин ще се наричам
даже от тъга да плача.

Аз съм варварче

На предводителя на новите варвари СТ

Аз съм варварче и силна
майка мене е родила.
С ръст и хубости обилна
е особата ми мила.

Аз съм варварче. Обичам
повечко пари – зелени.
Варварин да се наричам,
първа радост е за мене.

Аз съм варварче свободно,
в край свободен аз живея,
песни български и родни,
чалга ли са – аз ги пея!

Аз съм варварче и расна
в дни на приказно безвремие.
Син съм на земя без власти
и на търпеливо племе!

(Отпечатани в „Светът през моите очи“. Пловдив, 2013)

Изданието се реализира по проект
H2020-MSCA-NIGHT-2018-818757
K-TRIO 3 за Европейска нощ на учените,
финансиран от Европейския съюз
по дейностите „Мария Склодовска Кюри“
на програма „Хоризонт 2020“

ISBN 978-954-9928-31-0